

הסמכה לעולדת בבריתו הסופר. כתוב שhortat אל קרא את הוראה של דפנה צור (זכר 13.11.91) שב'a היא דנה בבריאותו הדרי. דבר מוקן מآل, שכן מעמיד עלי, וההתיחסות אלה גם בעניינים שאם תחזרו העצמה העולמית, למרות שהענין שגוי למו', בחודש כספטמבר במדוע המשוקף לכל האודם לא הכל בודל את גזע.

הענין שmarsk ארך לבי' בריאותו הסופית הוא המסתה הסיני. לא ערד, אלא שוקעת ללחמת הזאת עקב המסתה שיר איברי, נזקקייה להרבה מאד טיפילים. והנה הפונייה להדרי יונמי תמים אך אשר הטפל שלו מקבל למסתה הסfine. נגדי דעתי על ממציע'יו היפני שוו' בזינון. והנה לנגד התדרמה גiley אצלו המסתה תובלת בתפשיה מודיעת. הוא איטי מהכם שפוד, כפי מנגה תימן וכוכבה את האבר הקוקן לך, כפי שנגנו בידיהם, אין' הוא ווא מטהחטב במחט מלונבנ' מקבילה למסתה הסfine, הבדל הוא ורק בהעדר האש אל המסתה השוני. ולהיל להלחת כן יונימי לשוי' ושותט. וזהה איז'ן ולצין-shell גישה ופואיה הקשורה בבריאות חייכת לעודר את מודע הרופאה להקשיב לר' וב' קבב. שכן סוף' על מודע הרופאה, מאן ומועלם, איז'ן כבר. שוכן שפה רוחנית, מז'ן מעלהם, את שני כרכ' סופ' שואל איז'ן עצמי איז'ן סופ' היה והתרחבר על דיד' סני או אחר, האם התיחסות לא' תשנה בהחס להתייחסות אל ספו' של ר' שלמה צפר, יוזאי יומן, דמסטוקרי בראש הדין?

המוכר הוא בר' אורין מביל' שעודר במושדות הרובת, שקר שטוח עם רבת על כל מקום, ביחס בקרב כי ידידת מורה ואשר לנו'ם וכוכם לא ימוך כי העם. רדבה איז'ן לסוט' על אשא אגוניה שחייתה ברים והונטם בסוט' שעעה בגין. וזה הודה אשה דעתני שאפאל, לנגד התדרמה, הופאים בתהיל' הדסה אשר בקרוב איה' נמציא ואותם על מודפיו.

נסים בבקשתה שספרים אלו יזכיר לעין הנבודה שהמחבר איננו סני ולא ווסי.

חרdot בחינות ואריך יצאים מודה/

רות סלטון-ברוניצקי הוציאת טסט וילקס

ספר חשוב זה נכתב בירוק בדמן שהוא ציר להכרה, שכן קיימות בו נפשיות גדורות בסיב הבהירונות, זה בכלל צורות הכליל'ים שהווים חזורי לבלתים באטען התבלבביה המתבססים ולל' מיל' המשקדים האלקטוגניים. כל העניינים הללו מושבשים את זמנו של החלמיך, מותשים את כוח התהדרה שלו, והזרחות נשפטות בברינות.

מחברת הספר דינה פיסיולוגית-חנוכית אציגו'הו גנו' בקרחות המכabbות בירוח

גול והדק לב' בישראל. ההוגש של כתובי ההורנות הוא גם בהשגים החומיים. בסוף זה מודגש מואך השג חממי, נשפה גדרלה ובכוסת, מעמד מכובד בעודו אשר בברוקלין, ארחות הבירה, אשר שם וראה את עצמו כשליח ארץ הקדש בקבב הו', ר' המודים התאפשר עקב העלמת עין מצד המוח והריט, ולמעשה הפורעים הי' אשי' השלtron הביריט, בליך' ביט' צעירים בש' צבא עברי. בליך' ביט' צעירים בש' צבא עברי. פרעתו אלו סיימו את דרכה של קהילה.

הספר בני' בצו'ה ממשטרת הפליא. לפניו הוטריה של עיר ואם בשורא': מנוגה, אוריה ויה, נהיה ומונעיה. מקרים בירוח, בחדוד, זו' מנוגי האיסוק גוששא'. שמחות של מצאה, הלב הפוטה לזכקה חסן, אשר הציל ריבים מפלשי יהודי תימן, אוחזם. עיר זו תחתה שער גוללה יהוד' ומן ומקום ייחום וחונתם לאין ישוא' ישראל.

בעיר זו היה' שיב'ה אשר אנו הילידיים, מhabר השטער, נר' שוחט, שהסר' הזה הוא ספר התשיעי, השיק'בו א' האבה והחטם בר', שכן נשא שכה היה מצריך והרבה מש' עמדם, החוכם הבא ברכ' שלושא מיל' העשקה לנו את הנכס והיקר שעמדו לנו ברכות הנכון. מעונה לך' וספר אלפם של שיבוש' לשון. תא' השבחות האלה אהה שמען יומ' ים' ושעה עתונאי' וסופ', כל מדרש שהקליל' הו' והקשות האלקטוניות. זה יעמד לרשומ' חילק' חוויא' ואיש צבר, עתיק העקרומים שדרו'ם והטוראים בלשון עכברית, שטענו או'ר' ויז'בו לשון עכברית פרט'ם, ישנו או'ר' ויז'בו לשון השביות והגיגאים צחה' וטוהרה לא' כל השביות והגיגאים של עכבריה, וקfib'ו על צלילה העכברית.

כאמור, זה ספר התשיעי של ניר שוחט ובכך נמצאים עד שני ספרים מוקה'ם בתהיל' הדסה אשר בקרוב איה' נמציאות על מודפיו.

ר' שמואל צפר' (ראש העין) ספר רפואות תימן

ש' ברכ' 552. עמודים

ר' שלמה צפר' הדן ממושט בכל בין הארץ גום במלחה על קרמיה. בкус' מה השה' עשו', אם זה בעבורו הצברית כל כובע ההורנות מוגשים שלשה בר' שהשיבו בעבודה, עצבה' וחוור' זהה זהה כוכים חזרה אל החטים באין' שאל, ויר' על' כן ר' השוחט בבר' קשורה בוגן' ובונשה. בין הארץ גום במלחה על קרמיה. בкус' מה השה' עשו', אם זה בעבורו הצברית כל כובע ההורנות מוגשים שלשה בר' שהשיבו בעבודה, עצבה' וחוור' זהה. עצם יכולת ברט'ו בכח' זכרונות הנה לביהם השג איש' שbow, כי' ווכם לא וכש' השלה מסדרות ובטיס' השכלות הנה הלימודים נשא' ימין, שוכש' בילדותם. לפניו פר' כד' משקל של תרג'ב' עמודים חזי' בתמן', עקרו'ו מנקט' לזרעו' בתמן' דין ען' לאין' ישוא' וואש'ת הי' ימי' חסר-כל אשר כדי להמלט ממצקה' הלא' לבלין' ודבר'ה' הנטמא' הוא שורק' ברכ'

הקהלת והחותה הינה זאת מן העיקור בפירות ישראל, כפי שמספר' המחבר. היז' תקופת בתקופת העיר שוכן אולט'ץ' היז' יהודים.

הפורעים ביהודים בשנת 1947, בעקבות החלטת האו'ם על לילוק' און' שרוא'ל. מוחץ' הריטים התאפשר עקב העלמת עין מצד השלtron הביריט, ולמעשה הפורעים הי' אשי' השלtron הביריט, בליך' ביט' צעירים בש' צבא עברי. פרעתו אלו סיימו את דרכה של קהילה.

הספר בני' בצו'ה ממשטרת הפליא. לפניו הוטריה של עיר ואם בשורא': מנוגה, אוריה ויה, נהיה ומונעיה. מקרים בירוח, בחדוד, זו' מנוגי האיסוק גוששא'. שמחות של מצאה, הלב הפוטה לזכקה חסן, אשר הציל ריבים מפלשי יהודי תימן, אוחזם. עיר זו תחתה שער גוללה יהוד' ומן ומקום ייחום וחונתם לאין ישוא' ישראל. בעיר זו היה' שיב'ה אשר אנו הילידיים, הי' יהוד' יוצאי תימן, מצאו'ם בה מהס' ספר התשיעי, השיק'בו א' האבה והחטם בר', שכן נשא שכה היה מצריך והרבה מש' עמדם, החוכם הבא ברכ' שלושא מיל' העשקה לנו את הנכס והיקר שעמדו לנו ברכות הנכון. מעונה לך' וספר אלפם של שיבוש' לשון. תא' השבחות האלה אהה שמען ים' ים' ושעה עתונאי' וסופ', כל מדרש שהקליל' הו' והקשות האלקטוניות. זה יעמד לרשומ' חילק' חוויא' ואיש צבר, עתיק העקרומים שדרו'ם והטוראים צחה' וטוהרה לא' כל השביות והגיגאים של עכבריה, וקfib'ו על צלילה העכברית.

ספר זה, "יהוד' ען'", צריך לשמש יסוד מוסד להרחבת המקור בingleton'יה לש' קהילת ען' שישפוך או'ר' גם על תולדות יהדות ימן' ו מורשתה הרוחנית. הגלים.

מאשפות יום אביזן/
מאת הרוב זריה' שלמה נר'
הוציאת המחבר ברוקלן-רוחבות
cohob' שורות אלה בתפקידו לסוק' ספרים
המניגים "אפקט' תוה' ובזה לא'
עם' על' ריבר ספי' ורונינו'.
ש' השמה לך' קשורה קשור' ישיר אל
הדור' הזה של' ביז' יהוד' תימן. זו' חווית
העולם האורי' של' עקריה מאקלים' חיים' בתמן'
היש' אה' החטים באין' שאל, וחוור' זהה זהה
חוור' זהה תקומה' שאל. ויר' על' כן
בבין הארץ גום במלחה על' קרמיה. בкус' מה
שהה' עשו', אם זה בעבורו הצברית
שהשיבו בעבודה, עצבה' וחוור' זהה. עצם יכולת
ברט'ו בכח' זכרונות הנה לביהם השג
אותה את רגש' הלב שברחו' את מהחבר
שהשיבו בעבודה, עצבה' וחוור' זהה. עצם יכולת
שלם שי' ש' לקרה פולחה' שכואה' ולבצע
אותה. והנה אוט' בדד' עשה את הפינ'ה
שהשיבו בעבודה אצבעות' מותן' ובkont' ואהבה
לנשוא'.

בסוף הספר מביא רישמה של שלשים נשואה' ספרים אשר חוק' אוחם, נר' ברכ' (652). כבוד' הרוב זריה' נר' מתאר את ואש'ת חזי' בתמן', עקרו'ו מנקט' לזרעו' בתמן' דין ען' לאין' ישוא' וואש'ת הי' ימי' חסר-כל אשר כדי להמלט ממצקה' הלא' לבלין' ודבר'ה' הנטמא' הוא שורק' ברכ'

הבהיר את עומק בונותם, היה בהם בחז'יל
וכמת חיים נדייה. הם דיעו של מכובדי
האדם, תלמידיו וסטודנטים עננים בערך
בכל תחומי הידע, והם שוכתן הדריכו
באל תלמידים, וזה העין רעה של
לענין עין רעה בסיס שאל.

בארכזות המוזה התולכו אגדות בדבר
אננסים שהריאו להם עין רעה בעם שירואל עד
כדי כך שהולבו אליהם על הבירית, וכמכן
בבאה הכתפסה נגד אורה ען. נראה שהכתפסה
מקובלת נגד חמשה חומשי תורה.

לימים גם בדוחנות ההורם שותפקידם להוות את התלמיד ברוך חיין, יחד בשנותיו הראשונות. אבל בשם פון לא לעבד מוקמו, אלא לחתול לעבד ולנהנות אותו איזק הילמן את שעריו להרבתן למוריה.

בגוף הזה גורaría יונין. תכליתו של הספר דן - מוגדר בקיימותו בשם הספר עצמו - "הורדת בחינות ואיך יוצאים מהה...". התלמיד מטבח, בחודש גיבל הנערות האזרחיות, ומה תלשלל ענוג עתה נשתול בחקלאי. השתל הזה יוקם לזריזה מכובשת במים, לחום מכובש של המשם. כה שפונן עליה לשכש את צמיחתו. בקצבו ההתלמיד יוקם למסלול חיים וחוננים שקטנים שלא ישוב על שעוזו ומחשבתו על ייבור הרסתו שעה ראה, הוא יוקם ונתקבב חים מגוש וגווע כדי שיכל להחרוך ולהפליע אל כת חוויתו והחוננים בחומר שלפניהם. ובמסגרת התריעו על ריבוי ההנימיות שבסטלהוביה.

ראיון עם הרב שלום אבהר

דיבתא לשענבר של העיר אשקלון

זאת אהרון פטישי

עלולים להתהן בסנת החמשים עבר יסודו
קשהים רבים. הוא הבהירו בראו את הקוץ'ים
בכובענים וקבעו קצרא חדד לאורן "אזרט". לאחר
עיבושו, מ'CAN לא שף היה קצרא לאשלאן
הווא. בחרישת הבאים כי לפוטס את
השפחתו. בשעותיו הפנויות עסק בכתיבת
הזהות היה סופר סט'ם. בוסף לקשי'י
פונטיפיקציה כבוי גם סבבוז פעול מפוגת
המפניו לכאן והמן יאים
המשמאלי הכרפונה לכאן והמן יאים
הדרומי

יום חדש פרש ורשו על היקום. שמש זודקה שלולה קרינה החמיימות על העיר אשקלון. פניטו מועדות לבירוח של הרוב שלום חברה. בית מורה, וזה מפלל, חזר עוקרת מזאצפת ומוקפת חומת. הקשטו על דלת הבכיה ואשת הור פחחה לפניטו את הדול. והרכבת, אשה פושטה, הגונה והדול. השווות נפיה הפיקץ צען תבהה לבאי בתרה. לפני הבכיה לטולקין צדו עיניו ספריה ענקית של ספרי קדר: שיש פוסקים ומודשימים. אך מוגבר שאנן ואת הספרייה והוחזק. בקומה העילנית, בחדר שעבודתו של הרוב, נמצאת עד ספריה גודלה המכילה ספרים עתיקים שרוכם בכחיהן ידו של הרוב הם מהווים אוצרם בולם זה בתכנם והן בחומר הרוב

לאחר מאבק קשה ומமשהן חן כלפי
ממסודותיו והן כלפי חבריו, החמן לשוטה
וĘקדרש ביחס עם אוניבעה בוכים שנקרו
ובכך לאירן ה'הקהלה ומוסדותיה. מונח
ה'הקהלה והמוסדות נזכר למשך רב כהלה.
ה'הקהלה הוא נאלץ לחתה על שכם לאך
בפקד ר' גאלם עסק בעצמי צבור:
ר' גאלם מגיח כשותה ועד.
במשך שנות כהונתו כרב, הנהיג יסודות
ה'הקהלה לחזקלה ובר מסדרת וגאנטה
כלכל נישרנו. המומנים עלייליזו להתקטפ
וĘמשתרו בגאנטו גל הפרישה, לרמות שאן
ה'הקהלה ברשאלא לפער ב-.

באלם של מפלט הבית התחנן מגנאי את
הרב שלום אברך ורק על השולחן לפניו ספר
"בראשית" וכוך מספרי הדת והזקה לזרם"ם.
הוא קיבל אותו סבר פנים יפהו והחל לספר
לנו על התallowין אשר שכבורנו מיום שהחלינו
לעלות ארצה ועד עצם היום הזה. ראשית
תלאות הדרכ שחיינו ננת חלקו והוא חבורתו
שללו את יהיזר. מכל תלאות הדרכ שנטקל
בנה, נהר בוכורון מקרה הילך והרים שאמן
אותו העלווה אמר. יתום בכך שמנוח שמי
חרץ ופקח. יתום דה לתקה ממנה בהגיעה
ארבדה ולא אהנו עד

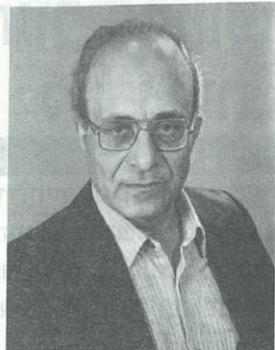
בחלות וחיי מלחין

קשי הקליטה

היות והמלחמות דן ממאורעות הגוף ואין
إبدילות בין צדיק לשאיטן צדיק הותקף הרוב

ואדם מה יבין דרכו

עליה מזמין לירושלים כסיפור מתוך משובח*

שלום סבי יצ'י

הוא לפוק מעליי סמכותו של אח המשורר
עליך טור על המידה, אף לאחר שבור ובבר
עומד הוא על דעתך.

בן חוץ לזרה עוד: ספרו המשוער
הגיע לאחוני של המשוכב (כפי שמצוין
ב'אחורית דבר') מפי בעל הדבר עצמו,
זה - המשוכב הצעיר מתחדש ידו זורמן
מוח' העשי היבש, פוך הספר תקנישיט
זה כה בצדיה מותחה וטבעית, נחלים
לשושם חביבת על פי המהובים הייאורופים
בשם מוחולל ייפור המשוער (זמן), מדבר
ערב ואוזן ישראל), כישעילה' המורתקת,
לכומר המשען במדרכו עבר, ודאי לדין
של זוב פרקי הספר, המשוכב החוויב
את חוויה החברותית-התרבותית-היהודית
המוסלמית המשמשת כרך וכנגמלה
פיסיולוגית לנפש הפעלת המוכית הלא
הוא טאלם. מרכיבים פפרותיים אחרים כמו
מיורום למייניהם, וספרור מישנה מעמקים
את המהה שטוףנו וצירים קשים מרכיבים
עם העלילה הרואית (המעש בדור) ועם
הליך חזרה האරות. גם לשונו של הספר
זיך המזכיר והינקת מלשון חכמים ומין
העבירות החדרשה מושיפה ונוף שלשה לחיבור
ה, הוואי לעין רוחב על גדי השוניות.

שללים בשאריו ורערעו מול
בוגיע הבן בנינו למצות
ברוכות רבות
אלפים ולרכבות
בן תרכינה המטיסות
והחיגנות הטובות
אברה ישותו לבנייהם
והבנות על האבות.
היו ברוכים בשםיהם
והשם ישותו שלום
עליכם - כה לחי !
אפיקים

שומר פתחים: 'салם והוסיף לטפוף תה לפיו ולפתח גילה
שהוא מטפוף תה לה פיו של אדם מת. נסים לא הניב עוד ולא
נשים, ברגעים אלה תקפה את סالم הרשות בידות נוראה, הוא
ישב ליד גופת חברו המת, חסר אונים מחה לבודק שיבוא, שוב
נתעוררו בו אותו רגשי חרטה על המסע הרופטקי' (עמ' 157).

מאת דר' יוסף הלווי

את רעו למגע האדים אך חילה ענף את
הגפו בטלית והניא את הפליט למורשתו,
או או עמד בסالم לטפי הסדין הקשה
ביזיר שהיה לו מעוד שכך שרי הוא בדין
שדין ודברים לה עם אותה אודיסיאה בת
ליד תלילת העפר שמהתיה טמן רע
אלפיים שנה שמה העיליה או העפלה של
חיקרים או על כל בקשות לאוון ששולג בעלה
למעל ובירב, אמרו זוּמן ומתן ספי יש
אף שהמטוכב של ספרו המעשה לא נכוון
ליצאת כרך ווירק, והחויר הוא בבחינת זוּמן
הבריות והנראות באוצרם של חילן ספי יש
מהת' בדיעבד.

נשווה לנו עיניינו שני ציירים מגליה מיחין
הוירה (אחד מרים - סוס איט אל עיר מתרבב'
עד כטפסים בגשאות על דל שפיזו בדורות
קרוש נסכח העצימות בנטס, ובכח ברול'ויל
עששים או זרכם מזרום מזוח תמן ללווייל
דרך המוכר השודי (מחוק של כלאים
החול קזראו לו להטמן אף הוא תחתו אונן
את דרכו בעה ופיין לא עיר הקרש', שוב
מליליט השנים לעתים עקלקלות בחירות
זימן המוכר לסالم שורה של לילאות וסכנות
השיכוך, דבר המעורר הרדה איפלו בקרוב
המורות ומעריך שלוקן כמו עוזר לטרוף
אדני המוכר עצם עת גושש סוס איטקו'
את אום ז'רין דורך אשר לא העלו על
דעם מהן הסכנות הקשות מנשוא הארכות
להלכי מוריית (ארבעה זרכיס לחורות
ירושלים, פק' יי'). עד מנויו אף זרכיס לחורות
יהודים והולכי מוריית...). סالم וסיס
גיבורו המעשה שהוא בשלוי שנות הארכות
מרוחו של אח המשמש לו כאב סמכות ומדכא
אשר כה עליי אראשון ספס אל למקומות
המקשים בכינול לעלה לולג למקומות
לשאול את פיך כל. כמו כן לא היה
הקורחים הול מקה דורך מזיהה בראד
ירדיים הולמי מזיהה דר' ירושלים. אורי
מוסליים זיד ותנער ואשר הגיט הדרובים
לכל סכסוך דמים עמד על נשוא קם
הפניים כמוסלים נאמנים (זרויישים) יציא
בן רום נזחים, והשליכו צלח ודרם, עבורי
השנים למסעם, חילה צלח ודרם. סالم
בשלוט תא עד הרקש מה מזיהה, ואל
כמו קונה נא לא היה שלם עם נושא לנויה
הסבינות, לא אחת מצאו עצם מדרושים
בחול טובני ופערומים וחורו בלא מים ומעט
הגישי עד שער מorth לולא יצאו על ידי
ורכיבים ומילים מודומים. דורך המוכר נתנה
את אורתה בסרטים חכפו עליהם
להשחרר מושסת על גנים המכילים לד
כל עת את מעמדו והונחו, ובמקביל מיחיל
מתקן טורם קשים בלב המשמו. סالم
תאי תאי עג'מות אליה בחרם).

יתכן והקטע שלילו הוא אחת מנתקות
השיא אם לא פגטו של יומן מהר
מן המשוכבם שידעה הספורות העברית
שדין ודברים לה עם אותה אודיסיאה בת
אלפיים שנה שמה העיליה או העפלה של
חיקרים או על כל בקשות לאוון ששולג בעלה
למעל ובירב, אמרו זוּמן ומתן ספי יש
אף שהמטוכב של ספרו המעשה לא נכוון
ליצאת כרך ווירק, והחויר הוא בבחינת זוּמן
הבריות והנראות באוצרם של חילן ספי יש
מהת' בדיעבד.

נשווה לנו עיניינו שני ציירים מגליה מיחין
הוירה (אחד מרים - סוס איט אל עיר מתרבב'
עד כטפסים בגשאות על דל שפיזו בדורות
קרוש נסכח העצימות בנטס, ובכח ברול'ויל
עששים או זרכם מזרום מזוח תמן ללווייל
דרך המוכר השודי (מחוק של כלאים
החול קזראו לו להטמן אף הוא תחתו אונן
את דרכו בעה ופיין לא עיר הקרש', שוב
מליליט השנים לעתים עקלקלות בחירות
זימן המוכר לסالم שורה של לילאות וסכנות
השיכוך, דבר המעורר הרדה איפלו בקרוב
המורות ומעריך שלוקן כמו עוזר לטרוף
אדני המוכר עצם עת גושש סוס איטקו'
את אום ז'רין דורך אשר לא העלו על
דעם מהן הסכנות הקשות מנשוא הארכות
להלכי מוריית (ארבעה זרכיס לחורות
ירושלים, פק' יי'). עד מנויו אף זרכיס לחורות
יהודים והולכי מוריית...). סالم וסיס
גיבורו המעשה שהוא בשלוי שנות הארכות
מרוחו של אח המשמש לו כאב סמכות ומדכא
אשר כה עליי אראשון ספס אל למקומות
המקשים בכינול לעלה לולג למקומות
לשאול את פיך כל. כמו כן לא היה
הקורחים הול מקה דורך מזיהה בראד
ירדיים הולמי מזיהה דר' ירושלים. אורי
מוסליים זיד ותנער ואשר הגיט הדרובים
לכל סכסוך דמים עמד על נשוא קם
הפניים כמוסלים נאמנים (זרויישים) יציא
בן רום נזחים, והשליכו צלח ודרם, עבורי
השנים למסעם, חילה צלח ודרם. סالم
בשלוט תא עד הרקש מה מזיהה, ואל
כמו קונה נא לא היה שלם עם נושא לנויה
הסבינות, לא אחת מצאו עצם מדרושים
בחול טובני ופערומים וחורו בלא מים ומעט
הגישי עד שער מorth לולא יצאו על ידי
ורכיבים ומילים מודומים. דורך המוכר נתנה
את אורתה בסרטים חכפו עליהם
להשחרר מושסת על גנים המכילים לד
כל עת את מעמדו והונחו, ובמקביל מיחיל
מתקן טורם קשים בלב המשמו. סالم
תאי תאי עג'מות אליה בחרם).

חנוך במשפחותוניים במפעל להכשרה ילדי ישראל

מאת אברם בראשי*

מחומניים לدوا לבקר אצלן, והביקור מונעצל לשיחה איטית בוגדר או ביחס עם הילד. הילודים מכקרים מוי פנס בברחים ווואדיים בו בחושש הקין, פט לאומן ילדים שביהם הוטה כליל, ועל "המפעל" למוציאו בית הולפי ערכום.

קיים מתחם מוחדרת עם בעית הורות העצמית של ילד חיווי חדשניים מוחץ לבתיו, אך רצין להעניק הילד הדומנות לחוויה מהקנות במציאות העלתה העצם העצמי הדומיי העצמי. יש טיפול קבוע של העורבה הסוציאלית עם הילד, עם המורים והילדים ועם המשפחה התרבותית תוך בריקה מתחמתה של יחס הגומלין ביניהם.

3. שילוב הילדים בקדילה -

פתרונות מירביה ומגיעה סגירות

המודול המשפחתי של בית הילדים בא ליטורי גם בשילוב הילדים בקדילה בקהילה כמסגרת החינוך הפormalי והבלתי פormalי. כדי שילד הנמל ב��פחותו התרבותית יצא ללימוד בביס' בקדילה המקיפה אותו, אך גם קהילה בית הילדים (בஸפווחה) יוציא לביס' בקדילה.

איך סכך כי ילמיהו של הילד בבית הספר מוחוץ בית הילדים מאושרים פתיות ומונעים את הסגירות הקימית לעורם באשר מקום הלומדים (בח"ה) ומקום המתרם (הפטימייה) נמצאים בכפרה אותה, יציאת הילודים מהחדר לחתת הילודים ומונעשם עם גומלים וחוץ פינימיות משלב את לדי בית הילודים עם לדי הקהילה היא מפהה ומעשירה את הילד. הדברים באים לידי ביטוי אל רוק במנשכנות בסוגנות בית הספר אלא אה"ז במסורת היוניק הבלתי פormalי הדנית לו: חוגות, ספורות, תורה וחוויה צייריים אחרים שככלם יוניכם מוחוץ בבית הילודים, במוגרת הדותג'ס המקומי וכייב.

שuthorף והילד בחוגים ובפעולות הרובota ספרטוט בקדילה ואבטחה עלי פ"ץ צוות של הילודים היגיש להזרוי. אך רצין לנתק מקשריו של הילודים. וירקבה שעזב את הילודים. ניתן אנג'ה מהירות (במציאות העורבה הסוציאלית) שהיא בודך כל לשפהה שלית, ונערכות

רכובינו אמרו: "זהו הרא בבני עניים שם חטא תורה". מייסדת המפעל להכשרה ילדי ישראל, הגב' רחלה פריאר ז"ל אספה בני עניים, ילדים עזובים, מרוחבות ירושלים עוד משנת 1943 ושלהה אותם להכשרה חינוכית בקיוביזם. מאות ילדים במשר עשרה שנים קיבלו כר ה�建ה והיינום ומרבים מהם יצא האורה בונה לחברה הישראלית. בעבור מפעל זה העניקה המדינה לרחה

פריאר ז"ל את פרס ישראל לאחר כ-40 שנה.

בבית הילודים מונעכים גם מגדל, פסילוג', עבר סגיאלי, מדורס מהם 130 ל"ד מושפחות אונגונו ב-8 בתים לילדי ברוחבי עיר. רוכב הילודים נמצאים ב-8 בתים ברכבת הארץ. בית הילודים עבד עפ"י מחל העיני וברובי חושא ייוחרי. מהם המאפיינים הבולטים בחינוך

הפנימייתו במודול זה? 1. תנבור חוצבי וחוותי

החוויים" מקיימים מעקב צמוד אחריו למוחזי והרגשותו של הילד בבית הספר. הסכר באמצעות פינשת עם המרמים, וג' המודריקים מעניק לכל ילד טעת אישיות ומוכחה, תוך מתן הוגשים מוחדים במונגון שערוי עז. נשאה אמן לנגירית של מונגון כביכולת העלה רומה החינוכית זה לו סל לילדי מושל, ביחסות 10-11 מלדי המפעל, בנים ובנות בגיל-6-14, בעלי פוטנציאל תקין.

מיוזה מוחות המודול ?
בית הילודים של המפעל להכשרה לדי ישראל מוחזה מוחל של פטמייה, משלב עם הרענן של משפחאה אומנת - "משפחון". מוזכר במשפחון, הרכוב מוזג עוברים נשוי של הילוד, השורה לשיפור ביכולת המוחה של הילד ע"י חינוך לתינוק, חינוך לערבים בין הילודים המודול לחוקי של אב היוזה ואהה"ג, האשה מתפקידו כאם-בטי במשהה מלאה, בടוק מקמה את הילודים ואזרה הרחזה ואורתה הביקר שלחתה רוחם לבתי המגזרים בתקן חוקילה שכבה נמזהה בתי הילודים. היא כהונת להזותם במר המלודים, שמעיטה את חוויהם בבה"ס, מגשאה את אורתה חזזויים ומלאת תפוקים של אמא לכל דבר במפעלה רוחכת לילם.

בן גודה בהזדהה מוחזן לבית הילודים מצטרף אליה בעבודה עם לדי ווקביצה (או: המשפחון). כאמור לכל דבר, הוא מסיע ברכבת שערוי הבית, בזמן שעורו עד במקצתה בתם תתקיסים הילדי, ובכל תחווי החינוך הבלתי פormalי: משוחקים, טילים הטעני הבלתי פormalי: משוחקים, טילים ביחסו של צוות. אך רצין לנתק מקשריו של הילודים. וירקבה שעזב את הילודים. וכייב, ומקרים שחיוות כליליות או אישיותם הם הילודים. וירקבה שעזב את הילודים. ניתן אנג'ה מהירות (במציאות העורבה הסוציאלית) של אמן, בטהון, חיבה, חמימות ואהבה. 6-5 משפחונות אלה מושם בית לילם.

ובلتיה פעילה בקהילה ואין ביכולתה
ובאפשרותה להקנות לילדים את צורכי
חשיבותם והונאותיהם.

הוירונוט שבמודול היהודי של המפעל (בבושאוה לפנים וריג'ל)

הדברים הבאים אינם לדוי ביטוי כבר בתחליך
קליטת הילך, השם לבית הילדים
המתאים לו לזריכי, או התאמתו לקבוצה
המתאימה בבית והילדים עצם. מן והאי
לצין כי שמותם בית הילדים של המפעל
שונים מנטע אחד מן השם, כל אחד מהם
יש לעזין ייחוד ממשו המתבטא בדרכו
בבדותם.

הימצאו של הילך בתנאי חיים
מושתפים עם ילדים נבלים שונים
בסביבות משפחתי, המאפשרת לו לחזור חזרה
מהקנתם של בית הילדים קשור מוחהם
כל קל הרבה האב מבית הרום. קיימת הדלקת
לizard קרים עם ילדים לילדות כי גול
שונה, כמו כן אחים במספחה.

כרצה קטנה של 10-11 ילדים,
הגורם יותר וזה המודדים 24
שעת בemma המאפשרת לחזור שיפל
ואינטימית המאפשרת לחזור שיפל
אופסיאלי בלבד הבדד, ובקבוצה: הום,
טיפול אנדרויזואלי עפ' צרכי המוחהים
החוותה כוללית ומוקפה לכל החווים
תקפקוד, כמו גם במספחה.

אנ שמלא פפקיד, להגע ליחסים, ולקחת
ארוחית במסגנת הקבוצה הקטנה, כמו כן
ללוות ולהבליט את כישורי המוחהים. גוד
"זהירות" מלואה את הילך מגילך וכן
הוא מגע להכרתו וילמד" הילך והבנת
אשריו ובעזרתו עמוק. בדרכו כל השהה
הילד במסגרת המשפחתי בית הילדים,
וש-5 שנים, לאורך כל הלימודים
הספר הטהור. כך נוצר קשר מיוחד
וממעוני בין זה המודדים לבין הילדים
בסיס להזדהות הילדים עם מומיות אב
אם, איפופטיות וטיפוחם שלם.
ילדים במחותנו המשפחתי המוחהים
למודול החוני של המפעל.

סוכת קצבייה עצבות הרחבה רשות
בתי-הילדים שלו. למראם הצער קימות
ורישות הלכת ונורבות להשמה ילדים
במוסדותינו. ככל שהיא מופנים אליו כ-
500 ילדים, ואנו יכולים לקלוט רק את
מי uterus בשל מחסור במקומות בכיר
ילדים. לעומת זאת קלים ילדים חדשים
רק במקומות הילדים הבוגרים וגאנזוקים
איפואו לפליטה בתילדיים והשייס.

אנ וראים בימים אלה בו עיניים תא
גלי העלייה הברוכים, יהודים ריבים וטוביים
עלים ארבה מרחבי הארץ המועצות, דרום
אמריקה, מזרח אירופה, איפואפה עד-
כל דורות המשש, החביבים באשר והmem
עטוקים בקלילם עלייה ואנו בטוחים כי
אםם ייקלטו כל הילדים באזורי הארץ
השווים, ביליל, נגב, עיר, בכפר, בעירות
פתחות ובושים.

מאפיינים ועקרונות נספחים של
ארגוני הנקודות לילדי ישראל
ארגוני הקבוצה הקטנה ומגמה בית הילדים,

ענבי ליין

כרמליה דאר ברורה

ענביים עזקיים

ענבי נישרים

למחרוזת עזקים

שבי נון עמי

לטבאל בקרטה של

פרקוט שטבורה

ערוב מדריכת נולדה.

ביבו והמorth לא לומ

וילערכו ויעמכו ויערכו

בם הם ואני

אשא פעמי פמבה

וקס ששלש פפיה

בקו אבוי אשבי עטרה

אפקה לילאי נחורה.

חוליה שרש טפינום

הפוזים במקובץ הכלים

אילע עד נטען עטונום

מתנינים בראשית דגמים.

יוניים במחקר יהדות תימן

שיר מילואים לר' אברהם בן חלפון*

מאה שלום מודיעין

הה שמע נא קולי / מבטחה לאביך:

— פִי בְשַׁמֶךָ יְחִין / אֲלֵיכָר גַּבְרִין גַּעֲרָה

צָהָר בְּסִיבָה תְּרוֹחָן / עַמְקָה גַּבְגָּה

עַמְקָה גַּפְרָן / לְאַבְוֹתָם נְמַצָּא

קְנָטָם תְּהִוָּי לִי / יְקִיעָם בְּתוֹזָן:

— נְאָסָרָה שִׂיחָה / לְךָ אַלְעִי טֻלָּם

מְפַקָּד צָהָה / יְקִיעָם סָדָן גָּלָם

אַיִן לְךָ פְּגִינָה / קְבָדָה אַמְּלָם

אַמְּקָרָם מְהֻלָּי / אַקְן לְךָ צָרָ דְּמִין:

— נְגָלוּ נָא פְּנָצָעִים / כָּל בְּנֵי הַאֲדָם

מְאַזְנָים שְׁוֹקָעִים / אֶל דָּבָר אֶל פְּנָצָעִים

קְנָמָן גְּרָעִים / כָּנְקִים הוּא אַקְם

בְּלָלוּתָן גְּנוּלָי / אֶל נָהָ תְּחִזָּן:

שְׁוִינִי נָסָח באידלון:

5 אשלאם אל. 12 בחוץ. 16 אומרים שיריהם.

19 הרעים בחולם; אבם בריש - ביחס למלה

אברהם, מעריך טורשטיין, העיתון, מס. 31: "אברהם,

כך במקורותיו (דריאן מונשטיין, וכותבי"

ויזיאן ואחרו, העתקה רבת אלן קין הייאן, וכותבי"

בנראה באירוע בונעת וה-30' ש' מ', משך אפקט".

בנראה שהעתיקם קדומים, שישי יפה הפוט

הוא לאברהם הולפן, יזקנ' מה שהחדר והמחבר,

ובנק' מעותה התרה.

ביאור לשיר:

1 פורה שבין - פורה ישראלי השביה בין האומות.

2 חיליל - כינוי החבור לפליטה, המטור בשירה

כאודם נינויט; פין - גאות, 3 גאות, ביב-

הקסק. 4 שר פיל - שירה ללחין הפלגה.

5 ביני תה - הכותם המתהש אט, קרבנות;

6 מכתחה - מכתחה, ההה נספה לשם המשקל. 9 נעריה

- ונש, כינוי לה שם ההור והמשקל. 10 חזון

11 ענק ורין - ענק לך חסן שריך כי, מנייה

ב, ב, 12 יהודים בחווין - חווינה דינאל על ביאת

הון, שם כ. יב. יב. כל צויה, 13 כל צויה, 14

הכווים והכווים את הסור העגולם. 15 מכיה,

הוסוף ה לסת השקל הפלמי. 16 רוד ורין - הקביה

שאן מי יודה לה, 17 בוי האוד - עם ישראל.

(סוף בעמוד)

מבוא חירות על עמייה יוסף טוב, זיכתה אוונה

שורוכם כבר פורסמו של שיי חוקרים שונים,

הקיים להם מبدأ עשי רשות המשוחה על שמו

פוקים מלבד נספחות המכללים: שטני נסח,

משליל השירים וכו'. ואויים לעין מירוח

המחבר עצמו עלה ארזה בשנת תרע"ז

(1926) ואך זה מארחו חלק גדול מוכשר

בענין. את בויו הקדים ולח'ו להנחות

בוארן, בימנאי והצלילה בתל אביב, עד לפין

הפרקתו של שועה הלוי עורך הגיגאים הגלמים

של ר' אבהם בן עוזה ור' יהודה הלוי.

מעניינת היא הפרקתו של ישועה הלוי לשירה

ראכ"ע ממנה ניתן למלמד על המאמינים

הברושים שחשיש בסיום של שיי ואב"ע

ואומר בז' צוין העוזר ברכבי העצמי את

הצער שנוגע למחברם לילו לא"י בשל

המרקם הפרטים שקדחו (מות בנו הרוקח

יעקב ופטירתו אשלווה) וגם לא "יהה

נחת מיהינה כלבלוי". ואולם נהנה לנו כי

פריטים אלה אינם נשאי חשבונות מיהירות ודקה

לץ' ארחת בכביין, אף כי יש רום החשיבות

ראשונה במלילה ביאור ודמתה עצמה והיא

אלם למרות האסונות שקדחו לא יאבד

את שלוחה הנפשטה עזה רחוח האיש". "יהוָה

חול משוחה מזעמו באצעות קלקלון

ועל הנרי שעל שלולחן. הוא החל לטלטוב

תעלים ורכיס ומגוננים ואינו מש מקומנות

הכתيبة של פטרוי".

לבסוף ביקש לעמוד על סיבת חיבורו

ומטרתו של העוני, ודברים בדוקין דה משתמשים

מדרכיו של העוני", אמת רבה טמונה בהנחה

בידיוווח של מכבר החברות, מקהל מבקורי,

ויתוקן מורת החומר האנושי שבנויו והוא

עסוק - מאפרישים לו לועלתות את דרכם

בעין בוחנת וnickת השמקה מזאען לנכון

אברהם מזעין עלי, אם זה מעיל השיר ואם

הבאש ברכמי, לא מעטocab ואש.

לנו, כי חילול העוני דיל צמח באופן יוזה

מכבלי, במקהה נזאען של הפלמן, מזאען

איי לנכ' להציגן כאן אחד משרי הפלמן,

ולבל כלכלה נזאען במזהוורו של יוסק טוב.

פוזט הה מגן בשמיי א' בדמויות העוני

השאיפה להסתגל אל אורחה ורכינה של

החברה המודנית - כן גם מובנת לנו שאיתו

למסודר והברים בכובב וכורך שנונן. וכך

כבר הוויז'ון: "דימתה יהה כמו שמשיח עט

עצמו היהילה בחמושה ואחר כך בכובנה, על

תכלית חיין, על מותה ואופן שנונן:

אוות וועל' משמעות הנונגתה של החיבור

העניצה שכבה נעל מתעצב".

העניצ. סמכים אלה מגלים בפנים הרכה יותר מטפח של ארגון החווים הkowskiחים ומן הרשת ההרחבה של פעילות המחבר עצמו בשם, בנים ולמעם.

להשומת לב מיהוות רואים, עבנין, הה

מסכימים, כי-כ' המארים בברוטוט', את

עבדה הנמלים מושקעת על ידי הפלילים

המקומיים ומוחל העודי בראשם, בכל מרחבי

המחדד האזני הפעיל, כדי לקרב את בוי

הקללה, בוגר בראש ואושנה אל השותה מה

הכפתי לא באש ובאשנה אל הנטה מה

הפעילה בסוכה, בחוינ, בהחוונת אל

העין החולץ גוף - וכוסו של דבר

בஹמה עצמית.

המחבר עצמו עלה ארזה בשנת תרע"ז

(1926) ואך זה מארחו חלק גדול מוכשר

בענין. את בויו הקדים ולח'ו להנחות

בוארן, בימנאי והצלילה בתל אביב, עד לפין

הפרקתו של שועה הלוי עורך הגיגאים הגלמים

של ר' אבהם בן עוזה ור' יהודה הלוי.

מעניינת היא הפרקתו של ישועה הלוי לשירה

ראכ"ע ממנה ניתן למלמד על המאמינים

הברושים שחשיש בסיום של שיי ואב"ע

ואומר בז' צוין העוזר ברכבי העצמי את

הצער שנוגע למחברם לילו לא"י בשל

המרקם הפרטים שקדחו לא יאבד

את שלוחה הנפשטה עזה רחוח האיש". "יהוָה

חול משוחה מזעמו באצעות קלקלון

ועל הנרי שעל שלולחן. הוא החל לטלטוב

תעלים ורכיס ומגוננים ואינו מש מקומנות

הכתيبة של פטרוי".

לבסוף ביקש לעמוד על סיבת חיבורו

ומטרתו של העוני, ודברים בדוקין דה משתמשים

מדרכיו של העוני", אמת רבה טמונה בהנחה

בידיוווח של מכבר החברות, מקהל מבקורי,

ויתוקן מורת החומר האנושי שבנויו והוא

עסוק - מאפרישים לו לועלתות את דרכם

בעין בוחנת וnickת השמקה מזאען לנכון

אודם בון: כהכללה, החווין העצמי, והשכל,

השאיפה להסתגל אל אורחה ורכינה של

החברה המודנית - כן גם מובנת לנו שאיתו

למסודר והברים בכובב וכורך שנונן. וכך

כבר הוויז'ון: "דימתה יהה כמו שמשיח עט

עצמו היהילה בחמושה ואחר כך בכובנה, על

תכלית חיין, על מותה ואופן שנונן:

אוות וועל' משמעות הנונגתה של החיבור

העניצה שכבה נעל מתעצב".

לכן סוברים אן, כי סוברים אלה מקופלת

בפיג'ו מגיל-טיכום-אפאניית בחוליהה של

קלילה ברוחה זו, שהמציאה לנו אחד מהשובבי

הכבד קורת העותם לעז יהודת עז בעם

החדש שבס זובגה את עז ובכובותיה.

366-359. ראה בחדוד עמידים.

366. סוף כוון: קוליל עז ומילל וקהלת עז עט.

371. ראה נספח: מלול העז וקהלת עז עט.

שכללה שירה שבית, בתנחים של זמורים
ומושרים, שהישרו אוירות שבת המלכה,
אוירה של שבת אחיהם גם יהו.

לאחר מסיבת עונג שבת, שבו ותחמו
והמשתפים באולם והכנסים, ששיתם בית
נסת לדור ודור הפללו תפילה ערבית, לאור
תפילה עכית עכיה הכהלה, והולכת רוח
חנוכה וכל הנאספים התפזרו איש לאלהו.

מן הרואין לציין כי הדמות הדומיננטית
שהתביעה את תוחמה במשמעותה
השבית, היהו דמותו של ז'ר' העומתא,
האל הוא דידי ר' יוסף חזיה-אלוי צ'ר',
שהוא גם עורך העתקה "אפיקום", המשמש
כל ביטוי לעכיה חורה ותרבות הקשורים
בבושתת ההוונתא של יהדות תימן.
הא כנישט מכנהו וראשי בכל המופעים וכן
בקמץ בין חניכת לשלני, כשהוא
מכיר מפטל כל אירע או ירע על פטיש
תיקוקין. אכן ספק שהמיחן הכלני מזאה שבו
ニונן ר' יוסף חזיה-הלי והשליטה הבלוי
מעוררת כל והקשור באנון שכח העין,
תומו ובוותה לצלחת האירע, ועל כך מגעה
לו ברוכת יש' כה וברוכת ביראות מעילא,
אליך ימים ונסים טובות ובריאות ונימות, כה לה.

אדרמיי הבניית נוף אָנְשִׁיה.

במלחה דאר ברעה

אָנְשִׁיּוֹת נָפָךְ אֲנֵשִׁיה.

זאנִי קְדֻבָּר הַמְּשֻׂדָּר

פְּנִיּוֹת נָפָךְ מְלֻאָה.

נְשָׁמָתּוֹת אָוִירָה לְתוֹכֵי

גָּמֶן מְלִיחָה פְּנִי.

מְמֻמּוֹתָה:

שְׂנִיר לְשָׁפֶלָה

אַבְגִּי תְּהָרָה,

חַלְוָתּוֹת מְפָדָרָב

וְקִמְתָּה תְּבָםָם.

קְסִוָּה בְּקִסְּפָּה,

מְכַנְּהָה לְכַנְּהָה עֲרָרָה,

מְקַפְּלָה בְּתוּלָה מְשֻׁקָּעִים

שְׁלָל אַפְּלִים שְׁנָוָתָן,

רְשָׁוֹתָה שְׁלָשִׁיה

גְּנוּזָה שְׁלָלָה פְּלָה

לְשָׁלָום אַזְבָּה

וְקִיּוֹתָה שְׁלָא גָּשָׁה.

הַסִּיחָה שְׁלָמָה לְמַבָּרָה,

לְשָׁלָמָה עֲלָגָה לְמַבָּרָה,

לְשָׁלָמָה עֲלָגָה לְמַבָּרָה,

לְשָׁלָמָה עֲלָגָה לְמַבָּרָה,

לְשָׁלָמָה עֲלָגָה לְמַבָּרָה,

שבחות עיון - מכשיר

להנחלת מורשת יהדות תימן

מאת אליו שאול

נקובל בשבות עין, מכאים עם המרגנים רכ' בישראל, המשמש מורה והולך ורוש בעינאי דינא. הרכ' שכחן בקרוש בשבת זו, היה הרוח' יוסף אבקל' ד'ר', רבה הראשי של קריית ים ויז'ר המועצה הדרית שלה, מה 18 שנים. הרכ' במקי' נודם גם בexas מוסדות "מיישי" - בית מדרש למסורתם בקדש. וושאוי של כהן הר' אבקל' וידיעו כבר אונז'ן ולמדים חכמים שנן, ר' יוסף תא'ת מאדים בכל עם נשא כבוי. תורה את בראת אלים הכהן והקשוו לבי' ביראת כהן, כיאה לב' בשושן, שבדביו הם בבחינת ודי' אלים חיים.

שבת העין כללה, בין היתר, הרצאות בנושאים והקשרים חונין וחברה, בבעית לדין הגערדים וכן בסוגיות חברה ומושתת, בשותפותם של המשורר טוביה פולמי, הבלשן צמה כהן, ר' יוסף הלי והסופרת שמהה ורמי' - עצצת'.

בליל שבת הרוצה ר' יוסף הלי על הנושא: מורשת ספרד ושירת תימן ולאחר מכן מן נקיים מגש עם המשורר טובי' סלמי. והנזהה הפתחה היה הר' ח'ים אשי', שניהיל גם את התפללות בבית הכנסת בסדור מופרי ובוטוב טעם. ביום שבת לאחר תפילה שחווית, קידוש סעודת שבת שנייה, השא כהן הרב' יוסף אבקל' דבר' תורה - "ק'ישור", ולאחר מכן מן רב' המתה המזוזה. כעבור שעה קלה נקבעו משתתפים באולם הכנסים ושם נשמעו והרצאות מפיים של ר' אשר עין על הנושא: "פיתוח כלילי ורמה חינוכית", אחו' ר' דב' ר' דב' לר' ליין על הנושא: "ילדי ימ' מ' המנדירם", דבר' טים' נאמרו ע"י' מושתת שמונה סלמה, והקזה נון קד' לשאלות ותשובות סיכם, והקזה נון קד' לשאלות ותשובות סיכם, והקזה נון קד' לשאלות ותשובות סיכם, והקזה נון קד' לשאלות ותשובות סיכם מהמשתתפים בשבת ווית'. שעם של כליה תחומיים בירושלים. דומני, הש' הפעם של מנגנון החינוך היה מוצב בירושלים כה מבוגר, ועל כן ירך העד הכללי שרים, אונז'ן והגה את רוחען של שער שער פעללה עם העמומה "אפיקום", שמטוותיה דוחוח-הלי השיב למגבירים והוציאו להם שמאיר ברכוקה הם עניינים ונטורום ויה' המבוגר בתפקידו בברוני. יוסף חזיה-אלוי ניחן במזרן, בלו' נלא, להימה בלו' מהתפרשות על הנזק, עד'ה על נויז'וותו של הולחן, העונשנית פעללה בוגרלו' בודם באשר הוא אודם - כל אלה הם קו' אווי המאפיינים אותו בכל דרכו' היבחרית.

לאור תפילה מנהה, נקבעו המשתתפים באחד האולמות של בית ההרואה מסביב לשולחנות ערכלים בעיל' על מנת שבת, של השורה המבוגרת בירושלים והוותה של העיכים והחונינים, היחסוטרים, התרבותים והאמונות של יהדות תימן, והוצטום לכל'ם של יהוד' ישראל.

העומתה "אפיקום", שהגנה

לפני כשנתיים חצי יובל

שנתיים לקיומה ושוחרת על

דגלת את הסיסמה "לתחיה

רוחנית וחברתית, להגנת

זכויות ולעוצמאות גאות",

עורכת, במסגרת פעולותיה

הברוכות, שבות עיון בתחום

התרבות והמורשת הרוחנית

של יהדות תימן. יהדות

זו שימרה ערכיה הרוח של

מורשתה הרוחנית של ישראל

המקורת ולא נטעה או

הושפעה מתרבותיהם של

עמי אחרים.

שבת חנוכה - פרשת "מקין", התקינה שבת עין ליום במושאי הברה, ח'ין ווועשו בבית ההארהה "מכחטי" שבכרכ' יעקב. עיקב, ר' יוסף חזיה-אלוי נאמרו ע"י' מושתת ואשה מכל קצוץ האארה, בינוים קביצה שמנא 22 אש מירוחלים, שאוגנה ע"י' העד הכללי לקהילה תחומיים בירושלים. דומני, הש' הפעם הראשונה שירושלים היהו מיצגנו בזורה כה מבוגר, ועל כן ירך העד הכללי שרים, שרים, אונז'ן והגה את רוחען של שער שער פעללה עם העמומה "אפיקום", שמטוותיה דוחוח-הלי השיב למגבירים והוציאו להם שמאיר ברכוקה הם עניינים ונטורום ויה' המבוגר בתפקידו בברוני. יוסף חזיה-אלוי ניחן במזרן, בלו' נלא, להימה בלו' מהתפרשות על הנזק, עד'ה על נויז'וותו של הולחן, העונשנית פעללה בוגרלו' בודם באשר הוא אודם - כל אלה הם קו' אווי המאפיינים אותו בכל דרכו' היבחרית.

כמעט באותו המתרות במסגרת העיר ירושלים בלבד. נקה כי צעד'ה זה היה אמתלהה של שער שער פעללה עם עמותות או גאנזות ודוות שמטוותיה דוחוח-הלי השיב למגבירים והוציאו להם שמאיר ברכוקה הם עניינים ונטורום ויה' המבוגר בתפקידו בברוני. יוסף חזיה-אלוי ניחן במזרן, בלו' נלא, להימה בלו' מהתפרשות על הנזק, עד'ה על נויז'וותו של הולחן, העונשנית פעללה בוגרלו' בודם באשר הוא אודם - כל אלה הם קו' אווי המאפיינים אותו בכל דרכו' היבחרית.

של הערוד הכללי בירושלים והוותה של העיכים והחונינים, היחסוטרים, התרבותים והאמונות של יהדות תימן, והוצטום לכל'ם של יהוד' ישראל.

שיחת רעים עם הרב מרדכי יזהר

סגן ראש העיר תל-אביב - יפו

��את יוסף דחוב-הלווי

שוחטפים, הכללים איזוען וראוי הדרישות, שבתנות עין, קיטנות לאמותות ציונית בהרכות לדם, האזרחות והסכמה בקשרי אלה, ואחרות חיים ושיכת אל המהמש. שהה נבי שובה המוניין, שעירם התקומש גיגוניות תחומיונות בהחש אל עשויה איזוען ג הסוכות. כל האזרחות והפעולות האלה אפשרו הדודה לגלgo העזיר של הרב, לא פחוות כבודו, מיטרתו וגכוותו הנפשית

לכובדי ולבניו ולבני שושן
ולכובדי ולבניו ולבני שושן

לידיען וקירלי,
די' יוסף דוחות-הלווי היין,
עורך אפיקים
ררוב שלומות!

זה הוא ל' תמיד ל' לקבל את האဂילון הטרו של אגיליקן' עתוננו והאחרון, שכ' אי' מל' ממו בכות על שורשי ועל המוח羞 שבחיה אצלנו. ייחודה מן המאמרים על שידית כהבי ועל מנייני נברת. וכן העבר על הדמיות הנפלאות של ל' יוסף קדרה וזה יוסף אלקארה גאנ'ג'. אהא שאותה דמות נכללה; מזד' אחד, שבעיר כיסוף המשכדי לבל כל בודו עדין דר' רב' נעדין ר' עבָר מון הוהו, ומזד' שני - אהא בעקבם יוסוף עלה במעלות ה'טלם המוזב רוג'זה בראשו מגע השמיימה'. אוין' ה' ימיך טופט ושותנץ בעבאים של בירוט נפואת הדרור. מעל איכ' יונס, זוניה אורוך להרגשים כל בונחיקות המגולגולאות, אהא סמל עניין' אונטוטוני הקורושים (שאמה באמת'), תבול'א', יונ' דה' כל מה שעשית ועשה הוא לא לש' יש. יונ' דה' ממר בכל אשן תלך.

בידיות רובה
דר' יצחק גלוסקא
אוניברסיטה בר-אילן

“בית שוה” בנסיבות התקה, הקים מושךיה לאנשים מוכנים בשכונות תל-אביב, הקים את ארגון נסמה – שם – שיטים שונים משמרות וקדושים. ארגון נשים צדוקניות זה מקין שעורירים קביעים, כינויים ונכסים של מאות רבתות נשים, והקים מועדרויות בשכונות, עורך שבתות עין בחומת היזחאות, טילילים, קיטנות לנשים ברבות לדיים – וכל זה מפושט בכל חמי הארץ.

מכה פעלת זו נצאה הר' יחזקאל את עצמו
בלבו של מושיר הפליטי החברות. חוץ כד'
להט פעלת זו בחר בר' יחזקאל מהו החירות של
תנוועה ש"ס בשתי קוויזיות לבנט ובעשיין יותר;
בשל הלאחותינו בפעולותינו ובעשינו יותר;
הנוששה הלא מוגע ע"ש האש הפומתני,
בלעדיה מ' גאנץ שבגאנטים, אם חסורה לו
אש ו', והריço בחינת ע"ץ טיק שאינו מנוב
פירות.
תנוועה שלישית - הכרה, הבהיר וטביעה ע"ן

בשל הצלחותיו בפועלתו ובמעשיו הרגע בראש סעינו ש"ב עירייה תל-אביב – יפו. مكان מתגלה כשור המונען האמורית, שכן דבר ניד מאר שיעור דורות מתהדרות לשם מטרה מסוימת הנהנה ובצערו הצעילו לכלד את השורות לעירייה תל-אביב ולהקלות דורות מאוחדות בסמוך, המרכבת מן ריכוז עזumo לסכל את העם, לדודת אלין, לשמעו של פוליטיקאי תומך בלב, גורם לחשיש לבו, גורם לחשיש לבו, גורם לחשיש לבו,

המקפיד, ג'רונטוס ושל. הצלבון שון חיל מה'וויז'ו
ומדריכי הנעם והאצלאות שון חיל מה'וויז'ו
ובציבור נפשם. והב דוד עז'ה התחנן בקע עות'
שנות וזרחות שונים. ש לו פריחות כלפי^ל
כל אל ואל וחוש מחד ומשה. עבדה שיש
בצ'וינה, שלך חבר מעצצת העז, בינויהם איש
השמאל משופרים פעלעה נטע ומיד מדריכי
בשכחו - וכל זה ש לוך לפיהו שונ
אות ממידותינו של הרוב.

בכך ראש העדר של מוסקדים ובכ"ם
ושונאים ואחרואו לא אף הקסמים של העיר.
תפקידים אלה מוג齊ה אומנם יותר ותום.
פקידיו בעיריה מוסקדים נושאמש אליהם:
רוחהו, חינוך, תרבות, מורות החירות, שכונות
וכינזא באלה. רוכם הם פונינים אליו לעוזר
ולסייע פרטנור בעייתי מוקומית ואישיותו של
כל אחד בעיר, לא בלבד, בהן בעייתי
לא קלות וככמgest שאין ניתן לפרטן. כמו כן
זה האציג הרוב לעצמו סדר עזיפותו.
משכיל פחורי בעיה מסוימת דוחופה על
שבנן אורחות שפתחונה ניקן להחותות למן
מה.
היחסים של הרוב עם מוצאי המגזר העירי ראש

ביקש הרוב ומצא אנשים וגופים צבוריים
שביל להעזרה בהם החהלה ולפיעל במסורתם.
אבל לא הספיק בפעולות זו - עמד יסיד
אגודת נבורות חברתיות. בראשונה הקים
חו"ד עם שלמה מדרמן את בית האבות -

בכלי הממון, שבכוח ווחב לכם וראה הקוביין או. על כלם הבא ריבת טוב. אוחזים בכתוב מן המקרא יושבת בננים חבירים מקשיבים לקלך והשמעין. לא נאנמר פסק זה אלא neben מרבית ירושה ותולדותיהם בבני-מדרשת ובאוניברסיטת, זרים מקשיבים - עני ההוראה והחכמה. זרים מקשיבים - אלו אינם מושגים ובאוניברסיטה, בוגרי - אלו בכם-דרישות. יושמעין - אלו הרוואות, בכם דברין. יושמעין - אלו הרוואות, שאנו משוכנעם כל השניהם. מה נאנמר אתחו? בחריזה דומה לך ללבך ולו לעטוף האלים בדוראה גודד הוא מן הנגש אל התי חיין, והם עיונים ומחקרים המציגים לו לאחר פרישתו.

"וְאַתָּה פֶּה עִמֶּךָ עַמְּדֵךְ"

רצון הלו'

וְאַתָּה פֶּה עִמֶּךָ עַמְּדֵךְ,
זֶה אַתָּה צָדֵךְ:

לֹא הַפְּה בְּקָשְׁתִּי

אֲנִי בְּקָשְׁתִּים

וּבְבָרְךִים אֲלֵיכָם

אֲנִי לֹא רַחֲתִים,

עַמְּדֵךְ אָנִי צָפֵה
גָּרְגָּלָן גָּרְגָּה

זָהָר שְׂמִידִי יְסָפֵה,
וְקִסְּוִתִּי וְקִטְּבָתִי,

מַחְזֵנוּ יְשִׁלֵּל לְמוֹת,
בְּפִנְתּוּ תַּלְכֵלְבָב חַיָּת,

הַוְּחֹזָה בְּפִשְׁעֵה וּמָרוֹת,
וּבְקִרְיוֹן עַצְמָאוֹת סְדָם

הַוְּחֹדֶךָ לְאַנְחָה וְהַאֲגִיךָ
אֲלָשָׁלוֹת אֲלֵהִי וְהַאֲגִיךָ

וְהַלְּזֵךְ אֲגִיכִי אֲשֶׁר הַחֲרֵר
עַדְן נָשֵׁר בְּהַאֲקָם,

הַהְעָם בְּכָלְלֵי בְּבִיסְתָּן,
וּבְרוֹתָה וְחִרְמָה כְּחַרְבָּן,

לוֹ וְהַמָּשֵׁשׁ שֶׁל עַלְלָן,
תְּמַשְׁקֵךְ אֶל עַלְםָם בְּקָסְפָוּ,

בְּקָנְתִּי וְחַפְתּוֹרֵךְ בְּמַגְנִיקָוּ,
עַם טַמָּאת בְּשַׁחַותָו וְצַעְרָיו,

עַמְּדֵךְ אָנִי נְשַׁקֵּר מְבוֹרָה,
אֲלָם הַחֲזִיבוֹ וְשַׁלְלוֹ,

מְתֻלְּדוֹר מִלְּיָה בְּזָוּתָה,
וְפָאֵרָה בְּרִתָּכִים לֹא לֹא,

קְטַבְּטוּ בְּקָאָזִין לְאָקָדָר,
וְאַתָּה פֶּה עִמֶּךָ עַמְּדֵךְ,

אדם, עד שלא הגע לזיהוה עניין נשואות לפני: אל המחר, אל העתיד.

משהנגי לזכה הופך הוא פניו לאחרו, אל מחוץ הילדות
והעלומים ומתרפק עליום.

נפלו בחלי חיים עשיית-חוכן: בזמן של גלות ישמעאל, בארכן שראל של שלוחת המנדט ובשרואו מרדינה והורדים של חזרה וצמאות. אל חיל: מן היחסיו והוילון, מן התיכון אל שנות הלדות, שעבורו עלי בכפר קען של קדרום, עיבזו את אופיו לכל החיים: מעשה ארץ ישראלי. ומה שלא זכו לא באהות, הוכרים, כבוני לו מבוגר צעידי האצה, הוכרים, וקרות, שהיתה מלאכת אבותיו וזרות על דורות, והיתה מפרצת ביחס-כליים: הגבirs עומסים שלא ידעה כלם ומכシリים: הגברים עומסים את העופר על החומרם מן המכה ודע מגיש המלאכה, ונשאות מלהם מלחמת העולם השניה, שם עשוינו בעשרות ואבער שנים: מטב שנות העלמים העמיהה. וכשהגעתי לנקרות וויה וויה רורי לשולחנה של תורה: לחזרה באוניברסיטה, האמת נוירת לייאמר כי החלון, שליל ושל חבריו המצחים למרייע וחוורו, שפר משל אחריהם: אנו עושים במלאת הכוח חדש על תורה ועמנו, בארכן אבותינו, ובצל מלכות ישראלי. להמננו יונן, מימינו אממי. ואיל היה הדר קל בעיני. על היזרים בעלייה הבא מרים חכמים, שהם ישבים במחיצת השכינה, עטרותיהם בראשיהם, ונוגנים עוזריו והשכינה. אף אן, ריבツא בהם, וארם מזרענו: נוע שבר מזרע מלוכה בסכל, וטלטה זו תורה ונשנה כשהשעמיסו את הכלים על המורים למכבים בשוקי היבירה והסוכה. מען אין מזבח: נוע שבר מזרע מלוכה בסכל, ומילא נצעק בו שלוש מידות טובות: סכל, חירות וחוירות. וכן המלאכה אל החינוך. החדר של גנלה, עם כל חסונותו, העיך לילד מעלה, שכן יצא בכאן באסכולה המודרנית: מוטר וויה, מורת ומושמעת, גויסה וויה.

העליה לאין בימי הלדות הזחיאת אותנו בჩידור וביבת-הכנות, תיבת הפיטס נורקה בפסעו ממהוור ימים נוראים וממליחות של חדש אלל, אוכרה ימים מוקם של השכינה לשליחות,ليلות וצופים, כאשר לדידי צאן קושש, מחרום יש בעה, מי עלה בדין ותפליל, אל קוקע המכזאתה של ח' צער וטבל בידיה ובפונסה, אך גם של אורה ולשונה ביהינין ובויה. כאן נפקחו העיינים לאוות של מדורה מהורה ש גם גומחות בעלה: גיאוגרפיה ובטע, היסטוריה לשון לנו - דברים שאפיילו במשמעותם לא שמענו ביחסו של הגולגול. ונעלה על רצף: חזוד המחשבה. אם היחור נון את הגירושה, הנה בית הספר חינק לעין ומוחשבת, לטבע, לטבעו, היטוויה לשון לנו - דברים שאפיילו לטבה ולשקל הדעת.

בימים ההם בשנות השלושים, לא כל ילד וכוה להסתדרות בית-ספר, מחמת הורחק והעזיות, הילך או בפי הביבות מטיבע הלשון ע"כ מודסה (בל"ל של בית הספר), שאמורוזו עלILD נון ופיקח, שהוא מולו ונמנה עם מדערם שחשושם עם הפעת ספר יובל בלבד הכתב-

השיבה למקורות אבותינו

מאת הרב אבישי שלמה

ראש הכלול שער תורה בפ"ת

הרות של העדה קהה מקרון, שפעם אותה ב蓋ותה לפני העמדת בתפקיד מושך של תג פלטו מפני המלכים: "זמפני הטהינו גליין לאכזנו....".

לאחר שנות רוח וכוכם אמר לאותה ב"ה התעורורת עצומה בקרב צעירים ונוצר מבני הדתות המודרניות, אשר ירכם מרגשיים או השתקה השבורה ממנה שאבו, ויצבים בעדרים ובclubs כל זיווגים הם שכן דורך בוחה, כאשר הידן הוללה לנו מאכזבונו ע"ז הינה הטענה בין היתר עוסקים נאו כיים כליר וגיצין והחווי שבסמות טהורות אלל, ובזהו הם לבור מחובבם. וזה ע"ל, ההעינוט מצדם מיל מעבר לכל המשוער.

בלבד

החבר ירושאל קיסר יצ"נ
מצ'יל' הסתדרות וחבר הכנסת

חבר יקר - רוב שלומות ועתות ברוכות !

הנני משגער אלק' מכתבי זה בעקבות מאבק הלגייטמי-הזרקן לזכות להגעה למוניאג ישראלי לשווה הראשונה, כאחת לשושן ותשׁוֹתָחֵן הטובם ועליהך הברוכה והמכובדת בהסתדרות ומוחזקה לך.

שא נא, אח יקר, את ברכווי הנמנעה והחומות על השגץ המשיחים בבחירותה המקדימות לראשות מפלגת העובדה.

השגץ אלה ניונטו לך על אף העניות, הדשנה, הבטול, הלוול ומען ההכפשה שניהלו אגשי התקשרות כלפק ולפי מזארך ועל אף הגלילים הנגענים המכובדים והנלחמים (כגן: "ישראל קסר מניג הצעחים") ששלוחו כלפי אישורך ואישורך כאדם וכוכן ליהדות שורשית וכמניאג ישראלי, בעל שעור קוגה.

לך בכחך זה והבאת שלום ובוכה
על-מניאגך. חזק ונתחוק !

יסף דוחה-הלה

למשחת עורי באין ובחו"ל
אנ' שוחפים בזערכם
על מות אבי המשפחה
הרוב ח'ים בן יחיא עורי געג'ג
נלב"ע לבייט עולם בן צ'ח' שנה
ונוחומו בנחמת ציון וירושלים
ולא Tosifyo לדאהה עוד
פנחס וביטה אביכמר

איך ספר בתעליהם המושחתים של הממסד והחוליות. הפצעים עזין לא הגלוי, הדם שותה, הלב קרווע ומוחחת. ספורים מסMRI שער בעז בדורם דרכ' תחחותים נ"ז

בעקבות הסעה שהחלה על אהותה בטלית בין קרייל איזיפפה וקליטם, והרini לשוטט לכמ' מה שורת מעט מ' המעת מן הספרים הענוגמים אשר אבותינו חקינו היר"ז ספר ומספרם לנו.

יהווות תמן המפוארת אשר משך אלףים שנות גלותה (עד קדר' וחובך בית רашון) צו להשליך את כל כת' כטישון הזה וכט' לפני כבש המטוס, כל משפחה וחויה וקומי מצוותה, ממנה יזקו אמונה מימה ובצחח וחק בברוא עולם. ממנה שארב עוזר ותקה במלות המר והנמר, לפיה עלבון את דמותם ורוחניתם וגבשטי, בהבדלות מוחלטת מהגים הטובים אום.

כבר הרבה משכו בעט סופרים ותיאר או' הו והר הי' כי יהוותה בבלין ומשותך לא' ארוך בה' ג'המעניין יכול לראות אפס כרך בספר "סעודת תימן" של מר' ג'ז' מיז' עמרוב קrho' עז'י' ובסדר "סעודת תימן" של השדי' הרושלמי ר' יעקב פריד' ול'.

דורות על דורות נכספה גלות ימין לעלייה לאין הקדש. חפתס חיות היהום שליל והוים במלות היא צדיאות מותת עד אשנו יוזס ה' וחיש מיש האיל, בעילויים לאראן הקדושים. כל משאת היהם, היהה כמייה' ונסופם לדחק על דامت און קדושה לישק אבניה ולוחון עפרה. כל משורר ופייטן שעמד בין ערים הגדול ובין בכפרים הגרדים ורב' שרתו-צ'יזוויות נסוב על חי' גלות וקתקה האלאה.

וננה, הגעה השעה ונחת הרצין ותקוקומ באה. חלום הגדול נתקף למיציאות היה וכבר נסועים הם על נבי נשים' וועל' לא-און-קדוש, אך למרובה הצער שוד ושב ! עלם חשק בעט בראותה פה באין הקדוש והרים הרים גוונים, מגלי' ראש, גנגלאה זון ופייטן, ושים לבוש לא צאנע. לא' האסמי למאיה עיניים. זאת העיר צער שוד ושב ! כליה יפה. אשר שלוחים בה ד' רמה בה' וברוחו, דוכים וחודשים כל דבר קדוש ומוקש ?

שליחי הממסד העלווה בהם לא' וחת. ניצלו את חלשות הגשמי לטרוך מלוחמה בכחם-בעותם וההונ' אליזם לעבד בשנה ומועד, אליזם לאכל בבלות וטיטוות. את המשם הנבעוות איליז' לבוש בגדים לא' צענעם אשר מעדרן לא סכינו להם בחיזוין בתריען. תא נשוחת הילדים רוכס והנער העילן בחונן לולקל' נמלב' מאות לויים אשר חשו מיה' אמות ועד עצם היום הזה אין די עאי מוקם'.

וגם על משפטתי, ככל המשפטות, עבד כל קלטה קשים, משברים והונים ומלתאמים

יהודות תימן וירחי כלה / הליכות עם ישראל

מאת אברהם חמד'

וכמי שמדובר, נא דברי תורה בכחמה ובבשיט, בחן ובכבוד רוחך את שומעי. הבוננו, אני אשא, על המשותפים וכולם היז מזורקים ללב. אף אחד, פשט אפ' אחד, לא הוכח כל לשען, ולא קם ממקומו לא לשעתם. ככל שהוא בזמא את דברי הרוב, לען האמת, מרגע זה עד תום ימי יהוד הכהלה, נשטכו אל הרוב ואל שעוזו, ואל השופיות והשענות והתורה, ולא רגשנו שם שעומם, אלא היה לנו שם ההוריה חסנה. לודיק וצינו עוד ועוד ימים שכאה.

הרב גמר את דבריו, החihil באמירותו "מזהמור לדוח" וכולם אוחזין ממנהנו. עידין אנו בז' בשתי השותטמן ותווננו. לפה מתייצב הרב עז' עז' עם כס' ז' בשתי ימי הימנו. החלטנו לסתות אך פחדון, ולבסוף הימנו, פשטות הימנו. החלטנו לסתות אמן לעצמנו, מסקמות פסיד שנה אהת את מי שבין המשותפים ואיבדו בברית המוקשחוה הברהה ואת התמונה. אמרו: "ברכו يا סיידי", וכולם משיבים לו: "ברכו!" המפרק נל' כלס' בשתי ימי יומם והוא אמרו: "ברכו يا סיידי" וכולם עז'

מרא פחדון, מן העדבה שאת ימי הדראה והונפש שלא משן ונשבור לימי חי תורה. התעניינו אצל הרים שכבר השחתוף, והונפשו לשמעו וגבות חוויה ביוור. ווי' ברשותם מערוביים, צעינו לסתות אך פחדון, ולבסוף הימנו, פשטות הימנו. החלטנו לסתות אהת את מי שנשאים תורניים שונים. באפין זה דע' בז' לעצמנו קשור של ממש עם תורה, עמו אין וומרנו אומה לא בחרותין. לפי שענה, טרם דע' לנו שהרי אבותינו היה מקימים אפשר שדורנו בעז' מן הענובה שבאותנו נהנו לעסוק בתורה ים ים לפאי התפליל והארון בחוצות הלילה ובשבותם ובכבודיהם.

אלם מעשלינו לארכזין, ארץ הקדרש, טוללנו לטלה קשה. אנו בני תימן היינו בתימן עזה קדרשה, אשיה תורה ובחור, אנשי אמונה, יישר וממאות ורוחזות, עם אבהה עזה להרתוין לארכזין. עלי' לארכזין ולנד עינינו גנול אחיזים מעדות שנותה וביניהם הרוחקים מורה ומצוות שה' ישיב במנזר. ההאל ואין בכל המקומות וערים וחוותים ושעו' תורה, יש מבני תימן באין שקד בז' שבודה לארכזין לב הנזיר את השק בתורה. הנה ונינו ובזה מתקימים בארכ' ייחוי כליה יהוד' תימן ולפי מושתתים בארכ' יהוד' היוחים וה' גאנש הליכת עם ישראל, ובאותם הרב רצון עורי הייז. בצדינו להארכזין קראיא אפיקים את התקשרות עם מפעל חשוב וקדושה זה ואה תחרשומי ממנה. אי' ואשטי עטילם כדי לבנות ביז'נו לאראג' לפרשנו. אך חחת לשנה השדרלו לויית בית הראיא לימים כדי שעה צעריהם. גם כהות גוף ונפש. כמו הרכה צעריהם, עיקר הדגש שלנו בקביעת בית הדראה, הוא טיב האוכל, רמת השירותים בבית הדראה, האפשרות השונות של נפש, ים, ברידה, בילד ובדור וכו'。

לימים, וגעה לדידענו פעילותה המבוכבת של הליכות עם ישראל, בין הירח ירי' כליה. לא ידען, אליכא דאמת, מה הירח כליה. אך הוסבר לנו שנפשם בבית מלון קרוב לשבעה ימים ויתן עורסי והיז, ייז' הליכות וביניהם הרב צען ערסי והיז, מיטם הליכות עם יושאל. דבר זה היה תמהנו בעז'ינו. כיצד אפשר לנפש תשועסים בז' בלילה, למורת שאנו ותחים, הרענן של ליום תורה עם רבינו, בימי נפש הפחד אורען, אך רוכב צען גזע' גע' מאונין. היה לנו הדומניות לשמעו הרצעותין, ושיחותין בדרין, והה נעם לא. אך פחדון, פושט

קהל קדש מתחפל בימי "ירחי כלה"

לו גם. ואז הוא החליל בז' מידן אבל בז' וביניהם: "רבותיכו ברכו". וכולם השיבו: "ברוך". שוכב חזר ואמר: "ברוך לאלוינו שאכלנו משלהי" וכולם השיבו בז' רם: "ברוך אלקינו העוז, תרבויותים, נעימים, האכללה החקימה בשקט ובלשונה. פשטות אתה חיש טוב להז' בז' מושתף כי ערך שוגם מתרוחים, נעימים שאלאן משלו ובוטבו חוויה", ואז והחליל לבן בז' מל' מל' בעמיה ובהדרה. שכבר לבן בז' מושתף, היז' המומים. לא הרגלן לאלו' שבקברות. היז' המומים. לא הרגלן מולך מתקן סקנות ותשקה להען כל פוט ופט. כאן גלילי עולם קסם שלא

הסכתני ול' ושוק שמעית את שמעו. רק בצל שדה. אבל ענודת השבת היז מעין עולם הבא. כל המשותפים ונכנסו בלילה שבת כשם שטעפי בטליותיהם לחדר האלול, מכלאי השבת. בלילה חלחול ביש'לום הגבור, ואתה חיש את מה הירח, ואת קורות השכבר. רק אטא זיס האכללה, עמוד הרוב אבאלטום עז', מאוגן ירי' כליה, מיטם הליכות עם יושאל, מסר הנחיתת למשתתפים. דבריו לכאורה זיסים הירח, עמוד הרוב אבאלטום עז', בין כמה למהה שוו' שרי' קחש' "אי אשא" "שלום לבוא שבת" ודען. הרגשוי אני ואשר ורתי מזויים במנחה שכינה ובין מלכי השות', ולא במציאות היהונת שאלאה הרגלן.

אליכא דאמת, כבר בלילה שבת המרא,

בעימה של קריית "במה מודליקין". לאחר מכן הרכז רצין חור על המשנה בקראייה רוחטה ובואר אותה באפון וידקטי מועלות, לכל אחד, אפליל השאנן ויל' בילימד משנה, הבן אחת. השומעים שאל והר בשרב; התפקיד דין רוחה ונרמה גנזהה, שעזה של לימוד והפה בעני. וטורטו עם תשוקתו וציניו עד גען. למד נגרא אוף הא חוקה בלוי וגילה. בכלל, אני וחוש שיבידי כלה באילן תלוז חדש על בכתם מושתת אונטנו, על בכתם לילכתם מס' ישאל. אני מצער לבעליים להרשותה ודרונות. אני בטוח שבאים בגם תוויז'ין מפץ' מעריצים. ארשיטו שלך יוציא וצינו וצינו הי' לחוי נגה.

לי הגנתי, גם אם מעודה ואפליל גומה לא בישה (וזה...), בפני אוחזת ביכיר הגנתי את מדינת ישראל כאחורי. אני והאר גובלין ייחד, עבורי וענין עברים את מטלות הדלוות, את המלחמות והתקינות שם אך דם כה בחודאי שופריה היה להקופה מוגבלות. שתנים - גלי האור והקל, גלי המלה והכוונה בעיתון גם גלי האור והקל, גלי המלה והכוונה בעיתון ובמאור רפי המכבים, עצשי כמו הולם אני כאן כל מחותש של אוקיינוסים ושבוע, עם צורן וכורנת האסוף בקסופה לדעת כי מעת שכחתי שהייתו שם - בארה"ב.

סיפור על מנדרלת, אינטגרציה שליליות וובל

ביום 21.5.91 נפגשה נציגת הליה' עם מנהל בית-ספר "הרמלין" בדורשלם, הגב' רחל אלגמן. מטרת הפגישה הייתה לשכנע את מנהלה ביר-הספר לקלל בליך-ספה ולמגד שופנה למוגרת החינוך המיזוח ואשר הווי מנגנים לילמייז' במסגרות זו; במקביל שיחקה הצעירה את מילדי בית-הספר והצעיצה של ביר-הספר.

לבריךין - ביר-הספר "הרמלין" סכל מאינטגרציה שלילית זו אין מעוניינה להוציא לדמיון קחתה של "הרמלין". לשאלת: מה' זו אינטגרציה שלילית? נוו': 68% ביר-הספר הינט טעוני טיפוח" (שם אחר למורותם).

המחלה החענינה לדעת מודע לא פניו של תלמיד ביר-הספר "גאליל" השיר לאייר הרישוט אל-ביר-הספר "גאליל" מעמיד להרים ובאים בילוי-אפשרים לבלוט בנים לביר-הספר. תשותה המנהלה היתה: "אמנתן לא מוכנים יותר לקלל את כל חילב ביר-הספר גאליל". ונשאל שאל. האם רוח וחל אמינו שמנגדה תלמידים מוחדים חילב השעל של יהדות, רשותה מיבור מיבור?

יום כהuna 4: לפנה בוק. ואני כבר אומר לכם את האמת. אילו לא שמעתי הדברים חווים מבחורים צערם והו שוב עצמי מטוהר' כדי להסבירים קום, במקום לישן בימי' שיאסמה בסוג' שבגה בימה של שחטפות וגהה. שיעזרו אותם לנו. אך החלטתי להשאיר פה, הפעם, קום, לאור שהשתתפי פעם זה, הפעם להיות שביר. צעריא לא להשתתק בשערם אל' ושול' להחמין אף שיעיר ואפליל לא חלק של שיעור. ראשית, אתה נהם לולות ששרותה שוכמי קום כדי להשתתק בilmudo משניות, שנית, ציזהו החזון של השיעור. אתה קורא את המשנה בעימה מושתתת אתה מלה בדין, ואח'יל כל המשותפים והר על המשנה כאילו היה כלם חיטה אחת מהו מוחיד מוד. שיעור שלא לסתיר לכם מכם

ההצלה מהם שם לא פה והילדים גם תולשים ומובלבלים, לווב לא מוקבלים, לרוב בכך עצם.

tron כדי גאליליאו את אמריקה ההונגזו בו אם החשב שקלומבו גילה את אמריקה, עיטה.

אם החשב שבחוא'ב ולה לא רק כס' וצרכיה, עיטה.

אם החשב שהעבדות באמריקה נשכח, עיטה.

אם החשב שאנדיינס שכחו את הטוגדי, עיטה.

כל זה רק חלק מהטעויות טבעיות כשבחובי על אה'ב בת 216, מאין באה ואיך עשתה זאת?

ובכל זאת עם גיל כה יש לנו צעירים מה למד מואה"ב" המורכבת ממאות לאומים בעלי דינין. דתות ובאים שווים, מערבים החיים מתגולמים על בסיס סובלנות לולאייה (לפנותו כל' חוץ) ואימין הדzi - באותה הנקראת.

קנארו גיט שונופט, כמנש כל ים אורות השימים קרגוות וופלי מים איריים שנפכים במרחבי, אפשר לאמר שבעל שכחה יש אס איתין המקשט את הסביבה, ווכחות בעניין או'ץ השאנן גשם במושרו. ונמה התפעלי המפעטפים מזקה היטורית מהוות והעצמות והרשות והעיזים עב' בגען שלוחיקם מכוה אוניס ציריים. טובי שנורתי בחוויתם וזה מונת וחקנו. כל ים נוכחתי לודעழ מושב שרבון הרים שום זיקה היטורית מהוות והעצמות שפונו, מודrms לא מודענו, ומה שחשוב להם לא שוב לנו (בעיקר תנכין חברתיים, משפחתיים והיכויים).

אני יודעת מהי מכך קוראי "אפיקים" ייחuds שלmillion שראליים מניטים להקלט באה'ב. נינה לי הדמנתו לקרוא על מצם. וזה היה לי לפניהם אציז מלה, אכן מלחין, אכן מזעום חזק שושן, בכית אי' בטוחה יותר מוחזות רעות והנשבות נגדי בירר ולכאי, לאן ממש הכהנו אברית ואבנית אבוני שוחטפל ושרולמו ולחמן לרגע שמקומם מקום לדי' הוא אוור פוט ליז' שוואן. אם המוחות הממצנוני לאבורי ביטוי חוץ רוק העברית נקלים בהמן חסכים שהכסף לא יענה להם. כמו: חי' חברה ומשפחה מהה

של שות' ונתן הילדים לפי עכני, והוא הוקקה להגנה, במיוחד שכן בסביבה מי' שעשה זאת. ובאמת בכל הדמנות שוניה נא. מה הדריך מוחדים הבאים לא'ב' ביטוי חוץ רוק במדינתנו. השפה העברית החרה פה כל מקום 24 שעות ואילו שם שומעים אותה ורק בבית או ביג'ו היישורי. שוניה לא לפנוש את היישורים כשביבם

היה מחד ווב שבג' וכל המתפללים עטופים בטליחות אמרדו שיר השירים בקהל, בגעינה ובדרורה. וקשה לשכח את "יגאל אלהי" שאסמה בסוג' שבגה בימה של שחטפות וגהה. שיעזרו שבועיים שבזאת כל המתפללים עטב בגד אגדול לבת הנכמת והם שרים את השיר "אordon עלם" כאילו היו מילויים חתון בבית הנבון. באומה שעה יכול אתה לאאות של הנגאים בבי' ארורה עטמים כהמש שמאורא גונפלא של עדת קדושים בהר הבית הקדש. ובנורם סט' איפשר שלא לסתיר לכם מכם

ה להיות ישראל בארכות הברית

מאת כרמללה דאר-ברטה

חולפו ספר שבועות מאה נפרד מי מחולין האוקטנס והאלטני בתקופי כאן על צלע ההור בין קוצי הצבר.

ההמקה היה קשה לעתים עד כדיocab, ושה יורה היה בשעת הדפת והצזועים שהותה נזומה מונית ישראל ובזעם היה ים עבור על המונית בילוי ופושת. והחיים מתגולמים על בסיס סובלנות לולאייה (לפנותו כל' חוץ) ואימין הדzi - באותה שאנן, לא מזאתו שום זיקה היטורית מהוות והעצמות יוניטו ליבם. שפם לא אוניס ציריים. טובי שנורתי בחוויתם שפונו, מודrms לא מודענו, ומה שחשוב להם לא שוב לנו (בעיקר תנכין חברתיים, משפחתיים והיכויים).

אני יודעת מהי מכך קוראי "אפיקים" ייחuds שלmillion שראליים מניטים להקלט באה'ב. נינה לי הדמנתו לקרוא על מצם. וזה היה לי לפניהם אציז מלה, אכן מלחין, אכן מזעום חזק שושן, בכית אי' בטוחה יותר מוחזות רעות והנשבות נגדי בירר ולכאי, לאן ממש הכהנו אברית ואבנית אבוני שוחטפל ושרולמו ולחמן לרגע שמקומם מקום לדי' הוא אוור פוט ליז' שוואן. אם המוחות הממצנוני לאבורי ביטוי חוץ רוק העברית נקלים בהמן חסכים שהכסף לא יענה להם. כמו: חי' חברה ומשפחה מהה של שות' ונתן הילדים לפי עכני, והוא הוקקה להגנה, במיוחד שכן בסביבה מי' שעשה אותה ורק בבית או ביג'ו היישורי. שוניה לא לפנוש את היישורים כשביבם

ערב שירה ו מורשת לכבוד האמן שר שלום קשת

מאת שמואל דוחו-הלו'

שר-שלום קשת
רצחה שייח'

הגסק הוד ומומתו. סימניה של שירת אמת זו - המומת והכחשה וכוחה פטנס עם ולקיומו על מנת העולם לא יותר ימי. מושגיה של יהדות תימן כבוי שירוט ושרות ושרותה ושרותה והרזה והרזה היהודים תימן ישבו שירוט ושרותה עליים. שירה זו מוקהה באש והקשיש שורה עליים. שירה זו מוקהה באש וזה קדש בחורוב עלהה להבות האש של בית מקדשינו לשלקה לשנות אש אל שירותה של ירושה ותימן.

"תבליט" יצאה שחי וקבע לה לבב" שמכור של שירים וגימות מן הרובע הטוב של שירה צורפה אל הרובע העממי של שירת יהדות תימן.

"ז'ובר הרבה על שלוב תרבותית שבטי ישראל, אך לא עבדנו, עזין קימות המהיות של ישראל, וזה גודל מאר שמן תמדו להתקדים ואף יגביה. גנו קוראים למסודות והתוכה של המדרינה, שהיא מודנית כל שבתי ישראל, כי גנו את הדעת לעצם דרבם אשר דבר בכם הרבה, אבל מעשה מודר ירושלים לילדיים."

"ישראלים תרבותינו כל תחומייה, מוחוקים לנו את ירים, שימינקו הגות בשודה מושגנו, בעשור זה הדרשו לנו אברון, והוא נבא בחשגון, בשייח', טיפפור, כומת', בדורש, בהלה, בגדי, בגדון, בלשון צחה ותורה ובטלות מהן - אנשן - והול על טהרת הקדש. ביכתנו תולה אוותם בכלל את שר שלום קשת לברכיה מיהוות:

הרב מרדכי צוויז, סגן ראש העיר תל-אביב,

נשא דברי ברכה חמלס לימי ומם, והמורה אפיקים ובתואנה. יש לציין לשבח ולביבה, והוגש הרה, את פעילותה והרכבתה והמנונת של אפיקים בתחום מושתת ההדotta הבאה מהרבתה, הרך ברך את בותה השמה, שר שלום קשת לרגל הצעאתה החקלאת בגד-שייח'.

קהל רב, איש צבור ואנשי רוח מילאו ומדשו את אולם "בית ארילאה" בספרית "שער צין" בלבד-אביב. איזו זה ההקאים בככ' בטבח ש"ז (29.12.91), בימת העמומה איקים ובתואנה בלבד-מלהן שר שלום קשת לרגל הצעאתה החקלאת בגד-שייח'.

פתח את האידiot, הכלש והחוקר מושצח קיסר, שהמחה את המעד בטוב טעם ועת וסק' בקדזה את פעולותיה המברוכת של העמומה בתחום מושתת, הרכה והחומרה, זה העשורים ובעש שנים. המנחה נשא דברי ברכה חמלס לחוץ השמה על פעול המבווך (שמנוה וקליטים ארכוי נגן) בטפח נטעותה של שירת תימן, אשר שלום העט בן ללב גול בישראל, מלמד חכמים מובהק ואיש-

בראו. הרך פנה אב על השמה תקופתו לאו למלמד את נעימותה של שירת תימן מכון למושיקה ספרית בתל-אביב שהוא עמו בראו. הספר והמחן, יהודה עמי, ביך את בעל השמה והמחן, וזה כדבריו ר' אבנ' ורבנן ברכו ברכו על המומחה עלייה ור' יהושע הדור, העמיקה והזירה את עתיה של יהודת תימן לשכין צין. וביטה את כמייתה וכיסופפה של קידות ולשעות, להחמות ולגאות קרובות. מוטיב הגאליה מצא את ביטויו התהיר בדורם של ר' יוסי בן שרואו ושל שר שלם שב'.

מר טה' דוחה-הלי, ר' אפיקים, נשא דברי ברכה להחן השמה, והציג את יהודה רוממהה של שירת תימן, שששרה נצחים במס הkowskiש של הרוי צין, לולאן ורבנן:

הרב אלעמר מוזחד חיה"כ סגן שר בראותה

ברך את המمعد המכובד ואת חון השמהה

ולגלו הצעאתה התקליט "ירצה שייח'" סגן

השל והוגש במיוחד את עכיה הרוחנית

הפסטוריים של שירת תימן שרשיה באש רת הר סיין.

חמונה מלכבה של שר שירה ו מורשת

הארוכה, שימרו עד דודו מנגנים עתיקי יומן וכן באך שרואל שיר חדש. אלם שהודח לא יהא במקומו והשנאל החדש והחדש יתקשר. אותו יין זיא בכלים חדשים וCKERותה. ריש מאיזו נגלה, אמן מעטים נאזר והם עיי' מנגינים בוניגיטם. שייעלו בהרחה לאוצרנו ומנגינות תאה בהד הדר. לסם קהיל נכב, ריב נתה שלוח כל מעשי דיקט, מי יין לא תמוש שמה פמיינט, רייח רצין שמניגת חיכם עטער לבם.

"תנומותך קידיזן אציל הרוח, חותן השמחה שר שלום. שמשך לתהות מומתק המשחתה לבבות, על הגזיל וכף ה' ביציך צלה. כל נארו, מוכרים להמישך לנגן כי את המגנית החאת, אי פאש ל'פֿאַקְ'."

* * *

במהלך האירוע, בין ברכה לרברכה, הנעימו בשירים נאזר ובכ'ם, בהם אהרן מרכט, משה גיאת, משה ענק ועוד. בחחתמת המופע והופע שר שלום קשת על מקהלה "ייניטס" הענימויו לקהיל רוח מעמידתו של התקליט החדש. לדי המקלה ברכם את שר שלום קשת:

לשׂוּ שָׁלוֹם קֶשֶׁת הִקְרֵךְ
שָׂהָוּ שָׂרָה עַזְּקֵר
וּבְמַעֲרֵחַמְּסָנְבָּר
בְּעָרְבָּה זוּ רְנִינְסָט
כָּל לְדִי מִקְהָלָת "יִנְיטִיס"
עַל שְׁלִמְוֹרָנוּ לְשִׁיר,
אַקְנָעָעָשָׂת מִכְלָא אַזְדָּמָד
הַמִּשְׁךְ לְגַנְעִים לְרַבְּסָט
מִשְׁאָת שְׂרָקְתָּגְבָּס
שְׁפָעָבְרָכוֹת עַל תְּהִכְנִית הַדּוֹשָׁה
לְלַעֲנוֹן מִדְמָס לְפָעֵל
בִּיסְדּוֹן "יִנְיטִיס" - פְּרִי עַמְּלָן.

* * *

ולבסוף זהקה נעימה היא לנו להודות לבב' את הר' יצ'רי, את "בית אריאל'" ולביב' במוזה, שההמניזו לירושנו את אלם בית אריאלה.

מהוריין צין תהא צומחת". את הענה הגדריל מהר' יהודית וטמן לאון ישראל, שאווה והא מכנה בשישות "הדרסה" מבטה שכ' בגאות עזום: "אbatchה ההס' על לב' נקשורה, ואני תברך גלה פעם זעללים. לו יש שותה לאליה הHorber הוביש שורתה וטמן לוויה ושרה את חחדות בדמן לאוך כל ימי גלוותה ועלותה לאין ישראלי. להלן ודברי:

"מניגת היין של היהודית בתיכון בכל שנות גלוות שירם שהתחבבו על יהודית ימין, היה מנצח שירם הסודי בבחירות של היהודית בימיין, אשר מספיד הסוד בבחירות של היהודית בימיין, השירה והגעינהם שבו הנעים את מגנית יי' של היהודית מימיין, הי' ספוגים בדת ובמאורdem. נשאים ועקלים זו אbatchה הוריה, אהבתה צין, עגגה לרבע עולם, קצבות ותשחה. מגנית היים מוצאת לה ביתע, בשיריהם הענעה והלבנתה של משוריין תימן בה שבחנו אפוקים נגבג' (זהילים), ר' שלום שב' שדי באבה וה'י' קדרשו כה נסם". בטוט קדר' זה, המלא עצמה, מלמד ש' מקומה של ארץ ישראל בלחכ' המשק, מוכזחה ותית השנתו, בכחיתון האצב הלכלי, מוכזחה ותית לארומית, וועד. אחת החופשיות מרגניתה ב' הוא הקשר שיש למזרם צערם עם השירה והענימות את שירת הדסוטורה מללה וההדר בכל וו של היהוד יי'ין בפרט, מללה מללה מעלה, בחת' ובוינט, תוך שואה וחוף וביב' אוורי הניטים מניגוינו, חותן השמהה, קירינו שר שלום קשת, שאך הא מיט לה, שירית יהודית תימן בה בכיעת וכיה מקוריית, עד שלל השומע ענימותיה נמס' בקסמה. מעלה יי'ודה של שרשותה של מושבאות ולגלוות. ר' ליכר, שמושבם של אצילוות המתח מושר של שול, נרכ' מיטוח' והוא ל'מעע' שבשלפת הוויהאה דודס מעבר תימן. במאורע זה, דודים בחודאות גורלם של שעשות קהילת', אשר נודרשו לעזוב את מקומותם משובאותם ולגלוות. ר' ליכר, שמושבם של יהוד' צנעא לאoor שההברטה פקרחה גיגירוש ניבור שניטים, היה חזק כ-3 ק' ממ' מוקרים מושבם האסון שמוסבם על די גואולסיה הכללית, דבר שוגול יהוד' צנעא, לא אא לילד' יש להגיה שגול יהוד' צנעא, לא אא לילד' רק לע' עצמאו. בשירים ורכ' שכבר מוצא לו ביטוי מארע זה כוכ' הפלות לישעה. באוד מודם הוא כובב: "מי נשקי ואני בורחת, ביב' בתימן ומאתחת... בישו דיidi כי ישועה קרבוב,

תעללה ותטאצל ברוח שירת הקודיש של היהודים תימן המהוה ובורך הבכבה השירה הינימ". מר אהון גמאני, מרצה בתכונסיטט בר-אילן, נשא דברי רוכחה לכבוד חתן העבר. הHorber הוביש שורתה וטמן לוויה ושרה את חחדות בדמן לאוך כל ימי גלוותה ועלותה לאין ישראלי. להלן ודברי:

"מניגת היין של היהודית בתיכון בכל שנות

משגאל ל'מן: שר שלום קשת, יק'ך דוד-הה-הה-הה, ארין וצאנז חד' מדרא

משגאל ל'מן: טענן בץ' שר בן ח'ש, אל'ו'ו מוד'ה ורב' מרכ' ביז'ו

מאת פרופ' יהודה רצחבי

שם גל-אכיב) ואיש משענתו כיוז-מורוב ימים, ורוחבותה העיר ימלאו לרים ולילות מושחים בחרוכותיהם" (רכבתה ר' ח).
ונגד רاش העיר ופרוחה אפסוק פסוקן של
יעם ומורתה ישאל: "ילבו מולל אל חיל ויהא
אללהם, באטן, (תולדים ר' ח).

מהו רצוי מדברים שהושמעו בטקס יקיר תל-אביב
(חנוך ב)

אחד המאצים למן שחרור יהודי תימן

הבדורה גאנדרתון אמרותה לפעל טוטוב
אוורו עניין, אולם עטן מורי נעה.
בכדי שאל' היה מהאור מורי (המצב בחיכון
מהחמיר מיטס ליט':!) ואולי צריך להזכיר לכל
המרגיניות לMINIZIT ("מיטפלים בענין", לא'
וכאלהויש עולם' וכו') כי גם בכל מה
ששכחה באורופיה זו שנטו להרגע עד שהיה
המארח מורי

כדי שנעשה כבר היום את הצער הראשון
ונז Achad ופועל במשמעות, כדי שנוכל להבטיח
בקורבן בנאותם של אוחזת בזמנן.

אנא, בואו ונגע ונגבש ביחס פעללה תקיפה
יזור למלען שחרורים -ומי יין, גם הבהיר
אוצה - של קהדי תימן.

טל' 02-941069
מעלה אפרים
שרה שווורץ

רימה אמרו על כך בעלי התלמיד: דור לפ' פרנס, פרנס לפ' דור. אם הדור מעלה מעלה הפטנס, אם מעלה הפטנס מעלה הדור (ערצין ז' א).

מן המועלות המכניות אותן עירנו היא נקינה
מכאן גוניה מכאן, לפ' הכל שآن דבר שאינו
במוח בהורה מציריו לך אסונותם במקורה.
שלמה המלך, לעת-זקנותו, מנה תשען
ונעשנש נודלים שעלה במי חי, ובמי
ההפראה הברי עלייהם יגוזלו מעש'ו.
בראשם העמיך שלשה: "שביתו לי
ושיטתי לי גנות פדרסים", עשייתו לי ביבתו
מים" (קהלת ב-ד). על הכתוב "עשית
גנות ופדרסים" אמר מדורש קהלה ר' רב:
אם במשמעו, הר' בגם שלמה
בדלת משוער כמעשה שלמה בעשונו והוחזק את
אל-אברה למתוקין בוגין לזרענו יתגורר לו.

מן והקראה לא הולמו. "אמר רבה לרפאים
בר פפא: אמר לנו מה מואחים מעשיים טובים
הנורא עשו נשעה רבי האון. אמר ר' בילדותו איזי
ווכר, קוקו ווועו איזי זונר. בילדותו קילס מענק
זיזי מזיאים איזו בשואה של זוב היהה
אתת כל עזין. וכל כהן שהיה עזע טהרה.
אם אפשר לבעלן בלובו - בנה. ואם לא -
בנה בהו גוון מסל' ("הנער כי ב").
הר' אסמאטן מן המקורין לחידוש פני
הר' עזריאלי לשפטין ביד ראשונים שמעצת העוד
שוקחת לילום.

בלבי שמורה חוותית לילות מונת משנת 1930 בלב שטחים אפנומיים. מוגדרות הינו בימים שונים בשכונות "סלא והוינגן". וחוששנו, קומטנים נבדלים, וזהה של בית הויזרים. ניצן עיירתם לא-יברב שכבות בייליק התווסט ונה ממנה. עיטינו כל תפארתו ואנו מודדים אותה. כפופים בחיהנית יזראה עזינך ושם לא מבהא. כפופים לעירית פַר העברת. אך פעם אחת רחפה את הרוחה השחורה. ראש העיר, אבידן זיל' והציגו כביכול על סוטה, בחוכותם הדרומיות ובפרק. פומים שדי נטה מדרכו בשעות ובפרק. פסוד לשכנות ששבישיטה של פַר. ואשר מי שנקל בו ונון לו שלום, ואיעץ שאבא מאכזר דל גאנשו בטולו. ביך אוורז אוך זיל' השמהה להחין צוין. אוון יומם היה יומם ימיין דלאו, יומם ימויין דלאו.

אחוותם ורבבי בשני פוטוקים:
בגדי הקיירים חקי העיר ויליה אמר
פוטוק של וריה: "כה אמר ה' נבאות עד
שבשבי גנום השותה ברוחות ירושלים (ולענין)

אם באתי לפתח בלשון פיננסים היהודי
אומרים כלפי חבירי היקרים: קטעני מכך/
קטעי לך בשמהם/ אמרותי אולי אפיק
רצונכם.

זהו "קַרְבָּן" שמשמעותו העיוורת מעניקה
שנה שנה לזכני תעריך טהור בכוכב השם "הַכָּבֵד"
קַרְבָּן ל' אַפְרִים" (ירמיה לא יט). במקורה
מצומצם הוא היה חיזוק להברכה
ונכדי ירושלים ומשיה "קַרְבָּן יְרוּשָׁלָם"
(ווכא לו א'). בתלמוד מקין הוא את כל
האומה "קַרְבָּן יִשְׂרָאֵל" (יומא סט א'). ומכאן
צמץ והויתר להשתמש בו בימיון בכל עיר
ברשותם.
מן כה בוד לזכים הדיא מזרתו של מקום.
ועל כך אומר המדרש: "לֹא במקום אחד
ולא בשתיים מזאנן שחילק הקב"ה כהה
לזכים אלא ברורה מקומותיו" (קדרא ר' ובה
יא ח). יתרובנו אפוא ראש העיר חברין,
שהם דבקים במדינת קומן. הנה המשעה להם
ונאה הוא לזכים שעיליהם מכוון המדרש:
לשללים זקנים מעמידים את ישראל. אימת
ישראל טומאים? כשהיש להם זקנים? (שמעו
רבנן)

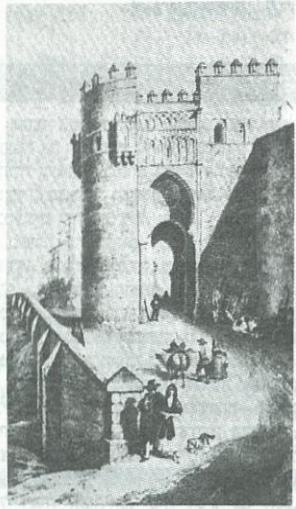
ללא-אכבי היא עיר ואם בשושלת. לנו, ותשכבה, היא בבחינתם אם לבנים. מוקצתנו נולדו בחיה ומקצתנו עשו רוב שווייהם בתוכה. הא מתחבב עלינו על מלוחה ונגשוחה. וכך אמרו הכהנים: "אין אשה על בעלה חן ממקום על יישבע" (סוטה מה א').

בBOR לבר של כל איש מננו צורותחו מגורשות וממניתו: מון אישיות ומון כלילו, וכי דוד הוויס ואום גולדעס וגולים שנפל בעיר רובי – בקר לווד בפלור בשנת 1925, ת'הלהות ע"ד דלא עיז, ייז' המורה והמכביה. לא מנטן אלא מקצת מן המקצת וגולת-הכחות שבחן: הכרות המדרינה במיחסן העז חמישי בארי תש"ה.

ונפלה בוליך החוכם הצעיר עם קירוי תל-אביב, והוא או' עזמי לא בלבד כשליחם של חבר הקיידרים, אלא נציגים של אלפי ווני וויאר, שהליכ אדור מומת הילק ביישובו, מי ברב ומיל בעמצע. ולא אוחלם מתהומותם של בני תימן בלבנה: הם נשוויהם, נביהם ובויתיהם, אבותם בנבאים, מוצפים, טיחיים וטוחניים, האבות שירות; והשים בכוכבות העשוי למלכת שירות; והבتو בירת הבנים בבריה הגיבירות; והבתו בדניאו וכבריה-מלאה.

כשליחם בדניאו וכבריה-מלאה, לא נהיה כפיי טובה אמר דבר של שכח וחדחה לראש העיר ופרנסיה, המככלים עיגידה ים זים ושבה שעז, ונושאים באורך תוחה תוחה אוזזה; מסתים סחף זו, שבין יצירב למלהנייה, לא חמץ מתנהלה על מ-מחמות פעלים שעשי הגדדים אומנו וחילו – זה לה: אלה מלוחנינג אולגן מהונגטן.

השנה ימלאו חמיש מאות שנה לנירוז היהודים מספּרְד שארע בשנות ר'ז'ב (1492). מערכת החינוך קבעה מועד זה כנושא מרכז לשנת חמש'ב: המורים ידעו עם התלמידים בתקופת תור הזהב בספּרְד, וגם בטור הגירוש והפּורה של יהודי ספרְד בקהילות האשכנזיות. לפחות סבירה היסטורית באברה של מקופה זו.

השלטן הנוצרי, הוויל החסן ליהודיים. השיא
זהה ב- 4 ב- ציון 1391: המן פון ולר סכילה
וטבח יהודיהם. בז' כנסת הפכו לנטשטיין,
שבהוותה להמר דוד כי ליהיראו ביהים. יהודים
אליה קראו "אנונס". ובווארטם שהשיטו
מן והאנטטים מושיכלים לשמר יהודיהם בסתר,
וכך כמה האינקוויזיציה בונראט 1481 בימי
הפרוטסטנטים ואיסבלה. האינקוויזיציה חקרה
תשופטה אונטטים שנחשדו בקטום מצורע וזריזה.
והחסמ ליהודים הוויל כאשר ממליכים פרדיננד
ואיסבלה החליטו שספרד והיה נצירת טוהר
ופרנסמו ב- 31 במרס 1492 צו גירוש ליהודים
שלל מיר זורם. וכך נאכארט אלף יהודים
יעזבו או יפכו לעבד עבד עד ל- 1 בז' ציון 1492, המועד

בפני המלך והמלכה עמדו דון- יצחק
אברנאל והרב אברהם סניר וניסו למנוע את
זו הגירוש, אך הם לא הצליחו. אברנאל גלה
שם זיכרונותיהם ארכאולוגים מפוזרים במרח]

המושגים נצבעו בת ספוד בדור השני פנו
לקהילות והשוניות: צפון אפריקה, איסלאם,
תורכיה ופורטוגל. הילו שפן לפוטוגל נאלץ
ב-1497 לאצא שוב ללהון, כיוון שם שם
פרוטסנט גזירות. והוחדרו שהגאניזציה מיליטריאתית
השונית השפיעו מארך על יציבות הקולוניאלים
וההויברדים באזון מדיניות, ובעומס גם בקהילות
החוותה לפתח האצולה הרכבתית והזרתית.

* המשורר בפלור חקק עורך במושד החינוך את
הברחות למונחים "זרמיות מהווי ספרות", בחוכמת
הכאה של אאלישם הוא יבוא סקירה על רמותיו מהווי
ספרות.

זהירות למוסלמים הביא לפיראה יצירות
תקופה זו המכונה "דור הזהב". והזווית
פיחוחו רבתה יהויזד עשייה בצד התרבות
המוסלמית לא בלבד את הוותם והוותנית. הם
השבעו ביצירותיהם גם מוטיבות וpatchwork
שורשי בשירה המוסלמית וכן מן האודיסיות
המוסלמית. כאמור, מהם סוף דוחן בן
לבטן קרו תות לשון העברית, והגענו עם
הלשון המוסלמית טרי למחקר זו.
עם השנים התפתחה גם הפיראה מלקרא, ורקמו
כמה פדרנישים ימיינס: ר' אבדהם בן עזרא, ר'
ודד קמחי, ר' משה בן נחמן רבינו. קמו מם
משורדים גווילים, ור' יהודאים שברם ר' שלמה
בן בירול ור' יהודה הילוי המשורדים כתבו
בן שידי קדש (שרים שנעווד לצרכי הפלון)
הזרי בכתבי הכלמות) זהן, שידי חול. שירים ובס
בטאייא או כטפסים באין-ישראל. ר' יהודה
הילוי לאן קר בשרים לץ'ין (ולידוע שבתוכם
האר שורי "צ'ין הלא אשאלאין"); וזה גם מימש
את כספיו, בהיוון בן שם ששה עב' מר' עירם
משמעות עליה פספק לאח' שראל.

בין שלטון נוצרי לשולטון מוסלמי
הראשון היהודים הגיעו לפדר מסך לימי
החרוב הבכתי השדי, דעת, למלו, שבסנתו 418
שופט נוצרים ביה נסכת בא' מינקה, שהוא
אחד מן האיים ליד סופד. עוזת נספת לקלימוי
של ישוב יהודי קודם בסופד אפער מלבצת
גם ממציבות הכהובה שהותג בסופד (מציבות
ש מילם עברי וסמלים יהודים כדוגמת
המנורה), נראתה שמצב הדודם החמור לאior
שמלכי סופד קבלו לעליים את הוה ונוצרי.
הו נסיפות להכרית את היהודים בתקופה
זהה על גורמים וצוחתו של יהודים מהחצר
וז. והוא ובסם ובם אללו לסתורתי פולש לפדר
הזהירות, נובטים המוסלמים בשנה 711 וכבשו אותה, והיהודים קיבלו
בשבמה את פדה; ואכן, השווים המוסלמים
הו ניחום יותר והרשו ליוחדים חיויות על
ידים ומנוגדים. היהודים עסוק במקצועות
שנונים, לא היו הבלתי עליים בחומות גן.
ההפרוח או מוכרים יהודים גודלים עירם

אחד הדמויות הבולטות בתרבות והח' הא ר' משה בן מימון (הרבנן), המכונן החשוב ביותר של תורת החותם והללאה: הוא כבר עברית את כל ההלכות שבעלמא, והוא יכול היה כל יהודי לעתת כדי לטענו בח' ומיומן: הספר "משנה תורה" ("היד החזקה") כתל י"ד החלקן, וההלכות מסודרת בו בזורה נשאית, ספר חשוב נסף והוא "מורה לבנים", ובו יפה ר' הרבנן ליש' סדרת סיטותין בבן האמונה והחיה, והפלוטופיה והוינטן.

לעונכיפטה: הרכבת הים הנירני

בשומענו את הציריך תור הזהב אנו מודים לעצמנו שהיהודים חי בתקופה זו בשלוחה נוראה, למשעה, מוכור כ"טור הזהב" בחותם החריזה הרוברטית, מעומס של הדורות כולם בוגלה לא היה ציבר. כמעט, הם היו תנאים ביחסם של השליטים הנכרים, בין מוסלמים ובין נוצרים. יחסית לנוצרים, היה המוסלמי סובליליות יותר ליהודיים, אך היהודים היו כופפים ל"זוקן עמו": לפיקח וקנס אלה חלו הגבלות גנטיקות נוראיות.

מצב זה של פתיות תרבותית בין מלחמה ה-11 והקונסיסטה: היכליש החדש ספוד כדי הנצרים. תקופה זו שנות להוויה, הם והגנו כ"ב סותה".

פגישות עם הסב: שלושה משוררים מבבל

מאת פרופ' שמעאל מורה

בשירו "מצבה" כותב המשורר: "בלילה
כאני ישן מירושלמי/ מוקפלה כל מוחתני
כמגילה עתיקה/ כשמיכה של אש"ו, אני
מושך את השמיכת/ והא מכה אושׂה
חרוש/ חשיכה כבדה/ כמו ברית וחוקה"
(עמ' 15) הוא שיאר להזידוש הבירתי שננהה
הופך לולום עקב בעידך פיני מודחן:
לא ארץ ישואל. מוקפתلة תחת רашו (כמו
במרשת על יעקב, חולין צ"א) אלא בבל ארץ
בארכין. אך הכר בשדר האהוב אובי
ו豁免) והמקום כטיפוף הנער, אך ש לו שן
לזכות במשחו שינון לחוש בו ולקלות אותו
איפיניטים נספים: מגלה עתקה – והנוכחות
הברורה של המורשת המקופלת מהותי
בשנות� ואני רופיה, והشمיכה מעל היא
החסות והחומר שUMBRA המשורר בהווה כדי
לשבות במשחו שינון לחוש בו ולקלות אותו
(מכמי): השמיכה היא והעינקה מודגס אָגָסָא
חשיכה כבדה כמו ברית וחוקה" ומאריך
גיסא היא מגניה עליי מגען הומן: "אני"
סרי השמיכה מעוניין, ורף ודבימים אַלְקָנָן
בעגפני". הוא הסב לנפרום והגענו של זה
ההמונה הפוכה להיות מעין עקייה משופחת
- "שנינו אוחשים בסרך". במקום מלאן
шибואן מן השמים וגיא, אך עז השמים
לירפסם ברי הנמנמי", לנפוג באומה יב' בירת
חורךה. מושיב ונשען והאים מפעע חלומים
שר האופים וכברית בין הכתירים גם אם
אין אלה אוותם בתרום, לא אותה השכו, לא
מכמבה. והשידור נאמר בזאת: "אויל היה לי המטה
היא עבר הדוד הבא: "אויל היה לי המטה
לפייד, אויד בחין" לפורת באירן, להוציאו
לבב" (עמ' 11).

במפגש של הרצל חקק עם הסב ("אי"
ע"ז) מונה לראותו "מתק חספ" תעמידה
שכחתה, 1987, עמ' 75) אכן דודו בר בצין
לקבל את מסותה האבות או שלשלת הקבלה
או פנסקס קהילת נציג איזוי התאמים בפלות.
הרצל רואה את סב לבש גילהה של
בר עבר: "שורולוי הרוחבים הסתוו את
עיניהם, כביכולו; את קללו והפה, והגשטי^ה
שרות טבולות בקשות שפה". האור והה
רכינו יונת לחת' יעד עת' עד מית' אבל נשארות/
מלובר בסתור פנים, מושג ענק אדר ברכבת
היהיחס, אצל הרצל מודבר במשחו אועל
פרהאי יהור, הסטור העיניים, אך עניי של
סב בן המתצת וויתר, אין סמל לעלומו
מאורה אין על פ' השיר "יבן איש
בשלשלה תאדי מעלה והודיע": כהן יבידי
cohene שkopifim, נבאי ("לשונו כבדה, נבאי
עבב") ומול' (סבא של מל' עבב'), עקב
כך גם מועצת טראגיית יהודת גפללה של
לאחר העליה לאוץ: "יכאש גלה אל אוץ/
(בדבורי ז' 23) נעודה לבחירת האל בו. ובאן
משמעותם מאשר ואות: ללבשו כהן:
ולבש כהנתן ומוכשי בד, מנעפת ואובטן/
ראייתי מוקוב: קורשו מושרשו עד עניין
כךן, במצוור בחקם הותמים והארוטים".

המוח בין קין לרשותה העבר לעליות ההווה

הוא מוטב העבר לאוך שישים ורבין.
המפגש הוא טרגי ונורמה שאין אפשרה
לקומוניציה בין הזרות: "שהוא מדבר
עמי בשפה הפללה" ותשתיין נונע/
ודוש אלי ואני על-שפתיים". היגנד והא
בשורה הדראלית שכח תחומיים
בחודש, מוסרת ומודרנה, ממשיכי דרכ ופוצץ
גור – שעמלות החותם של מושרו יהודת
המורוח ייעשנה גשית וויתרת למתח בין
המקורות לעליות השעה והלטאות, היפוש
המוור לנצחות ההווה בסגולות העבר.

במאורו המהו-ההציג שלושה משורדים
ילידי-כל המניטס דרכ ותירותם באפק
הויזד להרשותם בתלאות הזרות והקדומים:
אבל שלושם נמצוא סלילת ודים אל
עללים הפנימי, אל הוותם תח' כי גשושים
אל דמות אבותיהם, שיח ושיג עם הסב,
הסביר.

האחים חקק בסיפוריהם החרדיים "תעהודה
שכחתה" (הציג) ו"אי בקע החחץ" (בלבוי)
וכי יוס ערד ספפו "סליל טהו" מעמידים
בבוחן כסבא אל' חז' ופראו ראש' והוא
נעשה עניין לאל הדר אל' אפרילן.../. המכש
ץין לאו לאו ראה רקה את המוחשי/
ארותה וראה רק את חכם צ'ען" (29) המכש הא
על מנתה, וזה בלבם ממעון/ ומצפורה ואובטן/
על פורטם/. מפלחו על הסב דאי ביטוי
וכי יונק כלFY העבר: "אי עד אידיאליזה".

יש להזכיר על מיעוריהם הוליטיים של
הاخום חקק, על מאבקיהם הצבוריים אך
לוניחות פורטו, והוא בא לתבע כבודו/
מודר הבנים: "יכונתו פרעה, ותורתך
להבות/ שנשופו הכרות/, שנשופו המגילות/
שנறפה לעפר חמדת אבות".

המשורר מבקש להציג את הוות והה
חויחון יש היהיה אחר דמות הסב צ'קק/
עם חכם. אה השיר "פגשיה עם חכם
ז'ין" (עמ' 27) הוא פותח במלים לא
האמני שאוכל לפגוש בבי מרחוב, פנים
אל פנים: חכם צ'ין, אבל של סבא צ'קק/ והוא
ובבואה לך שיריה". המשורר בונה את שיריו
את והוות בוחות מאריך ז'ין והה
המשורר נזכר ען אין אידיאליזה של דור האבות
ובן תאוון נזכר ען אין אידיאליזה של שלשלה
כהשואנה נגבגת לאבדם בטעלים ומפלחים, בשיר
פי הדיבור: "יעלה סבי אבדם מאורה/
מאורה אין על פ' איזו דרכ'". סבא מואר
בשלשלה תאדי מעלה והודיע: כהן יבידי
cohene שkopifim, נבאי ("לשונו כבדה, נבאי
עבב") ומול' (סבא של מל' עבב'), עקב
כך גם מועצת טראגיית יהודת גפללה של
לאחר העליה לאוץ: "יכאש גלה אל אוץ/
(בדבורי ז' 23) נעודה לבחירת האל בו. ובאן
משמעותם מאשר ואות: ללבשו כהן:
ולבש כהנתן ומוכשי בד, מנעפת ואובטן/
ראייתי מוקוב: קורשו מושרשו עד עניין
כךן, במצוור בחקם הותמים והארוטים".

הסב מופיע בחלות "משען על מטהה.../
וזה כבוי קרם צין ושקדים". המה מקנה
לසכ סגולות של כהן, שהרי והתאוון של
מתה איזון הכהן לאhor שזכה לפירוחה נסית
(בדבורי ז' 23) נעודה לבחירת האל בו. ובאן
משמעותם מאשר ואות: ללבשו כהן:
ולבש כהנתן ומוכשי בד, מנעפת ואובטן/
ראייתי מוקוב: קורשו מושרשו עד עניין
כךן, במצוור בחקם הותמים והארוטים".

הចוט הסממלית את חווון הבית היא גם הסמן לבייה, להקמת בית בישראל. חווון וקורחו שלבים טקס אדר. מציקה ליטטי עזר והחותקות מן החלום ומם השרושים: "שיר עמי שבחה/ כעה צועקים לו לומשך חלומים/ כאלו לא צמאו עפעריו להטגר" (עמ' 14).

יש בו געגעים לבייה אבא ולוחות בית אביה. החומר השחור או בירור מפחית בתקופה להעת החותות האמיתית הרדומה:

"זונש שחשאל חור לבית/ זון ב' חיכא לב למלוח/ לרפא את שפת האם שליל, עצורה נשכח, הנה קהלה, הנה בן איש ת. יש שם בן אדות הוכרכן" (עמ' 21).

לעתם נapse עזר לחטיבה פלקטיבית ורק מתוך אורה שאיפה להודיגש את הצור בשבה להזיהוי המוקרי: "בית ישואל באין חור/ באין רוח בית ישואל/ שלפ' הנס המתוטס" (54). ההמשן מעוזן יותר: "באין רוח/ חווובנו בספר גשם/ פקעת בסלע ירושלים" - ירושלים וליליה הם מעין משען בים של התפוזות ומוכנה.

השיר המבוסא לדין הוא סימן והושא: התייחסות רשותם באדרת נרת, שנלמוד בבית הספר בכיתה ז' בקבינט כנות במסגרת פעולות למדידת של שנות בר-מצוח-שרשים, בהיותה החוקר ענידם אידלמן.

התלמידי, בן קבוצת נרת, שעסוק בשעשוע הגיל הוחזק תוך כדי לימודיו בעמלים וascalבם של "תמיini נרת", עקרונות ונישולם ממתן, ואלה סכמי רישומי ונסקנותם עבדו:

באמת אנשים מוזרים

אני מתהלך בעמק ורואה אום את האנשים המוזרים האלה הם ניצבים על סף מחשבתי ולא עוזבים אותו הם נגשנים יפים -

לא איפורו ובגדיהם מהודרים, ולא נפרדים ממשקם אפיילו בשנותם. הם אנשים מוסדרים -

לא דבר לדדר אותו. הם אנשים עם הלוות - והוא זלחם ואין להם זמן לבעזע אותו.

אבל יש להם זמן לבעזע אותו. וזה מה שום עשו באמת אנשים מוזרים מאה.

כדי לקבלה שלמה בחוזה". כאן בכם דוד לנענעים ליצין, לשיבת צין? במקומו מזכיר: המשורר וכור סירויים עתיקים של תיאור זה, כובי המשורר: "פצעונה בשקי החלאים בטעשה חרה/ אלה בגדיה והם, והבעה לא אותו רוחני קודם: "שורין" סובלות בקשות שפט"י" שהזוכה בתקילה השורה כבודה ייזור. בתקילה "זה היה כמו חרטה" ועתה "זה היה כמו חרטה". בהמשך מבואת אותה שורה בתחלת השיר על "ענני חיית" שהזוכה על הסף בעת המפשש המשורר זכר משוחה שלוש הסב און איינו בטוח מתי ספר לו והסב את: "זכרו יושם ערו כובע בספר שישל תחזר" (ספרית הפעלים על כתאי טבה והונתן לדשקייה המירה בכינסה לירושלים "מנפה בגתך הר המנוחות" (עמ' 17) מתריסיה נגד המוחות, נאבקת בכינוי הכלילן באכזרית טיפוקם ביט' בית הנכסה בגדרא' באכזרית קליף וומיליא אפונה: "אנכעביה דה' הביצה משפטות אפונים פרומס לקרען". דה' נהם נהה השיר נזהה שההמגבש נור לאל דוד המשורר מן העבר. הוא נזכר ומזכירים של הסב לפהם דור האבות היה דור של פריחה, של עונת, ודור החדש (אותל יש כאן רם לאו' זון) להדר הבב (אותל יש כאן רם לאו' זון) בספרו של חוני המעיל בתהנית, כי''): אבל מעבר לדס פיריה של עצי הזית ממשק השיר לשוחר את סודה של האם הגותה, המשורר רוזחה ליזו, להשיק את צופן-חץ לצופן-חץ של הסב באכזרית אומם טיפורי שחתה, אומם רודר שחיה: "מדוע לא סח' שוב גל אטאלין" אמא גנטה השיר של שבחה של עמליה שמען הפניה בgL ממות: את יום פיריה לא כבב בבדה רשותה שונטה באברחים ארין ואמונה". הסב הוא שגילל למשורר את שמה של האם שאריו מפעב כל בתרן אלא בדור חדש חולין - וסוד זה הפק להזות ביט לשלש מיזח של תהאל אץ' ואמנה. המשורר איתו מתרדר בקהל מגילות או פקסים אילא בעצב שנממר מדור לדור, בפסוקים שבורים על עץ יית או הג' ואטאלין: "אי' רק רצתי ששפוי עז'ו לומ' להחדר לו שכבה, שיעין' זוריה לדרעה' שמחד' גס עללה בענני והמשורר ראה בעיני רוחו: "זע היה רעד מלו' ברוח, מכיה בך/ ואני איתי שמן נפשן לכיד'ם/ שמן למותה ואת מותה בפרקמה: "יערומה ידרק'ן זו אולי כמייה של המשורר לאורה נגף בך' הא' מאה' ראה זון ישואל/", הנק שאלות השיר של דוד אבותה בתהילים קבל'כ' שם הבנים שם שטחי וויתם) או הכליה עדרנה טרגיאת, שהר השיר מסתמי: "אי' רצח'ה לראות את עניין".

אך בהמשך מתרדר הזוף: "זכרון הוא מל הקסם/ נפרק הוא שמייקתי הפעורה" (עמ' 54). תפיסת הטעוירטוףיה היהודית שמנוגנת חטא תענש, סבל וגולה נמצאת בשד' שדרן בין הדמעה, הלמות אודמותה". הדמות והאהבה במתח בין "בלואה והרכינה" ל"בן" המשם המתולע' של מלוכה. והגלה של מה ווכת להכתה קויומי: האהבה ענודה ממכון שב' המשורר חייב "אבד אהוה", לבכיה אוראה/

התקופה העודודה: "יערומה תחן שב' בס' לא בשבי להרכיב חרוה/ תהיה מציאות/ לעתים שב' שר' הוא ביה' וחשה" (עמ' 14). שב'ויה

שיר ומענו

משמעות אביזמר - לרצון הלה

רוחני הטובה, נא פונכטך נא

אל עני בפכוונה, אלש סר וחוין --

אשור עמו פרפת אל ימכנץ שבי

כלוא הא ברוך בית סלי -- ג'זין

5 גם אם לא שפה וչיקה בלב אטוף --

אל מצלל איזרים -- "ישירה נשכחה"

קנא זה מעמינו קעת פרען חוב

לגבור השעים, נאבק חזיד קביה...

הא לך נטף דל מפעננו תקליל

ויהי זה הוות כי אפק אנטנה.

10 על כי פעלני תחקיר, באפר גליל

הא לך באה -- כפר גפלנה.

כל בראיא לו, מעהל -- מלולו
תבעה מהעלול, זאת בננו עוללו

"ג'וף" שליך שמען, יקר מפטרים
אמנון לא ימר במחויים לשעים

לגולול -- זו משאות לב: בברה פדר חיים
יש וברים שאים מפעים ברכבים

יש ונשים שבלב שכם נקלשים
כל עוד לא פראקנום לא מאירות וחלשים --

זה לא נושא, זה גל, מפנק של שגב
וזדים מפנקם לב, המשר אל מך לב

זה איננו בטח ול, זה גל מקו קם
%;">מצוד כי באום עד שננו -- האם.

עלורוך את עלי וסיה האמורים והחומרוכים.
כאן אהה הלש, כי אמאו, זיך יהדי איתו יונן
להחכמה.

ושינוי לומר לך, כי עלייה אצתה בNEG
ילדות, לבש סחוכה, אבל היה כדי צורו
כתבם עתיקים ווושת אבותו. הכתבם הילול
מאוכלים בנוחות בונך מהאונן במכורפי^{במי}
ביתי. הנה נונן היה יקר, השוב ונשב יורה
מלולבר בפריס, שכמיות החמהה של
הקרמלין, מהטה-אג'ה-אלל בהרווי וקשותה
הפרק שאל סמרקלה. וכל כך? כי התרבטים
הלווי קוומיים הם, מכחים ומוחנים מתקיים
עמו הנו/api> האלפי שנים, מונך התוכן הזה אונו
קיטים הנארבעת לא-לעלם, פלאם שנה עם דורך
rangle ורגלו על אבודם איבט על אדמת כנען,
עם אתי שלוא ווודה טבשה, אם אכה בזרעה
בלשדי, מאוד סכבה או וודה בלוי דיעה
ואמצע עצי בפריס, והדבר הראשון שאריצה
לראות הוא הלובר. פשות מעריך אני את
יפנעה ווורה של ואודם, אבל תוך כדי דידי
של פלאה, אלא הצללים הנשימים בדרכו שהם קלשים
של ווורה של ואודם, שכל ליל מוצט ואונגן
ודומיהם לא הצליל, אם לא יל דיל יהדי אחר
מכבשינו השאה. רק ליל מוצט האג'ר
הצעידו מלוני לדים אל תוך התנק והכבדים
באיירופה הנוארה מבאה העשוים.

נסכט: כל ערך ואיזמך אין להם כל ויה
אל הדרת הקומיות של עמו ולכך מגדורי
אות והצליל העוב עורך הה, לאלא מלם, של
מוציא ואונגן אל כל העם המלווה בתוכו
יהוד ריקמי.

אלו במסר גולע עמו הנצחי ביד אנשיים
מעין רוגמה שלך, חס חיללה ווס, כי איז
בדרו בכוא לא ישאר עוד יהוד. דבר זה
בכובן, לא יקוט לא יהוד, כי נגה ישראלי
לא ישר לה ינחתם.

מרצון הלה -- לשמעון אביזמר

תורמתך שמשון-הא הוך אביזמר

משירי הידידות

פונכטך שמען -- בטעמיב החרקה:

קלוק נבע על פני האומה

וועק נטקה מלשורת הנדר

לעראות בבראה ובת נאנאים

יעיך נפקחות כתובות במקיאות

עם אפקון נבע מתחולשות וראות

לשוך בטהה תבער הפלירה

ליה פאנק שידה, ולא לן מוקירה

אמנון דנקן וצלילי המורה

מאה רצון הלווי

ובחוליל, שורי חותם במפורש: "אם יהיה מתק
בקשה השם משם יקברך ה' אלהיך ותתקלט
תיקון". בום שאצלן, אמן, אין האש החאת
איין המצעית האמת צוא ואvae, מנקן דיקר! כל כל החשורת
זרוי, שלביין, עתונות, תיאטרון, קולנוע וכוכב
- כלם פוטשים לפני בונתך. והנה פליק קנט
מוחך האלף משחרר לעין מצוא, בואה, לשם
שעות של לחן מזקקה בכבודה.

הנה בגשטי בעבור הסיקור בקשוש
לשומו את קלול העבר, שמתי את הקלהות
ולאחור צלילי הלוי בעבו המלים מפי:
"יבזה שיוו קבל יה-לייב". באוהה שעיה
בקעו מן המתבח צלילי של מושרט, מיז
נשוחר לזרוי וכובי אוור ביבטס, אבל תוך
קיד הפטנויות צויה שעאל לשושן באין
מופיע עאל המשך השיר האומו: "יעיש דה
היא מבערת כרכבי". הנטנויות זו מונחות
מאן, שורי הדם צלילי המורה השם קלשים
האוומה והעבירות.

איין יהע שם יש לך מודעות כלשהי
על היק הייחודי, ומוחבר כאן לא על יהוד
בכל כוורת שועל ביל זונק לאם יהודיה
אל מאובר, אבל אם יטען שעשה משה
אצל יהודיה כוה ישנו זיך הקשו אל המורה
שפאללו איקיטסיט לא יכוב את היק הה.
אם ממלם הכהנות, אמן זונק, לא-ליל
למען עלי וסיה איזזון, ליעי, לפקס
הרבה בבדר, שכן כת זו של פועלות מענמנ
המורוח הנשימים בחרבות, הרי הכהנות
לסתמוץ מען התינוקות ותשטשנות
הלאומית הייחורית שלן. אבל השמייש את
הUFF המקהל והזהותני הריא לא היה מונען
מלפני אלף שנים בדורות, בנבאים, בכתבים

אוצר המלים

ישראל, שכוראה הוא ישראל פרומקין. אדרמה זו נקתה מהתורכים מכיסי תרומות מחוץ לארץ.

ר' שואל רצה מeo לאלה קהן כפרים עברים
בקבורה ירושלים, אשכטם וספורדים של אזום
אמבל ווינט מכביר השילוח וקורובות הסכינים
ר' שואל ותולמו לו עיבור הלקות ואדרמתו.

וזו אמתם בבי סקואל.
ראשית היה והדעת, דברה צוברי-עלת,
אלכבה היה שם מגש ון לאח של אמה
“חיים שרפי”. עד אונשים אלה גמוש
שלשלא שכחו שהוירדים פירטו להם של אלבוייהם
זיו שאמותם, הם עבדו את האדרומים,
טשעו ברכמות העילם והרשות השעה;
ולבסוף הרגים והרשו הטענה עבדיהם שם
ולאלה הוכבלתם לאלאה תרורי ורורה שן ורונו.

יש משפחה אחת בשם משפחת נדאך
בשיכון רמות בירושלים שם סמנים לי שעוד
מחזיקים בקשרם שלהם שלא אבד. עד נודע לי
שיש ארליכן שב שמות המשפחות ההייננויות
שנקנו שם אדרמה מר ירושאל ואגדתון, וכך
טספּיקן לסייע אונთ.

המינים רצו להקים שם יישוב ("א-לבנות בתבנית"), אך הערכיהם של כפר נבי סמואל היגנו. הם הגיעו לעיכרות ולמשפדים שעתנו שרודים הם כורדים ואינם זרים שנבראו על ידי...

לא אבה אדני מר חזק קולן, לדור על
הה, תוכל לקורא על דבר ה' בכפerry "בשורת
תימן" בשם ענו"ל ומתייחס צופים". מה שאנו
בקושי לזכור בבקשתו וכוכם אודם ואיך בקשוני לזכור
כל זה, שהחיעו", ורבאהה אהה ואודם
זה האהוב בכל נפש את הוותיק
שעשויות וועשה הרכה ולמענה שתקשים שם כפerry
ביבר-תימן. מוכן, שוה לא לך. ואשית (כן

בכל דברך ימלֵךְ

ברכה
מלכה עלי-פוזיאל
בית אבות רמת אביב

* * *

אכברב זה נשלח אל מדי קולק ב-84.11.28.
ראש העיר הפנה אורה בתשוכתו אל ועד
עודה הבליל לסתתם המתמימים בירושלים.

למערכת פונה אל יהודיה תימן ביזורשים
ובשאר ערי ישראל, שברשותם החודם או מידע
מהויריהם על קראע השכיתם להם בשמואל
ונבאי, יפּט אל מערכות עתנן אפליקיטים.

האן דז מונך להתייחס יוזס אדריך לוויז
שעה שאן און מותמייסים באחדה לעצם
ויאמאותו בחרבונו.

וישנה נא הוקרא - אם כבר הגע בקדאי
ורברם אין דע כה, ולא השלים מעיל פנוי
הקדיש ר' דקה אהית ואלי ייתר להרשו
באיומה "יאהבת לך מקום".

הפק נא בה לאן ולכאן, שוב וויהרדו
הפה, יטב סביבה; עמדו מכל צד וויהה
עכמץ, שמא יראה ואות חדשה, שמא
שנא...
על כל גומס לא היה בקי שום הפסד.
שבר - אכן מעצה בחרן האוצר הזה.

בعالמים הופיעו - החומר קיים מעולם עד.
בعالמים חוץ - הערכים קיימים רקיים
אודם.
אם בחומר קיים צוק בז' וקיים שיטושים,
הודע לא היה שמדובר מטעם ברבי האמת
עלום הרוחה ?
נעיכם - יש דחוור, אך תמצית הערכיכם
עניך אחור כמו עיראה לערק מכון אי'
פישר למוצא תמיין.
בשיקום והגה העות האמריקאי אמרות
תית "הרפובליקה" של פאלטן, והפקיד מורה
תועניות ואמר (בלשון שמן והואמר) "זו היא
ויה והorthodox להלה": "שיירטו את כל הספרים -
ולם בסכום הזה".
ובՃדך זו נאמר: מבכל לשורף את כל הגזע
תוטלחתה - מבכל אכזרית זו.

בז' ב

ראש העיר ירושלים
דוד נכבר – שלום לירושלים ובברכה ה' עליך!
תנו לנו: שני ענינים לי אל מעלה בבדוק ואל כל

אקה שזרבי אלה, שם זכרי ובאים מעדת
חווי תימן יעררו תשומת לך. וכמו שאחתה
סור בכל לב לעיר, היקחה לנו, כן גם תמציא
ך לאשור אני וקרובי מבקשים מכם.

א) ענין מקוםنبي סමואל, הוא שמואל נביא בתנ"ך.

(ב) עין מקום קבועם הראשונה של מהתו יציא תימן.
וכאן הפטרים: שנים אחדות לפני מלחתה עלם הראשונה קנו יהודים תימנאים חלקות משופפות בחר שמואל הנביא מרבי

מאת ניר שוחט

כשנו מדברים על שלום בין עמים, אי אפשר שלא לבדוק קדם לנו את היחסים בין בני אדם לבין עצםם. היהס בין אומות לאודו יסוד ראשון להבנת היחסים בין העמים גם לברטונו.

במהלך מלחמת מוג'ה יוס של יהודים-סיטרים, היה אונסית.

היחסים בין בני אודם לבין עצםם הין
בראש הגיג של כל משך ובר-הגות ובראש
סידוריהם של אל סוכלים.
אהיה נאכרי מוז, אם אציגת בימים כמיין,
המואפיינום במילויו מטופח של מדע והיהira
आנושיתית של מטראליים, אימורה שוווקה,
ששנשנים אותה כעת קלה לתהבבם ומיליצת
כמו יונקה את לערן מוקן" (זקירה ט-18).
אך לומרה לי לעין במלוא בוטומיו, שכון
ונמציא האלף בית של המוסר האתנובייל
של האנשים. כאן הבסיס הווהוני, שיש
על הנחות בו את האדם, אף לפני דיבודו

אין ספק, שכל השם עמו מוחה בביטול גמור
אימוה מוקנת ובעגהכו. והוא חסרת משמעות
מורוב שין מורה ציטוט, ובה בעת חסרת
משמעות מהוסר שימוש.

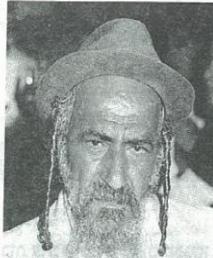
ה_ticks שומר עזלה זו ישאר מנת החלק של קדרונות או של החים בצללים בלבד? מודע לא מזר או שבר ונגלה את האוצר הצלבוני איממה זו מגלית חדשה לאור ומונע? כי היה כל רעיון, למעשה, נלוד לידה והושגה בכל פעם שmagella, והואילו עתה זה משל לאלשנה: ובכל לידה מגלה העין בבן חדש, עפ' והוא ומחותיו של עזגלה, שיש לכל אדם יאהבת לעין" משלי, והגבנן שבכני אדם הוא זה המשמעות המושג אצלו

במינו ורכו עצות והתרבו ספרים על הליכות
על האוצר הקתן (הגדול) הזה.

מפעלו החשוב של יהוד צאהרי-דורי -

נעימות פרשיות התורה לפי מסורת יהורי תימן

מאט יוסף דוחוכ-הלו'

כבוד אבא מארי
יומק חיים דורי (תלאו) זיל'

לה, וכל נגימה מקורית שאני שמע עורה בברצוע טב ומעליה מפעמה כל נימתה של לבוב.

ה' רצון מלפני השם, כי יין בלב קחל יוציא זמן לסייע לאיש הזה ויקר, שימוש שבעל הקדוש והמכורך וניצח את נזקי הארץ, נשיכים אהרי שירום והמורת של יהודיה תימן שעשיה מינעם עד להצורה המקשש מכוחותיהם של ללויים, ממשורי השם.

ה' רצון עוזר יהודיה? יהי נעם השם עליך ואור חסוך לעמך.

דברים אלה נאמרו בכם בראש העין שמעך לבבד וחוץ מה תורה, תורה דורי, תלטע המונגה המוקנית אשען העין. בכם יזכיר ובנים ואיש צייר, ראש המונגה המקומית אבל טיק עומבה נון שלום, שמי האגדה לשפטם חביב ותרומות.

תורה דורי יצ"ז

הරוח שנוצרו על אדמת ישראל ואדמת ייִמן, המוסיקת המקורית של יהודות תימן נשמעת בכל מקום, משוררים ומלחינים שרים את שירתה המקורית של יהודות ייִמן, גם מלחינים, שאנסים מזעאי ייִמן, נשיכים אהרי שירום והמורת של יהודיה תימן אשר שושיה מינעם עד להצורה המקשש מכוחותיהם של ללויים,

והנה היום קם יהודי יקר, חברנו יהודה צאהרי רראש העין, שומר אמותים למורשת ישראל המקורית, מחלת המהנו ומאמנו, כולל מדינת גורנו, ישוב וקווא את כל פישיטה הורוחה בעמויות מקוריות, מקליט אתן לדורות מפיזן לכל בית ישראל, ובעיר המשכונות אחוי, בני עמו, האמנוט על מורשת אבות. לא ורק פרשיות התורה אלא גם את התרבות זו מפעל חדש וירק ולכך עיל' את ביבת הכהנים. נאמר עלי על יהודה ברחותה משה: יהודה אהה יידך אחיך. והוא השם המפעל המכורך וזה דרכך מתקיך רצון חסדן. עליין ליקוט את דרכך אבՅו, ממשורי השם, לקום לבעצ' את המעשה הגדול והחשוב הזה. והמודור, רבנן עלי על ברכותה, אלא גם בזכרן וברצנן איזיר, הנגע מתקיך אהבת התורה ומורשת אבות.

ריצה גיא לברך את האדים והנפלה זהה, יהודיה צאהרי, אשר מעשו הפליא אותו מדורשת, בהגנת פילוסופיה וכל שאר מקצועות

חמשה חומשי תורה הם יסוד עולם, בעלייהם אין קיום עם ישראל. ספרי התורה הם הורה טהור. אהובינו אברהם יצחק ויעקב אמר אמש ששמי, שם ייִם וקַיִם, מוחכם מדורות הגבורה. ספרי התורה מוחשים לילינו ותוכנו. עלם התורה לא היה-הה... אל הווה-הווה.

חכמי התלמוד הבינו את סוד הנה ועמקה של רוח ישראל בכל עומו על טיב טמונה של תורה ישראל. חכמי ישראל הי צמחיים בכל העמים והחומנים ממקורם של שירואים, שעשיכי הביבה בפעול וחום ובכיצורם במורשת ישראל. רק אם היו חכמי תימן צמחים ומושרשם במורשתו הרוחנית, עתיקת היזם, של טוואל סכ. הם המשיכו תורה על רוחות לשמור ולהעביר לדורות וחוויהם את מורשתם הרוחנית שקיבלו מאבותיהם, קיימ, באותם מודרנו, בתכלנו באגשי תורה, בבריותם והטהוריים, כירושה ונכחלה לביציהם ואחריהם. והויה ייִמן להם מקור חיים ועצם החיים ובה גנות כל המזויות הטובות והם נושא נהיק לתורה ישראל. כים, באותם מודרנו, בתכלנו באגשי תורה, בבריותם והטהוריים, כירושה ונכחלה לביציהם ואחריהם. ה' ייִמן, תחולת לאל, רואים אנו שמרשתם הרוחנית מצאת בדים נאנאים, והמודור בלמידה תורה, בשירה, בספרות מדורשת, בהגנת פילוסופיה וכל שאר מקצועות

תורה דורי יצ"ז

עם צאת הספר "נרב ומערב" *

מאת סמדר הראל

שמעה זומת-עצתה

העברית: "בעצב תליי בים הפק להנמה ננדן קרבן במלחה". בעיינ' גם וויריה מן האין דינה כרין מות רוגע שחבן ייד - נפטר האב. לא חנום אמר הבבא יימחו, ואני מצטטתו וווח' באחד שישי: "אל תבטל למת בכ' כל' לו הולך כי לא ישוב עוד" (פרק כב). שירי השכל בשינויו העצבי המשפשו מושיר המקומות המהונאות, ייזאות ויקם, שננו ביטוי וنمוך לנושא השכל.

אל מושדים שמשיריהם קראו והבה צירור של מושרים מוסרים. אך צירוריהם של מושרים אלה השפיעו עליו והרשמנונו. ואש וארשון ר' יהודה הלוי, רבי שלם שבוי, א"צ גורייברג, המשוררת: בנות תמן.

מן תקווה ונזיפה? בירא עולם שעינך לי תפלוי ועתיה לביא לך לאור הדפוס ביראות טבה כדי שאוכל לך לאור הדפוס את מה שהצטבר במנוגה.

יעוניים במחקרים יהודות תימן

(不由 מטעמו)

18 פרט - גאלם. 19 טור זה, בעיתון, שיעור: באהgalah ייכד ה' על השעים שעוכבו אותה. 20 בלחוט ובליל, ועהם לבעל, בראיל, ב' ג; נה חזין - ירושלים ובישעיהו א' ב; גיא חזין.

כל והקשה מלאה ערגה וכיסופים לשכיה צין, שם אואר שואף לטלות אלה עם שאר כי עט. (זהה שמי, שי' מ' מבטל שאלת מה שפה שכה בקשר בירושלם הוות: מה עס' מ' ש' ש' (לע"ז) לקותה. בסוף האחרון מאמין חלפן לו ללביו הקולחים: אז ענה לה לוחת בכני ירושלים. ניר והבר שהמושר והקסוף מלילו של שלמה לרשותם, נגיד בו והקסוף עלי הוה ביטא און בקשׂה' בל'.

בשלוט השיד וויכי, מעדים שכןן והשיד הוא לאבדות תפלה, היה כהה מות: בשדי יזבבשו כי עיל'ן (ז) לתהשה עשר בכב, כל וווחויה המכירות מסתיימות באין, גם בחווים הפנימיים און מזאיא: צוד דקט, ושדר דה: אל פוד; מושיב הפהות ותיבב על תלון הוא מובהט ב' בכמה אצל אמנו חזה. אם כל כי בחולות האנשות, משיחי, גאנטן כרבב עלי המתה: און הון, המוביל את שם בקדם (ברשותי, ז), אומם וואבי' העשמש בעותיי אב המן ענד לפמי, ואולם היה ווי ארטה לפלון, החתק בצעיר, לועץ - חקה את מושר ספר (זין מפורט על הספר, ביאו במקום אחר, שם).

את מדינת היהודים. מוטיב העקידה מופיע כחוט השני בספר ש'י' "מתק הענן שבכח". מענק הפכו להויה עקד בשיר: עיקדק הענק והמבוחן. לעצמן, עזין ווזוקים אונ משלהם עם שכינו העברים. גם בספר הזה מוטיב העקידה שב וחזרה כחלק מהמסורת העיקר של שירי. יחד עם זה הגלות בשירים ובספריו העזין של יצ'יך ישראל לא שיק ולא קומם.

כלום ציירן שונה מיצירות של גבר? בחחטם, כ. כאשה וכודם כחטה אי על שיר בספר "מתק הענן שבכח". בכל דמיות אלה: ר' יהודה, הא, בתה והאחות, מותת בתהומיים רכbs מגוננים: ההפשתת המקראית, המוחשبة וההגות הפליטופית, השירה, הפיזית, הסיפורות המוחורת ועד. ייזהה של הדורות פדר נשמורה אצל יהודים וויאן. גם הושפעו ממנה בציורים הפיטוי והספרות המשוררת שמהנה, כבת ליזיאת תמן, נגנה בירוש לשלר הרוחות הזה בספרה עבר וממערב' בשיר: "ספרדים אשכנזים תימניים". מה ייכלה את, שמהה, לספר מעט על ענכם?

נולדתי ברכס התימנים להווים, שעלו אריצה מתמין בראשית המאה, והו בעליה השניה שוויה המשך שר' לעליה והראשונה שבעת לאשה הדרתית, דמותה ההורגת והונשת, הכהם החיים של, מותה האצללה, תעמק אשיותה הנגנית, כל אלה מצאו את בטין' בש'י': "בית" ("מתק הענן שבכח" ע' 59). עד כמה שידען לי כתוב שוי בזיגופיות, מה היה המורה?

נולדתי ברכס התימנים להווים, שעלו אריצה מתמין בראשית המאה, והו בעליה השניה שוויה המשך שר' לעליה והראשונה שבעת לאשה הדרתית, דמותה ההורגת והונשת, הכהם החיים של, מותה האצללה, תעמק אשיותה הנגנית, כל אלה מצאו את בטין' בש'י': "בית" ("מתק הענן שבכח" ע' 59). מה ייכלה את, שמהה, לספר מעט על ענכם?

נולדתי ברכס התימנים להווים, שעלו אריצה מתמין בראשית המאה, והו בעליה השניה שוויה המשך שר' לעליה והראשונה שבעת לאשה הדרתית, דמותה ההורגת והונשת, הכהם החיים של, מותה האצללה, תעמק אשיותה הנגנית, כל אלה מצאו את בטין' בש'י': "בית" ("מתק הענן שבכח" ע' 59). מהו ומה מס'?

הו מופיע בדומה של הסכתה. דמותה נפלאה זו ייצצת מעתה ואלפים כמה בהספר "ללא קשת בען" (עמ' 17). היא משבה לשאלות נכהה התהה על העולות שנענו ליהודי ורבנן ובמילת היזדים. בידודם בכפר השילוח, נישולם מאדרמת כנרת ועד אמנה לא גובל לקומיות העם באצ'ן. ועוד, עס' קום והרונית, בברא העלה והגדלה נשאה השובל.

בספר "מלךוש מאוחר" כתבתי: "אינכם יקרים וטפי קחש, תבשיטים יקרים, חינוקות נשאה השובל מללה את האם העבריה זה שנס ובות. נשאה זה ה' הוא אחד ההונאים נושא השובל מללה את האם העבריה וזה שמכה מבהים נלמ' בדוק מסתורית ווד' עכש' מוחקרים אנסי ממדס מזינה לבנות עודה ממלכתית להקר ולחתת שובה מושמכת כדי קהה העול והנרא הוה. עול נרא הא מצא בטווי הספרות בשיר: מתרמ'ב לתהש'ב" (עמ' 48).

כליית האין מה היי חלומתך? בכ' דור, דור וושאה והגבוה, העליית אוווע על'ס בספר "מלךוש מאוחר". דור זה הוא דור הפרות והישען, דור שבויי הגזאי איפקם. געוך על' שהורו אידמת המלהה וסדו

כתר הרבנות והמנהיגות באיזור העיר "צעדה" בצפון תימן, (המשך)

כתה'יד וקג', בעל קומה ובדור פנים, וכל דלו
ההדרות קחש', הופעה חזותית לבושה לבן נקי
וממאנצ'יזם כראיה לת"ה המוט מעם של מי' מילא
מלאי פעולתי עיינשה ומתקנת את כל שטחי^{העזה'ב}
ההדרים, גזבב' החוכת העומד לנו ולכל ישראלי לחוי.
על שנות חייו האחרוניתו ופטירתו

נכדו אשר יצק מים על ידו
הרב עובדיה יעקב
הרhomme"ק בק' עקרון

שבן סעדיה צ"ל ראב"ד דק"ק צעדה

אשר בשיר נעים, לאל חי חמים ועדים
ימי בון יעס, לוגות בחרותו :
כה אצאה נעם, רוח וגס טעם,
מוחך כל טעם, בסוד חתמו :
גאליל ומ נפאל, סודה אשן גאלל,
חתין בזחיק כל'ה, קש רידתו :
ודבורי אהם תמיין, ללומד ות עמיד,
ליקירביב כמו חמץ, נשח תושקתו :
תונה ואם נהנה, מאכל ברוך גנה,
שכלו אל'ה, עוד לחכמו :
וואחשקה לרואת, פלאים מונאות,
פנוי לחייאות, מהוזק לבל ביטח :
כרכר כל מעד, אל זו שוה נדע,
מציע ליל דעת, לבקש חלומו :
חוים וטוב ימץא, שורי בחרוק הוצה,
על אל' ארץ, שמע בשורתו :
טהורה וגם קודש, שנאי אמת דיש,
עת יארמה קדרש, לאל אלתו :
ליבר שרי יאכבר, הדל וגס שמר,
וחוקו ויחאמל, לשרוד למזרו :
כל ים בהאמנה, נפשו מזמנה,
טוטוב אשר נהנה, קדם ברייתו :
לא חשה מה, ריהה ובו יהוה,
תואר ומזהה, בשורת שיטינו :
מל' קדרש מקרח, היכל אשר נקדש,
יסוד גום והדש, לעד בתבינוי :
ונזא זם שבג, לשדר בקהל עוג,
עווני ום משגב, חוסה בסתרו :
סללה ולא' מיש, מוחך נון וחישיש,
מגיד וגום קדרש, יתמד בחברונו :
עלעין כלם כלם, שוכן עלי' סולם,
ענקיא אוין עולם, גילה צפנו :
פפם ססוד זהור, על אונבר נור,
תולין גום צהו, רוחם ביברכו :
זידק בעית נאקו, נגה ברובך דחקו,
שישיב איל וחוקן, מכר בחרותו :
קדום קם קרא, לאל בעית ציה,
ששנהם וא' ריא, אייריך המזרה :
דרישע וגום פש עוז, יפל' ביז' נמושע,
ככבי שיש רש תש, אהיה ויזירו :
שדי יהא עוזר, אורו ום ברו,
עת קראה צוין, ייחד אמוןו :
תחולות ותשבורות, והרות ניצחות,
בצובט בזחיק לחות, אשית אמיון :
אתהוות בכל הילול, לאל בכל מילול,
לכני כמו מסלול, להזות נעימותו :
(נשלה)

הכל יכול. זעב חור היבורה בככיה והתפלת, והוא זה פלא, באחו שבע קיבל השור וקירה קתנה על גב דוד מקין של רקל, ומיזים ליטם להלה ונשׁפה, ושורו היה כל' נשׁא, הבירא מימות הזרפאים עם "טנטוניא" לרגע את זו, אך לשוא. וכך המשין השור ביטרין והקים, עד שעבשה זו מוד המהקה מלטה, והוא מ"ש" חיל' שעיל בבודם של צדיקים, אין הקב"ה מורה, ואעפ" שאותו השור לא היה משותאי ישאל, בישוע, ואדראה היה הוא ממקורי ذקין, אבל זאת גענש חמוץ בגוינו מודה כנ"ג מודה, כשם שהוא סטר לב רבכין, כך העניין מומן להכמת הראפה, שנגלות וקמיה, ציון' המה רוא תמן מהז בחהלו מופע. וקי' ציל חננו והיית בתכנית געלות נשבות, שלבלר יוזו והראב"ד של איזור הצפן דכל מליל דמאטא רמיין עלה בכל המובנים, ורקו' לא מיט מומן להכמת הראפה, שנגלות וקמיה, ציון' השגילה גענומיה געלות דורו בידיעת טגאלת האצחים השונאים, שמהם ור�� מוקחת לכל מייה מוחותם כל מין וב' פ"ע, למלה ולתקת העוינים המסתוכנים, המציגו ורווה ברוקה ומוניטה מאבקה ושושיה ממינן שונין, וממנה פירע געת אדור לוחץ העינים 3-2 פערם, והולקת בעלה. וכן רעד הינו טלי' שמקומותם רוחיקים בא לבקש תורה זהה שללו מושׁבון שבין תקלין, סב לפצעי מוד טסוכנים הצלוי לראופה ע"ש סמננים שונין, ידיו וב' בעניין והקמיעות והסגולות שעשה ליהדים בשם לטבלה בירושה הבוטה, ומכוולות גניל'ה חיל' נראפו כל הוליטים שטיפל בהם ע"ש קמעינו, אני מיריך שועז מהר שחרוד עד בחיים בייא שאלם, גול זה בנין לומר "אממיה גובר ואחותמי קמעא". המוניות בכאו לפתחו כמעט יום יומ לבקש משנו עצה וחושיה לבעיתיהם השתוים, מכאבהם ומhalbיהם, והוא לה'ה' דע לענעת כל שלאל וולך את כלם בסבב פנים פונות, אונדר את האמת שחייפותically בכל ספר הראפה והסגולות של למלצת מקרות לזרופויות ונגליותי אך לא חז'יר לא מצאי, ודבר ה' נשא באצלי' בגדר תלולמה, ברם כין שbez'יק החסיד עסקנין לבי אמר לו שיזה לו סוד בהה שלא גילחו לשם אדר, בח' סוד ח' ליראי.

כפי שפושט, כת"ר וקי' צ"ל לא עסק בשום עבדות חולין, וכל מינו היה קוש לחורה והרכזתה ברבים, גם סופר מוזר היה וכותב ידו מיוחד במינו שם סופר לא יוכל להוכיח אותו בשוע", וא"י מגזינים בא פרטם מכירין המכילים טעם ורוה באוצרו בח' פרד"ס, ובן פרקי הבהיר על נשאים שונין, אז אמר לו מלבד הגאות והזידושים שננס בספרים שא"ה יראו או בעודי, יפה תואר ופה מראה היה כמי שהיה זעב חור היבורה בככיה והתפלת, במשך למאמרי הקודם בטאתן "אפייקס" אלול תשע"ג" בדבר אישיותו, הכהנתו ומוניגותו של בכ' וקי' וטמי' מורה עבן עלי' אשר הארי פ"י צפין תימן עלי' טרומת נסנא את דורי הייחודים, כי כלבך והירוח אזן בפ"ד "ס' הוויה, היהו כרולם לכל בעל נסן וגפואות, ומעשה, היהה כד הוייא טלי' קד' הח' פעם היהה שנה בעורת נוואה השפהלה הולמים ובם מוי' רעב מהדרה, א"ק אך לא אחד משודל לאל' ל"י", וא' ציאו אה' ב'ה מוניגות להחפכל על הגשם בקביעו, ושותו שורין הרכה והולקים לעניין, כדרכם, פעמים בorth עשו כן לא' ירד' גוד' גשימים, וזה בא גני אחד נכבד מאד משופטי העיר אל' כת'ר זקי' ושאל: כת'ר רב! מות, אתה הייחודים לא מוניגות בסכל הנורא של ב'יא, וא' מודע רואת לא' יציאים להחפכל על הגשם, ואו עהו' קני' קני' א' אונחן מופל, אבל א' הרבהם, כשפשפוך א' אונחן וארו', והם גנו' נז'יאט א' אה' ע' לת הולמים ואורו', והם גנו' נז'יאט א' אה' ע' לביה עלמן לקרו' הולים ולהחפכל לה'ה' ע' הגשם, אונ' ציריכים להוציא לא' ע' שחלפנו נשמעת בא' עני' שטבמים מושבלות וציצין, העוני עוצבם תלמידים קדושים וטוחרים לקש' ש"ש ברבים, וידעו הגם שהאננו קרובים לה' ייחור מדר, וא' במצות הר' עז'יאן ההמוני לבי' ע' ולפי הסוד שקבע למדנו מומורי הולמים בקהל רם, ואחרי כל מומורי קראנו "אל מלך ישב על כס' חכם" ואחריו "יג מודה של חה'ם, רק עשו' עז'יאן בפלת מונה", ואו אמר רבי רביינו להחפכל כי השועה קורבה לבני', וכורח עין ב'ם חס' ושב', נשבה ורוח בחקה והשימים נקדורי בכ'ם ומיד ירד' גשי עז בעוצמה רבה בכל הארץ, וכשהוחנו לעיר רוטבם עד לש' עצמותינו, קיבלו אותו שומר' העיר בבריתם המה, באמות אלישע קורבי' ה' שהצילו מחלפותם את הארץ מחרות רע, להלחתה וההדר' שיטתה רוחם ב'ן גאים, לאמר: תפילה הרוב עבץ ותלמידי היבאה לנו את התשועה, בזק והברור עמו ישואל.

עוד נס גול' געשה זקי' ויל' וرك' היה המשעה: פעם את הלשינו עלי' לפני השור והוא גדול של האior על מוקש, והוא שואן וולק לו כבב כרא' וממלא' את מבוקש, און אחד ונפנש זקי' ויל' והשר פאי' פ' ברך ופמליא' גודול של שומרי כבב מלזהו עז'יאן, אז שא' השור זקי' דיל' פפני מה א'ין געשה מבוקש' (א'ב' ז' פ' בפ' ע' דודעה לכל'), ענחו ברך כבב לאמר:

האמון לי' בכ' השוע שאין דבר ה' בדי', בתגובה לה'ה טר השור על לזרו' של זקי' ברכ' בירמה עה' בעין קול ותודע' עיר' הירח ה'לך ה'לך. זקי' מה' למלה' השופט עיר' הירח האדר' בירח' וסoper לו את איש קורו, השיב' לו המשל, אלו יוכלים לשפטו אונון, א' יש' שופט בשמיים

לכבוד
הרב יי
רash נ
ירוו

הרב יצחק יוסף שליט"א
ראש בימ"ד "חוץ עבדיה"
ברושים

ירושלים

כבד הרבי

נמדד לדיי ספרד של הרוב "ילקוט יוסף" חלק ב' ועייניו בהולויו המורובות אשר חוברו בסוכב טעם ודעת, ואימניה ברא כביה ואבאה, ובס' ז' החל מחדמיים קומיים סוף זה כב' בס' ח' של חלק מחדמיים המשוכנים בסימני סופ' פטום אנתומורא וכור ע"ג הדריך במקשורי היצור עיגול קטן ריש למונע מלעלות לטיס' כאלה, וכן אם משיחו החתום, כב' מייעץ לו להתחמק, אך לתהימנים אין מהות כבוד בחזקה ו/or ובפרט ולסבירות הרובם כרונך לבך על סית' פטלן, כמו כן, שהלב' עצה להוכיח את הסתמנותם, ע"כ שיטות מדברי. עדhab הרוב בס' קמ"א טפי' שמי שאיטן זודע את המבטא של התהימנים אין לו להתפלל אותם דאותו יציא זי' והובין, ובאותו ס' סק' כתוב בדביטה גוב אלליהם טעה וזהלטן. ע"כ נשאי לב' חוליק על דורי ולשנת לו אמר לאחת לאחות למגנו השבען, ווחילו :

א. מה שנגנו סופרינו לסמן בס"ת סוף פסוק ואנחנו הוראות וכיר ב"ל, הוא מושם ששהוללה לס"ת ה"ז הא עצמוני הקורא ולא החזן. ע"ז' השם מן על העזר סמיינש לבל טיענה, כל זה מפני וביתה הוויה קראיה דודת והכללה, ומונגת זה כנ"ד הוא שכיח אך ורק אצל התהננים וסודתו ברורי קוש, געליז גאווזון ותפארונג, שאין אנו סומכים על החזן כמהחכם, אלא כא"א קורא את מעמדו כמנגה אבנתינו הק מקומות קומתות, ולעומת האבן מיש מוץ ויל' סי"ת המנוק פטול, הימנו ודוק בידיו כמ"ש "הו מורה" ויל' בסיכון, וכן משמעו ממקור ההוראה במ"ס פ"ג, לענ"ז והודעת תן חן וזה הרישום ע"ג העזר טול סי"ת, אך חיבורו אותו ויל' הליכה למשה מסי' לשורת סי"ת והזרעו שוטט על העזר בקן ניכר ונזהה לעין, והנה הנה המשע שבספר תימן, גודלי הזרעה והזרואה בידיו על סי"ת אלה בלבד שום פקפק

ב. מה שב' מיען לਮוחק את הסימונים,
ובחולות וווערטען, שודר הס"ת יראה מנומר,
ומי שיעשה זאת נמצא מקליל ולא מתוקן,
ומפסיד ערך הש"ת ומכוון ח"ג, עעה זו נהג
לה שלא נכתבה משוכנבה, לפ"י שיש בה
עלגע' מגעה היביר בכרך ס"ה לחופות
מהיחין הה אל-ואנחו התנה לאפ"ז ממצחות
וכי, חבל מאי שכ' נכס פסוק בעניינים
המעוררים ווענמיה אין לשלומי אמוני שואל,
ואעפ"י שאטם מוחיקים לא את הנדרונט

דשלמה דמר יוריך ויסקי

הרב המקומי בקרית עקרון

ה' קמ"ץ פת"ח ציר"י סג'ר חול"ם שור"ק, כי מוקן שבעם הבה ותבן התורה חיז"ק, כי א"כ נזק שפָרְשַׁת עולמים אין זבכה מחדות שעשה, כי אם בין הקמ"ץ והפת"ח מבבא, שהרי נתעת בין הקמ"ץ והפת"ח עליונה, והנתעת הפת"ח למטה בממגה, כי הקמ"ץ בפ"ע מורה על מעלה גדרה בכיר ומטען בפיו יזכיר הדס לא המצא בפה"ח שבטי והקמ"ץ אינו כבישו הפת"ח בש"א, אלא באקמ"ץ וכיר הו הפרש שבדל שיש בבחותה"ח בין קמ"ץ לסת"ח בהפרש שבין חלול וכיר וקוש חלול וכיר וכן אמור במס' מכאן בדור שבטי והקמ"ץ אינו כבישו הפת"ח בש"א, גזרה ותכליתם, גערוב בהכחיה קוש בתול ח'ו, לא, וכן א"כ אנדון"י קודש לבן אונות נחל, וכן א"כ אמן נמאתי זו בעיןין.

לבי אומר לך, שהלבבל של של אצלכם בברקווק בלההיך, בא באשמה הגלות האורוכה באוצרות עיר, שכן בהשפעת השפה העברית, והו נספחה פגיעה קשות להשתה ותבונת הנכונות. והרי בשפה העברית מתוונת מילויים אלה תנוועת כווניותך אכן ב' רפה ואין ב' דגשנה, ובככל אלה נמושל ריבס מאחיז בעעהיך.

למן אמרה אילו לא היה נכס כב' לפ██ק בעניין לשון שלחוינו וסיט' שלום, אלא היזי נכס פלטמוס ס' בכ' חזרה ואומרת הנה לישאל הדר הפלול ולמודן עלה אחד לפ' שפטו ומבראו, ועל האהבה כל' הדגלו עלי אהבה, הדרמן ליבא בע'.

שלמות רבתה!

המחנה החדרי מסתחרר

מאחריו מושי הפליה של

המחנה החילוני

תגנובה

פורסמה בעיתונם ביום י"ח באדר תשע"א
במדור "על הפוק" כתבה חתת הכותרת טולו
קוורה" בעקבם המכתשי ללמידים סדרדים

קופפה נור הפליה כו' כשלעצמה בכל מהונה
שהוא? במקום ואות מלון "יהד נאמן"
באותו: "יאו' וכות ש בכירין" ש לדין
בכל תביעה מצדקה או לא, על כל פלאית
ספרדים ותימנים ללבצע, שהי' "בלוט נבלת
וכלי וחיקוי, כאשר בן כתלי מונחת באופן
מצחו ושם, פלה ובה שנות, בקהל דרומה
העטם עד לכ אידי שוורן, המוחשים
את האפליה ורק לדין הדולק".
הציבור החדרי "לחכרים דודעה ומופסמת
אמותה של מן החפץ חיים זיל": י"ל עוד
שנהר דלק אפשר לחזון. אם אכן רק
הציבור החדרי הוא בחינתו "פנס דלק"
הרי צפופה מנגן קח את העטל הנורא קדם
בבחות ולהזין בהנחת חילוניים בשוי' הם
מלילו שוויטס בעיטה גמורא.

אות עוז: אמייחי הוליגוטים צרייכים לשמש
ודגמא ומופת לייבוב האמן על תורת ישוא?
האם עקיבך שקיימות אצל החלילאים
מסארות ומומרות אפליה שונות כלפי הציבור
הספרדי וזרות המורה - וזה מזיר לעציבור
האשכנזי החדרי, נשאי דגל גול בכתוב
כਮותם ולכל בעקבותם ולהסתור מארחיה
התהנוגום? צערינו בורחה "આבאת ליעץ
כمكان" - זה כלל גדור בתרזה. "לאוד
זו אלהי זה מוטל על כן תורה
על פ' הפלותה בין יהודו - נוקך ודקא
וחיל' של הפלותה בין יהודו וטפוק: י' -
מסד חולין גבאי' להדרשו ולטפוק: י'
כל אפליה וכל קביעה מוצקת או
השרק עוזר של ילדים, דיא בלו' נבלת
וזף כליה וחיקוי". הרי הרוב שן פסק
את ולא קיבלו את דבריו. ולהיפך מכך
יחסו לו קביעה מכאה המפליה בין יהוד
יהודי של יסוד השיק העזיז והמצוין.
הגיש הומן לתקן את המעוות כל עוד
שההר דליך. פן ח' היה תלחתה ונור
ויזידקן לבעה שאק לה מכבה. והסביר
החוידי הספרדי מצעה לאות הפנטז אורות
אמייחת מגן הציבור החדרי האשכנזי שהוא
ביניהם שופטה אוחס כי באחד ותורה אחת
לכלנו.

על יטני לזראות להריכה אהבת ישראל
אמיתית בפה לב שורם.

אי רוזה לאחמין בתום לב כי העתול מכל
חישובים כליהם, תזריך את שם עתונכם
"יהד נאמן", חזוי כנים בשליחותם וטרפומו
את תנוגותיו ובאפקת הדרי בתיו בתהונם,
כי הדברים אמתים הם ויצאו מלבד כאב
ודואג על הפלוג ושונאת אחיהם השוררת,
לצעינו, בעולם והוויה.

מכות זה לא זכה לאות אור בעיתון "יהד
נאמן", המזכיר להיות יהד נאמן לאחמת
ישראל (המערכת).

פיקוח יהוד סב בי אל כבוד הוב נסם קרלין
שליט"א, לאחר ששמעו אותו ושהוחם עם הבן
בלימוד, הצעיר מאר על מקהה זה והגיב
בפניו שיש לו בעיתת ביתו כלו עם אשא
הישיבות, הוא מסר בידיו מכהב ומלהה שבו
בקיש מראש אותה הישיבה שקיבל את הבן
לא נגנה.

משם מינה יהוד סב נבי בלהו של כבוד
הרב שן שליט"א, שיטחן בפניו את ביערונו
שראש ישיבה סמיימת דודה את קבלה המכין
לישיבתו בנימוק, "שורב שן קען לקל
רכ 30% ספרדים בישיבות אשכנזיות", הרב
שך הוב במלים אלו: - "שקר הברבו!
שקר הברבו! לא אמרתי דבר כה!" והמלין
לשבר להראש ישיבה שבלו בשמו שיקל
את הבן ללא שם תנאי.

בבאוון אל ראש הישיבה הוא קיבל

טלו קוורה *

המקודמת, כאשר לחץ על נסיא ביהמ"ש
ההמוניה נס"ה הצעיר העצמא"ו, על אופריה
הקדמת - ביכיל - בון כתלי, נס' הצעיר
הספרדי. העטור עטן נס' "מכסות" נס' מילוי
מה שהשתהיל במסורת של לפורה ספרדי
אחד, התגבש במסורת של י"ק ספרדי אחד.
מה שעזב בכל הספרו הוא, איש מבחן
הכבי הוענזה לבחרות השופטים - היום או
נס' שיד והשיק העוצתי של הלילדם, הוא בלתי
שכלה בבלח וחוקה".
שבוגן שעבר והבכוסה הוענזה להבחירות
שפטים בבית המשפט, כי לבוחר שופט
על עליון, במקום השופט דאן כל ביבשה מוצקת או
לא, על אפליה ספרדים ולבכט, שהי' "בלח
לגולמאות ארבעה שופטים ספרדים והחזר על
נסכלת בבלח וחוקה", כאשר בון שיד שופט
המשדר. לעומת זאת על מושרט של תלוי מומחה
באון מזח ושם, אפליה ריב-שושן,
אחר שפרש, משא ביסקס, לא יכול אף מושרט
ספרדי בהמודד אותה מהשבה הפשוטה, כי
בבית המשפט העליאן מיניד רק כסא אחד
לשופט ספרדי.

מוחב גל בך ברוך מאיר ב"מעירב": "לוד
בן גוריון והיתה כוונה טוביה בשעתו ה-60
במוסדות אשכנזים עק האפליה שכבר.
תגנובה לך הריני להכיא בפניכם לפורים
בעיתונם מעשה שהיא בוגי לפני פני שנים
מעטת בלבד.
כפי, שיחה, רזה מאד לממוד בישיבה
אשכנזית מוסמכת והמצאת רוחן משאר
הכין. הוא התקבל הבן לשיבת אשכנז
המשגינה והונגן, היה ואו שרה ראש הישיבה
תהייל, עם שוב ראש הישיבה אריצה הינה את
כבלת בני רון הבהיר את שון ולמידים אשכנזים
בימיים שהור עבר את מכתש 30% תלמידים
ספרדים שהזקזו לקל בשיבת אשכנזים
על הרוב שן שליט"א. אבן אשכנז ושב
שהתעורר בענין לטבון בני לא הצליל להגע
ליגיטימיזה לתוגה גנטס הוה הנטומת
המוחחש במיערכות החזין החלילוני. האמנם
שמען בענין צי' היה הא יוץ' לפונת אל
של מתנה חולין הוא יוץ' לבכד למתנה הרותי?
כלום לא היה צוין לום ולחרוזין בקומה
מאומה.

* יהד נאמן" היה אדרת תשע"א

בצורה צוננת מאד, וטור להתייחס למכתב
ההמליצה של כבוד הוב נסם קרלין שליט"א,
ונשמרנו לו את דבריו הוב שן הגוב בעז:
על הרוב שן לקל לשיבת אשכנזים
הגיגו ל-30% ספרדים.
בסופו של דבר, נתקבל הבן לשיבת אשכנז
ומעליה שם הוא על תבעה בלמוד התורה
באופן יציא מון הכלל. נודג נפסד זה של
נמרוס קלאוזוס וה' קים, ליטענו, במוסדות
החינוך וההשכלה מה שונן ורות ותול מגני
בלידם והויה עבר את מכתש 30% תלמידים
ספרדים שהזקזו לקל בשיבת אשכנזים
על הרוב שן שליט"א. אבן אשכנז ושב
שהתעורר בענין לטבון בני לא הצליל להגע
ליגיטימיזה לתוגה גנטס הוה הנטומת
המוחחש במיערכות החזין החלילוני. האמנם
שמען בענין צי' היה הא יוץ' לפונת אל
של מתנה חולין הוא יוץ' לבכד למתנה הרותי?
כלום לא היה צוין לום ולחרוזין בקומה
מאומה.

משה בן-יוסף (הגר) - לדמאות

האדם למופת

נעקר ומלך מענני משה בן-יוסף (הגר), נשיר באודם וטהור הלב - אישנו עד. בטרם עת, בעדר במלוא ברוחתו, שופע מוך עלימים, ווק המוחלה שארבה לו שים, הכרייתו ומתקה באכזריות את פטל חיזי. הנז, צד מנא דראב הלב שנעלמה מתהנה דמות נאצללה זו, דמות אשר בכל שנותה והליכתה חייה הדגומה ומופת, אדם שיציר מושרו עדנת נפשו יאיר את נימכת חיין. לו בוגריו את צלמו האנשטי, את צלם האלים שכדים.

הוא היה אחד משומרייה והאמנים של מורשת ישראל הרובחון; הוא היה אישיות שהיתה כבחינתין אין שני בכלי משובץ, אדם צנע בתכילת הצעירות, היו לו לב טוב, שכל טוב וצין טוב ועל הכל - מסירות נפש מוכהך, והוא היה קש רב ערך בשאלות החיים הגדולות של האומה, החברה והמדינה. לא את שקע עצמו בברכי הגבור ולא לשם כבוד אלא לשם שם.

יוסף דהה-הלאי

ולדמותו של יהודה צעיר זיל

יעוזר צ'יזיר נולד בשנת תרע"ט (1919) בוכור-זיל, לאיובי, האזידיק המוקול, הרוב יעקב בן דוד צאייר, חוטר גנער לאודר מהשבי המשוררים האוחזנים. הרוב דוד בירב שלמה צאייר זיל, שלא לילות ארעה ולחקבר.

מאיר יעקב עלה אריצה בשנת תרע"ב (1912) מרшиб שבתימן. עד بحيותו בתמן הוא ליה אט שמואל ביבאייל ברכת דוד באודו שריב והוא מאוחר בספר "מעס ליטימן" (עמ' 143). הוא עלה אריצה תוך כמיהה וריביה לאץ אברות, במובהה ולעבד את אממתה, לאום ובהוראה למד כהמקם ונרא לשמש ובמושבה בת'-שלמה ובוכור-זיל. הרוב יעקב לא ואילו לאירועים ימים גנטפער בשנות חייו.

בכמיון ובמוסתו הרבה, רחל, עברה לגרת בתל-אביב ועבדה אלמנתו, רחל, כדי לפרט את ביתה והקיטנים. צודא למד בבית-הספר "גימוד תורה כוכבת", כדי לפרט את ביתה והקיטנים.

צדא נלהג ליה גאנזון לאודר מונסן למד לאחר נישואיו נשלח עי' הארגון האזאי הלאומי להציג נשק בעבור האגאנ. לשם כך הוא מיטפוריו המתרחקים, יגולתו היה האישית, אך השורה והכברד היידיים לו לנשימתו הדרוהה. עוזרא ניחן בסקס אשי, בחכמת חיים, ביכולת בטוי מופלא, בכל מקום שהוא - אש עיניו ואחוב על הבירתי. בספריו והוויזי, היה מתרחק אליז' שומני. וכיו שמשוע מיטפוריו המתרחקים, שבחון היה מעובר. עוזרא היה שאור נגן למלשת אגוזי וקדרושים בטורחה ובשיירה ובמעשים טוביים.

במאמרי ובמוסתו הרבה, שנטפסו בכתבי עת שונים וברוכם "פאקים", לא דבק בהם סמנני ריטויקה החזונית, אלא בשכנתו הפיני של דברי, שוויון לומר עלי, אשר האמה דבר מוך גנון.

הכריז את האש בעונת רוחו, בטחו לב, במאוד פניו ובונרכות לב. לא הכריז אדם ישר דיך ריה נפש ממשה בן-יוסף, אשר לב ופי שווים עיניו וווחז האומי מבט, היה צזיד בפשטות טבעית ובבקין נפשי, נאה ונאה מקים, אש הרים והשורר עם כל זה היה חיה חרף ושונן בשישויו, הוא דומה כנהל שוטף ומעין המונבר שמנמי מגברים ווואצן החזה להשתתף מוסיכים של תורה וחברה ואחתת ישואל ומורשותו.

המנחה נשא באחבה את הסורן שפרקחו וראה בהם דורך הנשען. לא קלums היה חיזי של המונח, ביחס לשנותים האוחזנים, מחולתו

את בוט היחידה, אריאלה, הוא אהב אהבת נפש, תחידת הכוחו אותה באחבה ובוחחה יונה והוא גם כן מגלח לו אהבה רבה ועשה הכל למען ובשבילו.

בשנים האחרונות היה פעיל במסוגה המשמר האזרחי בשכונת התקה, מקרים, אף כה להעכבה ולהזקקה על פעולה. עוזרא לא שאל לא ליגע ללחגיגת הפקדים גודלים והחולמים את קישורי ויקלו התהילה האישית, אך השורה והכברד היידיים לו לנשימתו הדרוהה. עוזרא ניחן בסקס אשי, בחכמת חיים, ביכולת בטוי מופלא, בכל מקום שהוא - אש עיניו ואחוב על הבירתי. בספריו והוויזי, היה מתרחק אליז' שומני. וכיו שמשוע מיטפוריו המתרחקים, יגולתו היה האישית, אך השורה והכברד היידיים לו לנשימתו הדרוהה. עוזרא היה שאור נגן למלשת אגוזי וקדרושים בטורחה ובשיירה ובמעשים טוביים. היה עוזר ברון, היה נפשו צורואה ביצורו הרים, אכן.

עווזהו מושלט

גמ"ה.
אנן רואו והאיש לחהילה ולזיכרין בקרב כל
מכיר וידיעו.
עליל' נאמרו: הולך תמס ופעל צדק, יי'
זכור ברוך ונפשו תהא צדורה בצדור החסרים.

עורא צורייא
ירושלים

לבתיה בן יוסף (הגו) ובוניה
למות אבי המשפחה משה זיל
בmonths אדר מות עולמו אותו
ובmonths משה שנבר מעגל עלה
מעשי הטובים היו ליהיו
ומלאכי השalom יצאו לקרואות
ואתם לבניין ציון תנוחמו.
אפיקים

לאברם חורי ואחותו
מרימ' וגעמי ובני המשפחה
בmonths האם בדרכ' נע'ג
בmonths האם - קבלו ניחומים
בקב'ות הנר - קבלו עיזודuno
כי אמם היא אם כולם
תקבָּלו לחם ארכנים וטובים
אפיקים

ליהושע ובתיה סלמוני
בני ובתו דלית
בmonths יוסף זיל
אין בכפיו מלים
למלות ניחומים
מות יוסף העיטם
בגnil' העלמיים
השם ינחכםם לבניין מקדשו
וקוממיות היכלו
אפיקים

למשפחת פרבשטיין
דוד, אלחנן ובנימין
אתכם אנו ביגונכם
ובכפיו הניחומים
למות הוריכם האהובים
בנחמת ציון תנוחמו
חיים גמליאל

ז'זכרונות אלה הפטסים את הלב
אין נחום לאבל, אין פגעה לאבל

סוף כל אדם - מותה. אך ייה בעתה
ואתה נגדעת בעץ בצמיחתו

פֶּנְךָ הַצְּעִירִים אֲשֶׁר הָיָה אֶתְבָּנָה
לֵיד לֹא? פְּתַחְקָק מַחְכִּין לְבָנָה.

נידור עין ויהיה וכורן לעד.
יזהן דוחה-הלהי

ח'ים עוזרי נע'ג

באים ש' כת בכסל' א' דורי'ה הדנוכה
תשגב, וסתלק לכת עולמו ודי' היר' ח'י
ערורי' ויל' בשנת פ' ז' לח'י.
המנון, נדל' עלי' וכאר שבטמן להויז
יוסף ועמי ערוי.
אכ'י, הרוב יוסף ייל' היגר מנצעא לדמא
בשנה ח'ר'יה וועל' אף הייזו ר' ומוקה, עסְק
במקצתו ופָרָסָס מִשְׁפָּחוֹת בְּכָבָד. ח'יך בְּיַי
על-פי מסורת יהודית והבאתה אוץ'-ישראל.
בירתו, היה פוחח לרבם ושימש דברם להתפלל
לעטיר ר' ר' והבאים מנגנון ברוכם שבי' צ'יל בער
ליד קבח של הר' שלם שבוי צ'יל בער
תען, או ליעיר ען ברוכם לא'ץ'-ישראל.
בשנת תרפ'ה, גנלה בלבו החחלטה
לעליהם וישראל זיל', נמלטו מארון באישן ליליה
שלום וישראל זיל', עלקיפת שעיהה בשילטיה
ברות, הצלילו להגע ליען שעיהה בשילטיה
האנלים.

לא'ץ'-ישראל הצלילו להגע בשנה תרפ'ט.
בחזרה ובזריזלים היה עס'ת'ות של העברים
שרצחו יהודים ברים. מעשיהם הנגשעים של
היהודים והשיטו עלי' יהוד האג'יס לוג'נד
ולעטירה בישובים פְּדוּסִים. בז'ום, עבד
כמנל' עכבהה בפריט פְּדוּסִים אשון לצי'ן.
ובכליה, סייר שמייה מוציא משך הנה
מנני המהכלים בפְּדוּסִים של היהודים ומה
יוסף סלפק לא'יזה מפק, והוא היה עלם
צעיר, תלמיד מצטיין בפקולטה לכלכליה, פורה
במלוא אוננו וכוחו, רוקם את עחיזו בתבונה
ורגשי' לב, שהאל הדודים ממכש את ליקו
נת'ר ל' מכל' התשוקה על קר' ר' והווים
בחודש פלווי או בשנה פולנית.

יוסף סלפק לא'יזה מפק, והוא היה עלם
צעיר, תלמיד מצטיין בפקולטה לכלכליה, פורה
לעוגה בקבלה העלילים במשמעות נש' וסיע
בליטא, הדרתם ובסידור חידות החදשים.
החרדי וסע' עד' תלמיד' הכהנים ובנימין דראג
שיתפסה עת מקומות הוואי, בקהלת ובמושבה.
הוא גם בר' במסירות הבצאות פְּדוּסִים לא'ר.
לאחר פרישתו לילמאו, המשיך בעבודתו
הציירית-ההנברdotית באנג'ן צדקה וקופנות

הנקטפים בדמי ימיהם לזכר יוסף סלמוני נע'ג

סיפור חייו הקצרם של יוסף הנדר הואר
סיפור חיים של אלפים ורבבות מבני עטנו
הנקטפים בתאות ודריכם.
יוסף ר' כה'ר, שאל לפמי' שנה וחצי שוחרר
משירות וצבאי, החל בלימודי האקדמיים
הארוחים באונ' מרכז ובכעוזמתו נפש
לבנות חיים פעילים ר' הצלחה, כורך כל
ציעוין.
הנה בז'ום בהיר אחד, ר' מזל, בוטש
לזומו לעבדות, נקלע לאונת ודריכם שהביאה
אותו לkipud פטל חייו.

כאמור, אסן זה היה אחד מסאותו של המדרשה. הבנים שיכלנו בתאות ודריכם
מספרם גדול, לצעודו, מישיכלנו בכל עטנו
ישואל, בחור כה'ר שננטף, קרמי' עליומי'
משדר אהורי, בואה' טבי; חל' ר'ך.
פלומית שהיתה רדכה להויז אש'ת נערוי
זעם בבי', הורם המציגים שבביהם טפלן
בקורותם, נאלצים הם לckerו את ביזם
להתאבל על'ם. מהעו' והדר'ם, כאשר
נעד' ל' מכל' התשוקה על קר' ר' והווים
בחדוש פלווי או בשנה פולנית.
יוסף סלפק לא'יזה מפק, והוא היה עלם
צעיר, תלמיד מצטיין בפקולטה לכלכליה, פורה
במלוא אוננו וכוחו, רוקם את עחיזו בתבונה
ורגשי' לב, שהאל הדודים ממכש את ליקו
נת'ר ל' מכל' התשוקה על קר' ר' והווים
בחודש פלווי או בשנה פולנית.
צ'ר, צ'ר מא', על הלוות שמנמו' וcohות
יעירה שיירדו לטמיון. אין לנו, אלא לנו
את הוווי, אהיז' ואחותו' וכל' בי' משפהו',
בחמת צ'ון וירושלים.

על מנת קברתו נחקקו טויה שיר אל':
'מות ת'יך פ' קצרים טפירים
ויגונת לבנו לא נקטרים'

הה אומן נידר באופיו, עשה הרבה מעשין טבבם, כל שיתפהה לשורה כלשהו, אלא כל פועל היה לשם שמיים.

רצן הלוי

צופיה הליקות ביתה

בליל שי'ק, פרשת בשלה, בא הקץ לסכלה של האשה הקהה ההצנעה מרת שמחה Kapoor, נוע'י, רעיזו של ר' אהן Kapoor ביל'א. המהמה סכלה ממלחה מנארת שקייפה את פטל חיה. במוחה והזיהה ליל ריק בחיה משפחתה הענפה. היא והוה אצילה נפש עירינה, אבוקת אור וגונה היהה לאיש, לבניה ובוניה, בעומק לילוכיה ברכוביה הטעוב המשמשה ליבוריה המכח ושורר לב היהת, כאותו נשות תימן הצדקה ששמרו על גולגולת היהודת ועל טוהר חיה המשפחה.

אבל כרך ריגון קדר האפל על קורבה, ממייעיה, בוחיה אותה נשמה לברוא עולם.

קלה היהת אם וותעי,
שרתנה בבייה כגן פריה
ענינה ורוך נסוכות לפיה
ובפי חן בין עיניה
דרקה ורזה היהת,
וך לדודותם ער פניה -
אליה היה תבונתויה
וליליות בר חורף על בניה.
כינית-בר חורף על בניה.

אהרן פיש'

וمن הבית לבית הכנסת, הוא היה ממתפלל, בית הכנסת "משכן אחיכ" במרת אביב, בקהל הערב, בתפלותיו במתניתו הרעד ללבבות וביחסים ובימים הווארים. והלמהו ומעשי עשו בהשquet. לא שאף חולמונית, הסתפק במעט היה שמה תלוקן. בזמנים טברדיות בבית הספר מואפען עבדחו ומידת אהירונו, בכל מלאכה ובכל תפkid שמייל'א עשה ואית כל צבונת כבירות אוירויות גוללה מפי נחוח שמות. הטסק "זרעל" מיטס ופעל צדק דבר אמרת" והוא המקפל בתוכו את אהוה אישיות שהתייחסה בה עונה והנותן, שכן חונכו של המלה חרים". העונה - בכתנת דודם ישו דוד שweit מונשא על בבירות החומות מורה על הרוחן בין הגעלבים ואלים עליכם. התורה וקיים מוקד חמי וצמצם קיומו של התורה. שוי אהבתה היה לו לר' סבל סדר תופת, אך לא יגישו אותו טוריין, נסים: אהבתה ד' וחותה, אהבתה עמו ומולתו. שדי אהבתה אלה מובלעתה פסק: אהבתה את ה' אליה בכל לבך וככל מאחד". בכתה שדי אהבתה אלה עמד צבוי איןין בכל מגנבל בתנוחותיו. עיטה רחל בסקט באחטה ברואן, לימיינ פפלה בו בסיסו רוח נפש יהוד עם בוניה העלינה והעימה ל. ייעוד היה באחטה רודלה לעם שרואל לאראש ישראל אשר היהו עזורה בעגמוניים כיש קורת. מאבודזיד ריש את אהבת התורה, יראת החטא ואהבת האות, החביב על הבריות בשלות רוחו ובונעם הליכתי, דבריו שפט ושלל, משאו מונטו כל אוטה היה באורחות, וזה אין כל אום לך.

יוסף רצון שענבי ז"ל

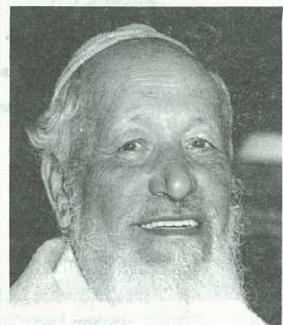
ר' יוסף רצון שענבי היה באופן מובהק אש העם. שוגרת לשון רבני יהודי תימן לגבי אדם כהה היה ראש העם (ויאיס אלוק). הגונה האילא לא שהוא ישן שרודה וכבר העמד מעל העלהתו אציה. מכל בני קהלה נהנה הוא אישיתו וריך לר' רצון, רצון, לאמר: ייבל שי' לאץ נאכ', ביטו עלי עלי ארכיב' ליטוף עז-צען שענבי' הא אדרז'ן והוא בעדי נאכ' באענוי כל עץ ותבן? העלהות אויד מיבורן הצעל אליך גברור אן.

אחד מחשובי המשורדים האוחרים, שענבי לילות אציה, מת ונזכר בשערינו - רחובות עיר חמודו. משודד זה כתב אגדת שיר לבני קהילתו בארכן. בשיר זה מבקש עורה לעלהותו אציה. מכל בני קהלה נהנה הוא אשישת רצון וריך לר' רצון, רצון, לאמר: ייבל שי' לאץ נאכ', ביטו עלי עלי ארכיב' ליטוף עז-צען שענבי' הא אדרז'ן והוא בעדי נאכ' באענוי כל עץ ותבן? העלהות אויד מיבורן הצעל אליך גברור אן.

האטש, כפי שאמרנו היום, היה עס肯 צבור, לא היה דרכן גולד, לא עיד לאצחצח לשון, אבל הוא דע עד לעשות ולפעול, ובאותם הימים, ימי הלאנט הרשי, ימי המסתור והסתופיקטים, היה יהוד וטמן וקוקט לאיש כוהה, שהוו לו הוגלים חוקות להתרצען ותום הלב השחיב אויזו על הביריות, השיג מה שימין לה השג הוא היה את הכתובות להרבבה עלים מזמנם.

בית הכנסת מוקד לא רק למומי היהת ותפלת, בחינות מוקד לא רק למומי היהת ותפלת, אלא פעילות צבורית, על אדם כהה של לומר: ולאי יקומו מנוחה בישראל, שכן

ר' נסים מנחם היה מקובל על הביריות, כל מי שפנה אליו נתקבל בכנים מאירות ואchan קשובה כהה מענה לך תבן, והכל לשם שםם. הטסק "זרעל" מיטס ופעל צדק דבר אמרת" והוא המקפל בתוכו את אהוה אישיות שהתייחסה בה עונה והנותן, שכן חונכו של המלה חרים". העונה - בכתנת דודם ישו דוד שweit מונשא על בבירות החומות מורה על הרוחן בין הגעלבים ואלים עליכם. התורה וקיים מוקד חמי וצמצם קיומו של התורה. שוי אהבתה היה לו לר' סבל סדר תופת, אך לא יגישו אותו טוריין, נסים: אהבתה ד' וחותה, אהבתה עמו ומולתו. שדי אהבתה אלה מובלעתה פסק: אהבתה את ה' אליה בכל לבך וככל מאחד". בכתה שדי אהבתה אלה עמד צבוי איןין בכל מגנבל בתנוחותיו. עיטה רחל בסקט באחטה ברואן, לימיינ פפלה בו בסיסו רוח נפש יהוד עם בוניה העלינה והעימה ל. ייעוד היה באחטה רודלה לעם שרואל לאראש ישראל אשר היהו עזורה בעגמוניים כיש קורת. מאבודזיד ריש את אהבת התורה, יראת החטא ואהבת האות, החביב על הבריות בשלות רוחו ובונעם הליכתי, דבריו שפט ושלל, משאו מונטו כל אוטה היה באורחות, וזה אין כל אום לך.

ר' נסים מנחם ניחן כלב טוב, המידה הטובה והקדשה בחרור של האדם עלי אליהם, כמו אמר חכם בפרק אבות: איה דוד טוכה שידבק בה האור: ר' איליניו אומר עין טובה,

ר' יהושע חבר ברוב, ר' שמעון אומר האשען, לא היה דרכן גולד, לא עיד לאצחצח הרואה את הנעל, ר' אלענדור אמר לב טוב ווי יונין בן זכרי קובע: "זרואה אני את דברי ואלענדור בעץ שכבלל רבי ריברין".

ר' מנסים היה רמתה שקטה ווגעתן, ר' השם וסר מרע, ר' הא' בתכלית, רמותנה וטהורת לוי-הן ואופעה הד' קדרוניים, דבריו והליכתייה היה ר' דוד מושס אגען כלב עם אללום ואודם. כאודם לא נמצאו בו רבב טינה אפלויל על בגדי נפשו וכל שן ביחסו לולות.

ר' מנחם היה משוכם ומעירב לבית הכנסת, כל שנות חייו היה הליכה מן הבית לעברה

ר' אברהם הרמתי ז"ל

המנוע ר' יהיא מהלא נע"ג
ר' אברהם כהן הרמתי נזכר למשפת
עראקי בן נסכל ואמון בחוחתו לבית עולם
כלול בשכל ואיתן בחוחתו על כל הסביבה
אותו. היה מובהך העדה, והוא את עצמו כשר
עלול וכחמו למשאה. כי כך חיב המצב בעז
עליה ורודה וסופה, אשר גששה אחריו קורע
מצקה בתרוף והשל שאל ארכן אבות.

באותם ימי המונט הירושלמי היה הצעיר
של בוגד לבבש ופה ושם לאכלה והוא
עדם או פרץ, שירש על עצמו אה כל מה
מקורה. כל מי חaldo לא עוכב אותו אחכה
הנוראה והלמוד, והוא דוש מעצמו ומולא אלה
שבסיבובו כי י buoy את חייהם על מושך שמים,
עם מושך ייד המשק על קופה שעוזה בה
הרבבה גבורות והרכה אכוות. בתקופה זו ונגן
בד והבה תושית, בתחום והרשחת העולים
בארון ישראל, מאבקים קשים ליט' עבודה ופַתְחָה.
ולם, ומאנק מר לשווין חברתי וככללו.

ר' יהיא היה ספוג רוח היהדות כפי
מסורת ישראל בתמן, אוירית בית ומדרשת
יהודית תימן, גדי המוסר והשליטה העצמאות
שהונן בהם בתמן עמדו לו למנוח גם
באותן אבותיו. חי חי' ציניעת, הרוק מודע
הפואר והכבד של הדור החבוי השוחה
המיותר, התגורר ביריה צונעה עם משפחות
הגונוללה, מעובד היה בקרוב כי עדתו עמו, ו
עצם שרש הירוחן יקח את כתחו והניזונו מבני
עדתו עמו. האקלים האנושי של בית
הכנסת, המשפה הצבר מתפללי בית הכנסת,
רעשו מוטס, בבי' ובוניטה, קרובוי וקיזיז ייחודי
עם ודורות כל עד עד נשמה באפאם.
אכן, כמו הולמים ופועלים צוק דובר אמרת
ומורת ישראל: מי יגור אלאליך, מי שכון
בחד קדרון, הולך תמים ופועלים צוק דובר אמרת
בלבבך, לא גול על ליטוון, לא עשה לרעה רעה
חרופת לא מנא על קדרון.

בחורתה ימי סבל טוים קשים, קבלם
בערך יירוד במאורו תורה ופין יהוינו כבודו
ההעקב, שפוחזק יביש ועתם ועמיך יוציא
לשמע רבי עתיק יומין. תהא נשוע צוורה
בצדוק החדים.

שנה לפטירו של ר' אברהם אברם נע"ג

ברשת של דעת כבוד בא אני להעלות כמה
קיים למדומו של המנוח האבם. האם
באמת נכל להללו קרים ולמרות כל מילוי
אשיותו, האם כלל נין לבטא כל מילוי
אדם, עלם של מעשי, מוחשבת,
והשות, והוות, אהבה מסורת, ואילו מורה
שנשוב וחווור עורי נums ומידות ישראל: "ל'
היה והוות כוונות טהורות, והיה נאם למידה
הזה ותוקף". המנוח גאל לב ולגד פנים
וזמנה תולחה". המנוח גאל לב ולגד פנים
הזה ותוקף.

הרוגה נספה, המנוח מתבטו היה עז
נפש, עזם הליחות חבר טוב לכל אום. לא
ככדי שתהא דעת הכריות נזהה יגנום, כי
האיש היה פשוט בוליבריאני, באורה חיין,
בשחו ושיין, פשטות המשובת, שורת חרץ
ומימות לב שלימות המידות. אפשר לומר
עליז אחד מלוי צדיקים, ואחרוד מלאה שחמד
את השושנה ערב ובוקר גזהרים והצטערם עם
הקביה על בירוח הרוב הילכו השומם. וכך
חי בתוכנו מאושר באמנותו, חיים באבותו
ופועל טוב לאדם ולאחורה.

הוראה וubahava הוו חילקו של ר' אברהם,
מוראית צעדי ארכן זכה להיות מחלוצי
בין הארץ, הנה ביחס וביס במו די. אש
רב פעלים בبنין הארץ, אשר אהב אהוה
כל נימי נפשו ואשר חוד היה לנולahn.
חאה יאה אומר: "כגזה רשותה היא לאשורה":
לבנות ולהבנות בין הארץ. החוק בית
הכנסת "יוי לילם", משבכים ומוניבר לעברות
ברוא.

המנוע היה כל ימי חייו בבחינת חוץ
ממתקים ומול מחמדים, כי תמיד היה אומור
שבחו של הביתן החל על אדריכן ולא משתכחן,
וכrho לתקה והוא נפשו צורזה בצרור החוץ
ובארון הזהים.

בדורה חריר נע"ג דיוקן לאחר מות

חול' אמרו שכוכבת נשים צדקנית נגאל אבותינו ממצרים והם ידעו מה שהם אמורים, כי אשה נטלה לצד החזק, שלה נתנו את הצד החלש ולהתחבר אל הצד החזק.

בוגת ישראל במצרים לא נטו לצד השולט אלא היו מעודדות את בעליהםبيعي שבעוד מצרים זהן והי רוש החץ של תקות הנガלה.

בדורה בת ר' חיל טיבי אשת החיל משוחרר ונוריה בכלה הדרים. פליה היא, שנשים כללו דרכו קרא וכורב ידע את כל האיסומים והחוויות שבוויה מפני אמותיהם וסבוחותיהם עד ראשית הדורות. המנוחה הייתה בחינת ובנית חכמה לבנות המקום, בהחדר למשפחה ובנות והשוחות אשר היה באוט אלה לשאול בעניין דת וחין קושרים לתפקיד האשה להוויה הרותית והותת בחין המשפחה הקדילה. והיא ניחונה בחכמת נשים מובהקת לחת עזה נכונה במקומן הנכון, להגיב עי וופעות החיים בחין ים בצדקה ובגילה ואצללה בזרחה, גשודה הטבעני ומאור פניה אל כל אומות בכל עת, והוא כל כך נבונים, חכמים ונאמנים שאטה הייתה עמר וויה נאה אנטילגנצה טכנית.

אולם עיר העיקרים, שמיוזת טובות נתיחור הד; חירות של ורבנה, טוב טעם ואיזילן נפש. דודירה תא ביה בוניה לחורה ומוניש טוביים. ביהה היה פוזה לווזה ולב חם אל כל אדם מא שור געריה עד זנקה ושיכבה.

אהה ואת נתחוננה בכוח עמידה עצום ורב, גבריה נפשית לשאת כל סבל ביל שוחחש חוליה, כי חחדה ה' והתח עעה. ואתה שפלה של נשפה: בן גביל שמונה, בעל בחוץ ימי ובת שונטפה ברקי מימה. אם

שלולה זו כבשה את עירה לבלה ועקרה מתוך ארשת פניה כל סימן לגלי. אסנתה בן אלה לא שבר או רוחה ולא הולישו את כוח מעלה. היא ניבבה בפי תלאות החיים וראתה בהם סבירותם שיש לקלן בהאהה ויתר דבקת ביראת שמים. היה בஸבוק קרייה התנהלו על מי

מנחות. התהלהנה מבילה והקירה את חייה למשפחה, לבנה ולבנותיה ואחר מכך לגדירה. אהה זו והיה בה חכמת לב נפלאה לרוקם ורכמה לעולמה מקוית והשKirya עזמה בחכמה זו. רכמה זו יבוא לה מוניטין בחוג משפחתי בכתה. אלם היא לא רצתה לא חפזה במוניטין אלה, אלא השקיעה עצמה בידול צאנצאי. היה בஸבוק קרייה התנהלו על מי

בשעות ואחרונות, טרם מותה, נטיישה בירושן ובחללים קשם, אבל צילו רדה ומושבנה נשתמורו בה ממש עד יום פטירתה. בימים קשים אלה, סעדיה במשמעות נפשيتها ובנה ואשתה בנה והקלו עליה את מכוביה ורודה.

דמות מעין זו, היא דמות המופת של ההורות, אשר עדת נפש נשית ובורות לב יצירום בה איזתים הפחותים מסילות מישרים בחיי להלה. מותה עזן גן יהי וכורה ברוך והזכורה לברכה.

על מצבת קברותה נחקק טורי שיר אלה:

בלכרקע מאוננו את איקיך בך
מל'אכ' דשלאם ל'לך קע'עך

קדרך דינקה פמיך מל'שרים אל צערך
עעה צא'קעך צער על פע'ך פיע'ך פיע'ך

ר'ששי חום לבך רקייבלו כל אדים
גידול' קע'טן - עעה האלב' נט'ם

ה' נא מל'ין יוש בערנינו וסיג'נו
ל'קבי נ'ז'מו צ'נוך שם ב'עלאם האוד.

לזכרה של מזל פטיש נע"ג

צ'ר ומיצק מצאוין, וקורות הזמן סכביין
scal ואלמן תחטם, באו עלי' ודכאי
שבת משש'ין, כי עונתו צאנצאי.
באנ' יונז'ו ואיך ש'בּוֹי, כי גיגונוי חכפני
הסר מעלי' פּכוֹ, באך ובכחם לא תדרפני
אהה עלי' ואויה לי, כי רועית עונתני.

מול היהקה! את היה סכל התהום הפלחה,
ירשה וברה, בעלת אמתה צופה, אהבתה את
ענן ואה אילדך לא כל טיג. שנים עלי' גביה
ראתך ורכמה לעולמה מקוית והשKirya עזמה
בחכמה זו. רכמה זו יבוא לה מוניטין בחוג
משפחתי בכתה. אלם היא לא רצתה לא
חפזה במוניטין אלה, אלא השקיעה עצמה
בידול צאנצאי. היה בஸבוק קרייה התנהלו על
מי בעשיטים ואחרונות, טרם מותה, נטיישה
בירושן ובחללים קשם, אבל צילו רדה ומושבנה
מושבנה נשתמורו בה ממש עד יום פטירתה.
בימים קשים אלה, סעדיה במשמעות נפשيتها
ובנותה ובנה ואשתה בנה והקלו עליה את

חלק אלה מועל, מיהרה להסתלק מונען, צר
גופך מכל אורה. אך היה איה רוחה והורה לו זו
מוחצבתה למקומות שםשות הזרים שוכנות
תחת כסא הכסה. מיהרה גודלה היהה בין
שםות הגזירים: זה טבה של שםיה זו
הנדתקה לתוכך מוחצתיו? אך מלך החיים
מרגיז אמות ואומרו: הניחו לה, היא נמנית עם
אנשי שלומן.

בימים ג' בתשרי, יום שבו נהוג גולדיזון
אחיםיק, אנו מונביבים אותך למונחת על מלכי.
יש מי שקיבל את פניה, חכעלת, הבית והקירה
והאהבה, ססיה לה שע' שחנונו אותה.

או' חפלה לאלהי מורים, שקיבל אותך בקובן
חמס ותהי כפרה ומילצית ישר לבך ולובנוביץ
ולכל משחתקך ולכל עם ישאל.

תהא נפשך צורחה בצוור החיה.

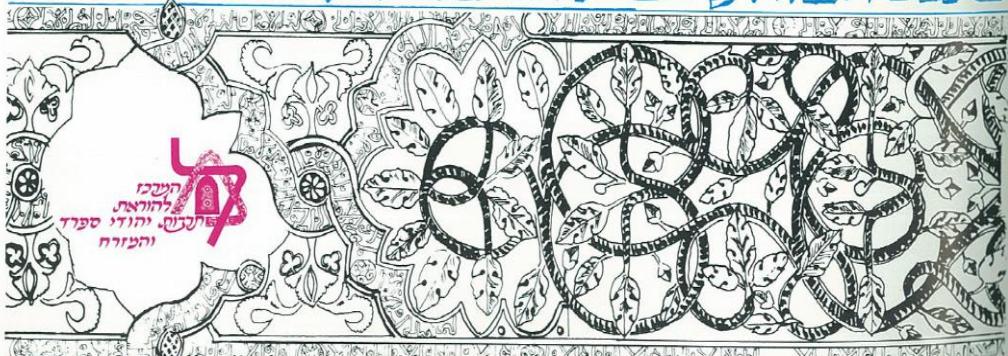
אהרן פטיש

ז'יז'חוֹנוּ סְרִכּוֹתִי עַפְתָּה מְרוֹדָה יַלְכּוֹמְדָה לְזָחֵי

משפטן וובלול על מס' יותר ברצון אל פרור אשר ברכת ארא

אֲשֶׁר בְּעַמּוֹר עִירָנָר אֲלֵהֶם שָׂמֹר עֲזֹת זְהֻמָּזָה

SUZUKI

ALTO

